

FUYU

NHƯ
MÙA ĐÔNG
RƠI XUỐNG

vh

NXB Văn học

Mục lục

Aishiteru

Bản Tình Ca Màu Blue

Gã Nhà Quê

Hoàng Tử Cho Phù Thủy Dễ Thương

Hồi Kết Một Cuộc Rượt Đuổi

Lời Thú Tội Của Trái Dâu Tây Vàng

Lời Tỏ Tình Dành Cho Ai Đó

Lưng Chùng Dốc

Một Mùa Hè Đi Và Lớn Lên

Mùa Tuyết Tan

Mùa Xuân Của Đậu Hũ

Ngôi Sao Nhỏ

Như Mùa Đông Rơi Xuống

Tiếng Chuông Báo Thức

Tình Ca Mây Xốp Trắng

Tủ Lạnh Đầy Kem Chuối

Tương Cặp Sẽ Chẳng Bao Giờ Hối

Vị Khách Bánh Su Kê

Viết Tiếp Một Câu Chuyện Cũ

Vượt Chiều Thời Gian

Gửi Lại Cho Mùa

Nhánh Cây Tầm Gửi

Sang Đông Không Còn Hoa Sữa

Tớ Yêu Cậu Lắm, Doraemon À

NHƯ MÙA ĐÔNG RƠI XUỐNG

Fuyu
www.dtv-ebook.com

Aishiteru

Bước ra khỏi cổng trường, Dũng bực bội đá bay lon nước ngọt ai vô ý uống xong không vứt. Nhưng đá xong rồi, ngẫm nghĩ sao cậu lại chạy đến nhặt, ném vào thùng rác gần đó. Lon nước ngọt rỗng bay một vòng đẹp mắt rồi rơi vào thùng gọn ơ. Tài ném của nó cũng hơi bị ổn đấy chứ, có đùa đâu, thế mà bị loại khỏi đội bóng rổ ở giây phút cuối cùng cũng chỉ vì phong độ có hơi thất thường ở mấy bữa tập cuối. Ấm ức. Không phải tự kiêu nhưng nó thấy mình là một trong những đứa chơi khá nhất đội. Vậy mà bị gạch ra khỏi danh sách thi đấu. Mấy tên khác trong đội tuyển nhìn nó ái ngại, và cả khó hiểu nữa. Thế mà thầy chẳng một lời giải thích, chỉ bảo nó về suy ngẫm thêm. Tự nhiên Dũng thấy trời sáng nay cũng u ám hết như tâm trạng của nó vậy.

Có một tiếng vỗ tay nho nhỏ sau lưng. Dũng quay lại, thấy Tố Nguyên, cô bạn chung lớp. Đang tự hỏi, chẳng hiểu hôm nay chủ nhật mà Nguyên lên trường làm gì. Nhưng nhìn thấy mấy ngón tay vẫn còn mấy vệt phấn màu thì nó chợt nhớ ra là tuần này lớp nó phụ trách báo tường. Chắc Nguyên lên trang trí.

- Ném hay!

- Chẳng hay đâu, nếu hay thì đã chẳng rơi khỏi đội tuyển một cách...như thế. - Dũng chẳng biết phải tìm từ nào cho chính xác.

Nguyên nhìn cậu, nhíu mày thông cảm. Rồi nhoèn miệng cười.

- Thôi, thua keo này ta bày keo khác mà. Đi!

Nhưng chẳng biết thế nào, hai đứa lại đồng loạt quên ví, vét hết túi, thấy còn mấy đồng lẻ nên quyết định đi cà phê bột. Nguyên mua thêm hai bị bánh tráng trộn, rồi ngồi xuống như những người khác mà măm măm ngon lành. Dũng chưa đi thử cà phê bột bao giờ nên cứ lóng ngóng, ngại ngại. Nhưng trông dáng vẻ Nguyên thì xem chừng hay ra đây lắm. Mà nó phải công nhận là cái thú bột này nó cũng hay hay. Nguyên lôi máy nghe nhạc ra, màu đỏ chói, lục lọi một lúc rồi đưa cho nó một bên tai nghe.

Một bài hát có giai điệu rất nhẹ nhàng, và hay, nhưng lời thì Dũng chẳng hiểu gì cả.

- Cái gì đấy?

- Một bài hát tớ thích.

Nguyên lém lỉnh cười, rồi chậm rãi đọc lời của bài hát.

Mỗi chúng ta đều là mỗi bông hoa duy nhất có mặt ở thế gian này

Mỗi chúng ta đều có hạt giống riêng

Vậy nên cứ cố hết sức mình

Để những hạt giống ấy nở rộ thành hoa

...

Những bông hoa dù bé nhỏ, hay lớn

Không có ai giống ai

Bạn chẳng cần là số một

Bắt đầu với việc là chính mình, bạn đã là người đặc biệt.

Dũng gật gù.

- Cũng hay đấy nhỉ? bài hát tên gì thế?

- Sekai ni hitotsu dake no hana của SMAP.

Tai cậu tự dừng ù đi.

- Cái quái gì thế? Làm sao mà tớ nhớ được. Thôi, nhắn tin cho tớ tên bài hát đi.

Thế là trong playlist toàn nhạc rock có thêm một bài hát tiếng Nhật mà tối nào cậu cũng nghe một chút rồi mới đi ngủ.

Tố Nguyên là cô nàng kỳ quặc nhất lớp, có lẽ vậy. Thực ra cô bạn cũng xinh đấy, nhưng mỗi tội khác biệt quá nên không có nhiều bạn thân lắm. Có lẽ vì trong khi mọi người thích nghe Kpop thì cậu ấy lại chỉ chúi mũi vào mấy cuốn truyện tranh Nhật, nghiên cứu kỹ thuật vẽ, và đi học cả tiếng Nhật nữa. Cô bạn thuộc lòng những chuyện thú vị ở xứ sở hoa anh đào. Lại còn hay vẽ linh tinh trong giờ học. Cuốn sách giáo khoa nào cậu ấy cũng vẽ ở bất kỳ chỗ nào còn trống. Có lần Dũng cầm cuốn sách toán của cậu ấy, giờ ngược từ trang cuối lại thật nhanh, thấy một chuỗi hành động của một thằng nhóc lùn tịt ném trái banh vào rổ ba, bốn lần mà toàn trúng mặt. Hệt như một bộ phim hoạt hình ngắn. Dũng phì cười.

Chính Dũng cũng không thân cận với cô nàng lắm. Nhưng khi tiếp xúc, cậu nhận ra Nguyên cũng giống như bao cô bạn gái khác thôi. Thích ăn vặt, thích hoa, dễ thương nhiều mà lảm rắc rối. Thậm chí là rắc rối một cách dễ chịu.

Dũng không đến sân bóng nữa. Cục tự ái vẫn còn đó khiến cho cậu cảm

thấy khó chịu khi phải đối mặt với thất bại đầu tiên của mình. Thay vào đó, cậu dành nhiều thời gian để ở nhà chơi game và lang thang Facebook. Hùng, đồng đội thân thiết nhất của cậu nhắn tin hỏi thì cậu trả lời đơn giản là ồm. Tổ Nguyên chẳng hỏi han gì, chỉ gửi cho cậu đường link một bộ phim Nhật lên tường Facebook, tựa là Rookies. Cậu ấy để lại vài dòng ngắn gọn: "Phim hay lắm. Xem đi để giết thời gian". Dũng cũng xem thật. Bộ phim nói về những người yêu bóng chày và chơi bóng chày bằng cả trái tim, dù hơi ngốc nghếch một tẹo. Tự dưng xem xong, Dũng thấy như ai đó vừa mắng mình một trận.

Cuối cùng thì Dũng cũng chấp nhận chuyện mình bị đá ra khỏi đội tuyển, một cách bình thản hơn cậu nghĩ. Vì chẳng có ai tự mình chìm đắm trong nỗi buồn cả. Thêm nữa, thi thoảng Tổ Nguyên lại quăng mấy bài hát yêu thích vào Facebook của cậu để lên dây cót tinh thần. Mà lời bài hát nào cũng kiểu như: "Tôi chắc rằng mọi thứ sẽ tốt đẹp, đâu cần tuyệt vọng".... Nghe mãi rồi thì những lời ấy cũng thấm vào đầu, chẳng ít thì nhiều. Và dư âm của bộ phim Rookies vẫn còn đó.

Sau khi suy nghĩ kỹ càng, Dũng phải công nhận là cậu có lơ là tập luyện nên bị xuống phong độ thật. Vậy nên bị thầy gạch tên ra khỏi danh sách cũng không trách ai được ngoài chính mình. Trận đấu sắp tới rất quan trọng nên ai cũng chăm chỉ, chú tâm, dồn hết sức. Chỉ có Dũng là lờ mờ khờng. Cỡ lẽ một phần vì cậu nghĩ mình giỏi, ai dám thay ra, nên chắc chắn là có một suất thi đấu chính thức rồi. Có thể Dũng chơi giỏi thật, nhưng thiếu lửa, và đối với thầy, như thế chưa đủ. Dũng quyết định đi tập trở lại, sau khi chân thành xin lỗi thầy huấn luyện. Không vào đội tuyển thì đã sao, chỉ cần được chơi bóng rổ là cậu thấy vui rồi. Quan trọng hơn, giờ đây, cậu nhận ra bản thân yêu bóng rổ hơn mình nghĩ rất nhiều. Nhất định từ nay về sau, cậu sẽ chơi bóng bằng toàn bộ khả năng và đam mê của mình.

Tan học, Dũng nhanh chóng thu dọn mọi thứ trên bàn cho vào cặp rồi sai ba bước dài đến bàn của Nguyên.

- Tớ hết buồn rồi, nên không cần động viên tớ nữa nhá.

Nguyên cười, giơ tay làm dấu ok. Tự dung Dũng thấy mình có hứng muốn đi đâu đó chơi, đi đâu đó ăn uống.

- Đi cà phê bệt không? Tớ khao.

- Không ý kiến gì. Đồ uống miễn phí mà.

Tin vui đến vào lúc Dũng chẳng ngờ nhất, vì lúc đấy đang còn mê mải ngủ gật. Tối hôm qua thức khuya xem hết bộ phim trinh thám nên bây giờ tranh thủ mấy phút nghỉ giải lao ít ỏi mà ngủ. Hùng sang lớp Dũng, chẳng nói chẳng rằng mà đập thật mạnh vào vai nó. Tỉnh luôn!

- Ê, nghe tin gì chưa?

- Một thằng bị đánh hội đồng vì phá giấc ngủ của người khác hả?

Hùng xua xua tay, chẳng thèm quan tâm câu nói đầy vẻ "đe dọa" kia.

- Một đứa trong danh sách thi đấu chính thức mới mổ ruột thừa hôm qua nên thầy cho mày vào kia.

Dũng bật dậy.

- Thật không?

- Thật.

Còn hơn cả vui, mà chính là như có cái gì vỡ òa từ bên trong nó, thêm một chút ái ngại cho cậu bạn kia nữa. Dũng đập tay thật mạnh với thằng bạn thay cho những cảm xúc đang hiện hữu đó, và cười toe toét.

Và người đầu tiên Dũng báo tin vui là Nguyên. Cô bạn cũng cười thật tươi, cứ nắm tay Dũng mà lắc.

- Thật á? Chúc mừng cậu.
- Nguyên đi xem tờ thi đấu nhé.
- Được không?
- Có gì mà không được.
- Thế sau đó cà phê bệt nữa, nhỉ?
- Thêm bánh tráng trộn.

Nguyên bật cười. Cô bạn hứa là sẽ đến bằng một cái ngoéo tay. Như trẻ con, nhưng mà ngộ nghĩnh, đáng yêu.

Tối hôm đó, không dung Dũng chợt nghĩ, sao mà giống một buổi hẹn hò quá trời. Liệu Nguyên có hiểu lầm không? Mà ngạc nhiên hơn cả là cậu cũng không sợ cô bạn hiểu lầm.

Hình như Dũng vừa khám phá ra điều gì lạ lắm. Nhưng đó hẳn là một điều tuyệt diệu vì nó cứ làm cậu cười hoài.

Nghỉ tập giữa buổi. Hùng ném cho cậu chai nước suối. Dũng tu một hơi gần hết chai.

- Tập vừa thôi, giữ sức mai đấu.

- Biết rồi. Ê, biết chỗ nào học tiếng Nhật không?

- Hả? Chi vậy?

Dũng không trả lời vội, nhấp thêm một ngụm nữa, đoạn đưa khăn lau sạch mồ hôi.

- Hừm, nghĩ lại rồi, không cần thiết, mà e là cũng không kịp. Cậu biết câu "Tớ thích cậu" trong tiếng Nhật thì nói thế nào không? Tớ chỉ cần có thể thôi. Còn sau đó chắc dùng tiếng Việt được rồi.

- Hâm à? Mai thi đấu được không đấy?

Đáp lại vẻ mặt ngỡ ngàng của thằng bạn, Dũng chỉ nhăn nhăn cười.

"Aishiteru!"

NHƯ MÙA ĐÔNG RƠI XUỐNG

Fuyu
www.dtv-ebook.com

Bản Tình Ca Màu Blue

Hôm nay trời mưa rất to và rất lâu. Tôi ngồi trên xe buýt ngắm phố cứ nhòe đi qua ô cửa kính đầy nước, và ngắm cả những giọt nước liên tiếp vỗ trên mặt kính, tai nghe iPod, cuốn sách Momo ở trên gối. Tôi luôn mang theo cuốn sách này, và mở ra bất kỳ trang nào một cách ngẫu hứng, chỉ để đọc vậ thôi. Tôi đã đọc nó nhiều đến mức mạch truyện như được vẽ sơ đồ trong đầu, chỉ cần một tình tiết cũng có thể làm tất cả hiện ra, và các nhân vật nhảy múa trên đấy. Vô tình iPod vang lên những giai điệu tuyệt hay của Wake me up when September end, Green Day hát. Những ký ức theo đó chợt ùa về trong tôi. Vẹn nguyên.

Giữa năm lớp 11, bố tôi được chuyển công tác, bố mẹ tôi chuyển nhà, tôi cũng vì thế mà phải chuyển trường theo. Thật sự mà nói, điều này chẳng thích thú chút nào. Chia tay bạn cũ và làm quen với những người bạn mới không phải là việc dễ dàng gì với một đứa khó kết bạn như tôi. Vốn dĩ tôi là đứa ít nói, lại có vẻ lơ đãng, lúc nào cũng như đang lửng lơ ở đâu đó trong thế giới của riêng mình và người khác ngại bước vào. Chưa đi học nhưng lúc sắp xếp lại hành lý trong căn phòng mới, tôi đã hình dung được quãng thời gian cô độc trong những ngày đầu mới đến.

Chỗ ngồi của tôi ở cạnh cửa sổ, có thể trông ra khoảnh sân trồng hoa và tán phượng xanh rì. Ngồi cùng bàn với tôi là một cậu con trai. Ngay ngày đầu tiên tôi đến, cậu đã mỉm cười chào và nói.

- Xem ra bạn sẽ cứu mình khỏi kiếp ngồi một mình rồi. Chào mừng đến với trường mới.

Tôi khẽ mỉm cười chào lại.

- Bạn tên gì?

- Mình là Mai Khanh.

- Chúng ta cùng tên đấy. Tớ là Huy Khanh.

Huy Khanh luôn ngồi một mình từ lúc vào học cấp ba đến giờ. Vì thế cậu ấy gọi tôi là kẻ cứu tinh, cứu rỗi... bất cứ từ nào. Tôi biết cậu ấy chỉ đang cố gắng để tôi cảm thấy dễ chịu. Mà đúng là tôi cảm thấy những lo lắng về hòa nhập đã không còn nữa. Tôi cảm thấy dễ chịu thật sự.

Học một thời gian, tôi nhận ra Huy Khanh được rất nhiều bạn nữ thích. Họ nhìn trộm cậu ở bất cứ đâu. Trong lớp, trên sân bóng, trong căng tin... Họ cũng hay giả vờ nhờ cậu chỉ bài hộ hoặc tặng một món quà nhân dịp nào đó. Có lẽ vì Khanh là một cậu bạn điển trai với cặp mắt màu nâu ấm, đôi môi trẻ con lúc nào cũng mỉm cười. Cậu hay trêu đùa mọi người, nhưng cũng rất tốt bụng.

Tôi nhận ra mình cũng thích Khanh. Nhưng không phải vì tất cả những lý do đó. Chúng chỉ là một phần thôi. Khanh không giống bất cứ một cậu bạn nào tôi gặp trước đây. Khanh giúp tôi trực nhật, không ngại phải cầm chổi. Có lần cậu còn mang giúp tôi cái cặp to dùng đầy sách vở lên cầu thang. Cậu chu đáo và đáng tin cậy. Cậu làm tôi bật cười thoải mái. Cậu làm tôi bối rối. Những xúc cảm kỳ lạ đó, lần đầu tiên tôi biết đến. Nhưng tôi không biểu lộ ra ngoài, cũng không giả vờ nhờ cậu chỉ bài giùm. Đơn giản, tôi để cảm xúc yên lặng trong lòng.

Chúng tôi rất hay nói chuyện với nhau. Và một lần, chúng tôi phát hiện ra

cả hai cùng thích món bánh mì trong căng tin: nhồi nhiều trứng cút và chả, nước mắm nêm mặn một chút. Tôi thích nhất hình ảnh Khanh ôm cây đàn ghi ta mượn được trong phòng chơi nhạc của trường và gảy lên những giai điệu tuyệt diệu vào mỗi giờ chơi. Cậu chỉ chơi đàn, không hát. Chỉ duy nhất một lần cậu hát Wake me up when September end với giọng trầm ấm. Thịnh thoảng, cậu chơi đàn, còn tôi hát. Những lúc như thế, tôi có cảm giác chúng tôi là một đôi. Và chỉ cần như thế là đủ.

Hôm sinh nhật tôi, mưa rơi. Mưa từ tiết ba và đến tận lúc tan học vẫn không có dấu hiệu tạnh. Tôi đứng ở cuối cầu thang, nhìn ra màn mưa trước mắt đầy âu lo, vừa có chút gì đó lơ đãng. Khanh đến bên cạnh tôi tự lúc nào, nói bằng giọng châm chọc như mọi hôm.

- Hình như có một kẻ sợ mưa ướt ở đây này.
- Cậu cũng thế thôi.
- Đâu. Tớ có áo mưa mà.

Khanh lấy trong cặp ra hai cái áo mưa còn mới nguyên, đưa cho tôi một cái.

- Mới mua trong căng tin đấy. Mặc vào đi. Khanh về cùng không, tớ cho đi nhờ xe? Nói trước, xe đạp thôi đấy nhé.
- Tớ đi xe buýt được rồi.
- Mặc nguyên áo mưa à? Ý kiến tệ quá đấy. Quyết định vậy đi, tớ sẽ cho cậu đi nhờ xe và không lấy tiền công.

Tôi lúng túng mặc áo mưa. Chợt Khanh à lên như thể nhớ ra điều gì đó.

Cậu lấy từ trong cặp ra một gói quà.

- Chúc mừng sinh nhật!

Tôi lúng túng lần nữa, đến nỗi nhận gói quà mà ngay lời cảm ơn cũng không nói ra được. Không biết tại sao cậu ấy biết sinh nhật mình nhưng cũng chẳng dám hỏi. Những cô bạn khác đang đứng trú mưa ở cuối cầu thang nhìn tôi đầy ghen tị. Tự dưng tôi thấy vui vui.

Món quà là một cuốn sách có tựa Momo, tác giả là một nhà văn Đức. Nói chung, tôi thấy cuốn sách rất dễ thương. Nó gần giống như một câu chuyện cổ tích mang hơi thở hiện đại vậy. Khanh nói rằng tôi giống cô bé Momo đó lắm, lúc nào cũng có vẻ lơ đãng, nhưng lại rất dịu dàng.

Có một điều lạ lùng về Khanh mà mãi sau này tôi mới để ý. Khanh thỉnh thoảng lại xin nghỉ ốm. Có lần chỉ một, hai ngày, có lần lâu hơn. Mới đầu tôi không chú ý nhưng thấy Khanh cứ nghỉ mãi, tôi tò mò. Một lần tôi hỏi.

- Khanh bị ốm gì đấy?

- Không có gì, chỉ ốm vặt thôi.

Nhìn gương mặt không tin nổi của tôi, Khanh nhún vai theo kiểu ôi - tớ - thua - rồi và thì thầm.

- Thật ra, tớ vờ ốm thôi. Để hoàn thành nốt chiếc máy bay tớ đang làm dở.

Tôi tròn mắt nhìn Khanh. Biết rằng đó chỉ là một lý do vớ vẩn, một lời nói đùa của cậu. Nhưng trong ánh mắt lại lấp lánh một niềm yêu thích khó tả. Có lẽ Khanh thích máy bay.

- Vậy khi nào cậu hoàn thành nó rồi thì cho tớ đi nhờ nhà về nhé. Đi xe

đạp chậm rãi.

Tôi kết thúc vấn đề ở đó vì biết cậu sẽ không nói lý do nghỉ học. Đến lượt Khanh trong mắt nhìn tôi. Rồi cậu chống cằm nhìn tôi và nói.

- Nói chuyện với Khanh thích thật!

Tôi thấy mặt mình nóng bừng lên. Và tôi vờ như đang cầm cùi ghi chép.

Một hôm, Khanh lại nghỉ ốm, hẳn một tuần. Mãi không thấy cậu ấy đi học. Tôi lo lắng đến nhà tìm. Lúc đó tôi mới biết cậu ấy đang ở bệnh viện.

Khanh bị ốm nặng. Thể chất vốn yếu hơn người bình thường. Tôi chẳng rõ đó là bệnh gì, nhưng cậu ấy không đến trường nữa mà ở bệnh viện để theo dõi. Tôi hay đến thăm. Có những hôm, cậu vui vẻ nghe tôi kể chuyện, hoặc cậu kể chuyện. Cũng có những hôm cậu không nói gì, chỉ trầm tư. Những lúc như thế, tôi lặng lẽ ngồi cạnh, xếp những chiếc máy bay giấy đủ màu và để vào một cái hũ thủy tinh cho cậu.

Có hôm Khanh khỏe, trở lại trường học. Chiều hôm đó tan học, tôi và cậu ấy ở lại trên tầng ba, phóng những chiếc máy bay giấy mà tôi đã gấp bay khắp trường. Những chiếc máy bay chao liệng, nương theo gió đi thật xa. Khanh cười tươi. Cậu bảo rằng khung cảnh này thật đẹp, và cậu muốn nhớ mãi.

Mấy hôm sau, Khanh nghỉ học. Cậu ấy lại phải nhập viện. lần này, bệnh cậu trở nặng đến mức giáo viên phải thông báo có lẽ cậu ấy sẽ nghỉ học khá lâu.

Một hôm, như mọi hôm, tôi đến bệnh viện. Khi tôi đến, Khanh nằm đó, trên giường bệnh trải drap trắng, gần khung cửa sổ nắng chiếu vào mơ màng.

Tôi ngồi cạnh, đọc sách, và gấp máy bay giấy. Trong nắng, hình ảnh của Khanh như nhạt dần rồi sẽ biến mất. Tôi cảm thấy một sự sợ hãi mơ hồ. Trong vô thức, tôi nắm chặt tay Khanh. Cậu bạn ra hiệu bảo tôi lại gần. Tưởng cậu định nói gì, tôi cúi gần xuống. Bất ngờ, một nụ hôn lướt nhẹ qua môi. Tôi sững sờ nhìn Khanh. Cậu chỉ mỉm cười dịu dàng. Tự dưng tôi muốn bật khóc như một đứa trẻ.

Sau này, tôi không còn gặp lại Khanh nữa, dù muốn hay không. Cuộc sống trở về với nhịp điệu thường ngày. Tôi cũng bận rộn với những dự định riêng. Nhưng tôi không bao giờ quên Khanh. Hình ảnh cậu in sâu trong tâm và nụ hôn đầu vẫn vẹn nguyên sự dịu ngọt của nó. Thỉnh thoảng, mỗi lần đọc lại cuốn Momo, hay nhìn mưa rơi, tôi lại như thấy khung cảnh quen thuộc năm xưa. Và như thấy cậu, vẫn hình ảnh không bao giờ đổi. Bên cạnh cửa sổ lớp học trông ra tán phượng xanh rì, cậu đang ôm đàn và hát Wake me up when September end với giọng rất ấm.

NHƯ MÙA ĐÔNG RƠI XUỐNG

Fuyu
www.dtv-ebook.com

Gã Nhà Quê

1. Thi xong đại học, tôi đến quán trà sữa của người chị họ phụ giúp việc. Chị tôi hiện đang chuẩn bị đón chào em bé đầu tiên nên giao việc quản lý cho anh Nguyên, em trai chị, người mà tôi cũng gọi là anh họ. Anh Nguyên là một gã đẹp trai, lắm tài lẻ, suy nghĩ nhiều khi kỳ quặc đến lập dị. Tóm lại là một người hay ho nhưng khó hiểu. Tôi tự nhủ sẽ không bao giờ yêu kiểu người giống như vậy. Một lần.

Không hứng thú đi chơi xa, ở nhà mãi cũng chán nên tôi mới đi phụ quán. Mục đích là để đỡ nhàm chán chứ chẳng phải vì thiếu tiền tiêu vặt. Cũng là để chứng minh cho mẹ tôi thấy, con gái của mẹ không phải là tiểu thư, cũng biết lao động như ai, và lớn rồi. Tôi chọn làm ca tối để buổi sáng còn lang thang. Đi nhà sách, đi window shopping. Đi xem phim, đi chơi với bạn bè..... Đã nói, tôi đi làm thêm không phải là để kiếm tiền tiêu vặt.

Làm việc cùng ca với tôi có vài người. Trong số đó, tôi chú ý nhiều nhất đến người mới được nhận vào làm. Cậu ta đen nhẻm, kiểu tóc rất....ngổ tào, mắt hiền khô lúc nào cũng lơ đãng nhìn xung quanh. Hôm cậu ta đến xin việc, tôi suýt nữa bật cười thành tiếng trước bộ dạng rụt rè ngó quanh, chiếc ba lô khư khư trước ngực như sợ bị ai đó giật mất.

Khi tôi hỏi tên, cậu ta ấp úng: "Tớ.... tớ tên Điền. Trần Văn Điền." Tên gì mà quê một cục, lúc đó tôi đã nghĩ như vậy đấy.

Tối đó, khi mẹ đưa cốc sữa, tôi hào hứng khoe.

- Hôm nay quán có một gã nhà quê đến xin việc đó mẹ.

Bắt gặp ánh mắt nghiêm khắc của mẹ, tôi im lặng.

2. Điền không nhanh nhẹn. Những ngày đầu còn lúng túng, hay làm bể ly tách. Nghe anh Nguyên bảo sẽ trừ lương, cậu ta chỉ ngoan ngoãn gặt đầu. Nhưng Điền rất chăm chỉ, và dần dần làm việc có tiến bộ hơn. Cậu ta hiền khô nên tôi rất thích bắt nạt. Mỗi khi lười, tôi lại nhờ Điền rửa hộ phần ly tách của mình. Thậm chí chuyện lau sàn nhà và lau bàn, cậu ta cũng làm luôn. Và chẳng phàn nàn gì. Có hôm tôi chợt muốn ăn bánh donut, mà muốn mua bánh ấy thì phải sang đường rồi đi bộ thêm một quãng nữa. Tôi lười đi nên bảo.

- Này, Điền, cậu sang cửa hàng bánh Donut bên kia đường mua hộ tớ cái bánh donut phủ chocolate nhé.

Điền đứng tần ngần một lúc.

- Bánh gì cơ?

- Donut ấy. - Tôi chợt dừng việc rửa cái cốc to đựng trà sữa xoài như phát hiện ra điều gì đó. - Cậu không biết bánh đó á?

Điền khẽ lắc đầu. Tôi tròn mắt ngạc nhiên. Tôi cứ nghĩ rằng ai cũng biết bánh donut. Cậu ta mần mê cán chổi, cứ đứng yên, mắt nhìn xuống chân. Tôi bảo.

- À, thôi, tớ không muốn ăn nữa. - Ngập ngừng vài giây, tôi nói thêm. - Cám ơn cậu nhé!

Và cảm thấy có cái gì đó rất khó chịu đè trong lồng ngực. Cảm thấy như thể tôi vừa khiến một người phải thừa nhận mình quê mùa, kém cỏi so với người khác. Cảm giác ấy chẳng dễ chịu gì.

3. Làm việc được nửa tháng, tôi mới sực nhớ là mình chưa biết Điền đến

từ đâu. Vốn là đứa nhanh mồm nhanh miệng, mà mẹ hay mắng là nhanh nhẩu đoảng, tôi sức nhớ ra điều ấy trong lúc rửa tách nên hỏi ngay.

- Nhà đảng ấy ở đâu?

- Tớ ở tận dưới quê cơ. - Rồi cậu a nói một mạch. - Ti đại học xong, tớ ở lại đây kiếm việc làm thêm để đến lúc nhận giấy báo thì cũng dư dả chút đỉnh cho cuộc sống học hành. Tớ định xin làm ở đây cả ngày, sau khi giao buổi sáng về, không biết anh Nguyên có chịu không?

- Ừm, cậu hỏi anh ấy thử xem sao. Nhưng mà làm việc như thế, cậu không mệt à?

- Ừm! - Điền im lặng không nói gì nữa.

Tôi im lặng. Tay thì lau kỹ mấy cái cốc mà tâm trí suy nghĩ tận đâu. Lúc cậu ta giao báo, chắc còn sớm tinh mơ. Lúc ấy, hẳn là tôi còn đang ngủ.

Cuối giờ làm, trong lúc đứng chờ anh Nguyên chở về, tôi thấy Điền dắt xe đạp ra. Cái xe cũ kỹ, màu sơn bạc phếch và yên xe đã rạn nứt lớp da bọc ngoài. Khi chiếc xe lăn bánh, những tiếng lộc cộc rền rĩ vang lên một cách mệt mỏi. Vóc dáng cậu ấy như bị bóng đêm nuốt chửng.

4. Mẹ nhìn tôi từ đầu đến chân, cú như thế tôi không phải con gái mẹ vậy. Mà có gì đâu cơ chứ. Chỉ là tôi dậy sớm hơn thường ngày và làm món trứng ốp la điểm tâm cho mọi người thôi mà.

Mẹ tôi mỉm cười.

- Xem ra việc đi làm thêm cũng khiến con lớn lên được một chút ấy nhỉ?

Bố tôi khi ngồi vào bàn cùng tờ báo buổi sáng, cũng ngạc nhiên một chút, và cười. Thằng út chẳng nói năng gì, đã ăn ngay sau khi mời cả nhà rõ to. Nó

nhăn mặt.

- Chị hai, món trứng chị hai còn vỏ nè.

Tôi liếc nó. Mẹ thì cười rõ to.

5. Tranh thủ quán vắng khách, tôi chạy tốt ra ngoài. Một lát sau cầm về hai ổ bánh mì kẹp chả lụa. Tôi đưa cậu ta một cái.

- Nè, ăn đi. Tớ định ăn cả hai nhưng chợt nhớ ra là phải hạn chế ăn, không khéo mập ú lên thì..... Ăn hộ tớ!

Lần khác, tôi mua về hai cái bánh paparoti.

- Anh Nguyên bảo tớ đi mua mà cuối cùng lại không ăn. Bực mình thật đấy. Đi từ đây sang bên kia đường cũng mệt chớ bộ. Ăn hộ tớ!

Anh Nguyên ở đâu thò cái đầu ra.

- Anh có nhờ em mua bánh hời nào đâu?

- Đấy. Đến nhờ em đi mua mà cũng quên.

Tôi lấp liếm rồi nhanh chóng lẩn vào trong. Cuối ngày, khi thả tôi trước cửa nhà và đợi tôi tháo mũ bảo hiểm trả, anh Nguyên cười.

- Em gái anh falling in love rồi ấy nhỉ?

- Không có đâu ạ.

Tôi đáp tỉnh bơ và rõ ràng. Rồi nhanh chóng vào nhà. Đúng là vậy mà.

Đến ngày nhận lương, tôi nói nhỏ với anh Nguyên.

- Anh nè, tiền lương tháng này của em á...

- Sẽ bị trừ đó nhóc. Em đã làm bể mấy cái ly, biết không hả?

Tôi nhăn mặt.

- Đồ độc tài. Nhưng mà em không nói chuyện đó. Anh nè, tiền lương của em, anh có thể lấy bớt cho vào tiền lương của Điền không?

Anh Nguyên nhìn tôi, ánh mắt nửa ngạc nhiên, nửa thích thú, vẻ tinh quái. Tôi ghét ánh mắt đó. Lúc nào nó cũng khiến tôi có cảm giác như thể mình bị bắt quả tang khi đang làm một việc gì đó vụng trộm.

Tôi nói phủ đầu.

- Em không có falling in love cậu ta đâu nhé.

- Xem ra tiểu thư cũng biết chia sẻ với hoàn cảnh của người khác nhỉ?

Chẳng hiểu sao khi nghe anh Nguyên nói thế, mặt tôi đỏ bừng lên.

- Nhưng mà nếu cậu ta hỏi sao tiền lương của cậu ta không bị trừ mà còn thêm, anh phải nói sao đây? Cậu ta cũng làm bể ly tách, nhưng ít hơn em đấy. Có thể cậu ta sẽ tưởng anh để dành tiền lương và trả lại thì sao? Đôi khi lòng tốt có thể làm người khác khó xử, nhóc ạ.

Tôi không đề cập đến chuyện đó nữa. Đến khi sắp hết ngày, nghĩa là sắp phát lương, tôi lại hỏi anh Nguyên.

- Thế không có cách nào khác sao hả anh?

Anh Nguyên cười, xoa đầu tôi. Thế nghĩa là làm sao?

Tan giờ làm. Như mọi hôm, tôi đứng chờ anh Nguyên trước cửa. Mọi hôm, Điền vẫn leo lên xe đạp về trước, nhưng mà hôm nay còn tần ngần ở lại. Khi anh Nguyên đã khóa xong cửa, Điền mới nói.

- Anh Nguyên, sao tiền lương của em không bị trừ mà còn có thêm ạ?

Tôi tròn tròn mắt nhìn anh. Anh Nguyên chỉ nhún vai.

- Số ly tách mà cậu làm bể, tôi đã trừ rồi. Còn tôi thưởng thêm là vì cậu đã làm việc chăm chỉ và cẩn thận. Cậu còn làm hộ việc của tiểu thư đây nên tôi trừ lương nó đưa cho cậu. Cộng lại dư ra một ít, vậy thôi.

Điền bối rồi nhìn tôi. Tôi liền phẩy tay bảo không sao đâu. Cậu nở một nụ cười nhẹ.

- Dạ, em cảm ơn.

- Cố gắng nhé!

Khi dáng cậu ta đã xa rồi, anh Nguyên mới nói với tôi.

- Em không thể giúp cậu ta cả đời được, và anh cũng vậy thôi. Chúng ta chỉ có thể chia sẻ một phần gì đó bé nhỏ. Cậu ta phải tự nỗ lực, như bây giờ vậy.

6. Tôi đậu. Còn Điền rút. Cậu ấy không đến làm ở quán nữa. Anh Nguyên đưa tôi một cái túi giấy, bảo Điền gửi lại cho tôi. Tôi mở ra xem. Bên trong là một cái hộp nhựa đựng một chiếc bánh donut phủ chocolate. Tôi tần ngần nhìn cái bánh rồi cầm lên ăn, tuyệt nhiên không nói gì, cũng không biểu lộ chút cảm xúc nào. Anh Nguyên xoa đầu tôi thật khẽ.

- Không sao đâu nhóc.

- Chán anh, em có khóc đâu.

Tôi hất tay anh ra. Rồi nước mắt cứ thế rơi. Như chính cái xoa đầu ấy làm tôi bật khóc. Tôi vừa khóc vừa ăn bánh, không dừng được, như một đứa trẻ.

- Cậu ấy để lại cái bánh như một lời tạm biệt đó. Và cả lời chúc thành công.

Anh Nguyễn nói, và mỉm cười.

Đêm ấy, trời trong và những vì sao sáng nhấp nháy. Ngồi bó gối trên sân thượng, lắng nghe âm thanh của lá xào xạc, và mùi hương ngọc lan dịu ngọt thoang thoảng, tôi thấy lòng mình tĩnh lặng. Có cảm giác vừa lớn lên.

"Này, hẹn gặp cậu ở đại học năm sau." Tôi thì thầm, với gió, hay với ai đó. Chẳng hiểu sao ở tận sâu trong tim, tôi vẫn tin rằng cậu bạn chăm chỉ, hiền lành đó sẽ không dễ dàng từ bỏ ước mơ của mình. Dẫu rằng ước mơ của cậu ấy phải đi trên một con đường gập ghềnh.

NHƯ MÙA ĐÔNG RƠI XUỐNG

Fuyu
www.dtv-ebook.com

Hoàng Tử Cho Phù Thủy Dễ Thương

Tuổi mười bảy có nhiều thứ để phiền não. Bài tập nhức đầu nghĩ mãi không ra đáp án, hình như cân nặng có tăng lên chút ít, một em mụn tự đâu xuất hiện..... Dù thứ linh tinh có tên và không tên. Nhưng Quỳnh Chi không phiền não vì những chuyện đó. Điều phiền não lớn nhất nó phải đối mặt mỗi ngày là những chuyến xe buýt. Lúc đi học vẫn còn sớm nên còn được thanh thoi chọn cho mình một chỗ ngồi, nhưng đến lúc tan học thì xe chật như nêm, cảm tưởng như cả trăm người chen lấn, giẫm đạp lên nhau. Đứng thì mỏi chân, lúc xuống xe không cẩn thận còn có thể bị té... Chỉ vì những chuyến xe buýt đó mà một lần Chi bị mất chiếc điện thoại yêu quý. Chưa kể mùi máy lạnh khó chịu và chứng say xe mà mỗi lần bước xuống khỏi xe buýt, đầu Chi luôn ở trạng thái quay cuồng.

Lúc trước, ngày nào Quang cũng qua đưa đón Chi đi học, vì Chi không đi xe đạp được - mẹ nói không cho, sợ tai nạn này nọ. Nhưng từ ngày cậu ta có bạn gái thì tất cả thời gian trống trong thời gian biểu của cậu ta đều dành hết cho người ta. Bạn bè có 'một nửa' rồi là vậy đấy. Ngay cả cô bạn thân thiết sáu năm trời, từng chia sẻ đủ thứ với nhau cũng coi như chưa từng có. Hẹn nhau đi xem phim mà nó Chi leo cây nửa tiếng. Nhờ nó qua nhà xem giùm em máy tính hỏng, nó cho Chi đợi cả một buổi chiều, rồi cuối cùng không đến. Vì người ta gọi, vì người ta có chuyện nhờ, vì đủ thứ lý do trước giờ không thấy. Nhưng đến sinh nhật người ta, thậm chí là một ngày (theo Chi) vợ vẫn như kỷ niệm một tháng quen nhau, nó lại nài nỉ, nhờ vả Chi giúp đỡ.

Hôm nay dậy muộn có một chút nhưng lại trễ mất chuyến xe buýt, phải đợi chuyến sau nêm sém chút nữa là muộn học. Chi phải co giò chạy thật

nhanh, leo cầu thang, vừa ngồi xuống bàn là chuông báo giờ học reng reng. Tuấn ngồi từ bàn trên, quay xuống, nghe răng ra cười.

- Sém chút là bà bị sao đỏ tím rồi.

- Ủ. May ghê, - Giọng nói của Chi không có chút vui mừng nào.

- Hôm qua tui xui lắm bà. Tự dừng xe đạp của tôi bị xì lốp, phải dắt bộ đến chỗ bơm, nắng chang chang. Tội My phải đi chung với tui.

- Ủ. Thảm thật. - Vẫn cái giọng bình bình vô thưởng vô phạt.

Quỳnh Chi lôi trong cặp ra chiếc khăn mùi soa, lau mồ hôi trán. Chạy hụt hơi vào buổi sáng với cái bụng rỗng không phải là chuyện ai cũng thích làm.

Khôi - lớp trưởng - bỗng dừng nói với Chi.

- Quỳnh Chi xuống văn phòng Đoàn lấy giùm tờ sổ đầu bài nhé.

- Không thích. Tờ mệt lắm.

Cậu ta không nói gì thêm, tự mình đi lấy sổ đầu bài.

Tiết hai. Điện thoại của Chi rung. Tin nhắn từ lớp trưởng. Lớp trưởng kiểu gì mà lại không gương mẫu cơ chứ, xem thường quy định cấm dùng điện thoại trong lớp.

"Sáng mai cậu lấy giùm tờ sổ đầu bài nhé!"

"Không thích!" Chi nhắn nhó reply. Chẳng hiểu cái gã này hôm nay ăn nhầm thứ gì.

"Nếu vậy, tớ sẽ nói cho Quang biết bí mật của cậu."

Chi giật mình. Nhưng rồi nó nhanh chóng tự trấn an. Khôi làm sao mà biết chuyện gì được.

"Bí mật gì chứ?"

"Ừ thì kiểu bí mật như là chính cậu đã xì hơi lớp xe của Quang hôm qua. Tớ đã nhìn thấy."

Chi đọc đi đọc lại tin nhắn thêm mấy lần nữa, chép miệng, rồi nhả.

"Số đầu bài ở văn phòng Đoàn phải không?"

Khôi quay xuống, nở một nụ cười. Chi thì không.

Trong suốt năm năm là bạn của nhau, Chi chưa làm bất kỳ điều gì có lỗi với bạn. Nếu có thì chỉ là nói nó xấu ma chê quỷ hờn khi nó nổi hứng tự khen mình đẹp trai; đánh mạnh vào vai mỗi lúc cậu ta làm điều gì đó sai như: nhớ nhầm ngày sinh nhật, cho Chi chờ quá giờ hẹn mười lăm phút... Nhưng mấy chuyện như vậy, con trai mà để bụng thì đúng là nhỏ nhen. Đây là chưa kể nó đánh vào vai Chi còn mạnh hơn là Chi đánh nó.

Nhưng thật sự không thể chối là Chi đã xì lốp xe của Quang. Cho nên bây giờ nó phải làm ôsin cho gã lớp trưởng. Lại thêm một điều phiền não nữa xuất hiện mỗi ngày.

Chi không rõ về Khôi lắm. Hai đứa chưa từng có một cuộc nói chuyện nào thân thiết hơn những câu xã giao thông thường. Thậm chí, hai đứa còn không được gọi là bạn hơi thân thân. Chi đoán lớp trưởng là người rất khó hiểu dựa theo tính ít nói của cậu ấy, lại còn hay mỉm cười một cách bí ẩn nữa

chứ. Thành ra dân tình được một dịp xôn xao khi thấy hai người thân thiết hơn trước, kiểu như Chi đi lấy sổ đầu bài giùm.

Không những Chi phải đi lấy sổ đầu bài mỗi ngày mà giờ còn phải thi cắm hoa cho ngày 20/11 sắp tới. Nó không tin vào tai mình.

- Cắm hoa á?

- Ủ. Chi thi cắm hoa nhé.

- Tại sao lại là tớ chứ?

- Hồi cấp hai Chi từng đạt giải nhất cuộc thi cắm hoa mà.

Chi nhăn mặt. Chi không thích tham dự mấy kỳ thi kiểu đó, thấy phiền phức sao ấy. Hồi học cấp hai thì còn "ngây thơ", dễ bị dụ chứ giờ "khôn" hơn rồi. Làm tốt thì không sao, làm mà dở thì dễ bị chê bai trong khi chẳng được ích lợi gì, lại còn mất công nữa chứ.

- Đó là chuyện lâu lắm rồi.

Bỗng dưng nó khựng lại.

- Ó? Mà sao cậu lại biết chuyện đó?

Khôi nhìn sang hướng khác, trong vài giây, Chi có cảm giác như cậu ta đang bối rối. Nhưng cậu ta nhanh chóng trở lại vẻ mặt bình thường nên nó cũng không chắc mình có nhìn lầm không.

Kết quả, bị đe dọa điểm yếu, chiều đó Chi vẫn phải cung Khôi đi mua hoa. Cậu ta định mua những bông hoa hồng đỏ, nhưng Chi ngăn lại, bảo nên mua cẩm chướng. Cẩm chướng là loài hoa thường được dành tặng mẹ, nhưng nó thấy cô giáo chủ nhiệm cũng hiền lành như mẹ nên những bông hoa cẩm chướng rất hợp. Khôi gật gù đồng ý. Hai đứa cùng chọn những bông hoa cẩm

chương màu hồng phấn, nhạt dần về phần cánh và mép viền màu đỏ. Thế mà lúc tính tiền, chẳng biết ở đâu ra một cành hoa hồng màu trắng.

- Tặng cậu. Cảm ơn hôm nay đi với mình nhé.

Chi bối rối cầm cành hoa.

Sáng sớm chủ nhật, Chi chủ động đặt đồng hồ báo thức và đi thi cắm hoa. Có thể mới đầu nó không thích thật, thậm chí là khó chịu. Nhưng Chi vốn không thích vô trách nhiệm, không nhận thì thôi chứ đã nhận thì phải làm cho ra trò. Thêm nữa, thực ra nó cũng thích cắm hoa lắm. Nó cảm thấy rất thú vị khi được ngắm những bông hoa xinh xắn, thiết kế ra một lọ hoa đẹp, và truyền tải một ý nghĩ nào đó qua chúng. My - "người ta" của Quang - cũng tham dự. Trong lúc nó đang còn lắp ló ngoài cửa thì Quang từ đâu chạy đến, đập mạnh lên vai nó.

- Hôm nay tôi cố vũ cho bà thắng đó nha. Bí mật đó. Đừng có nói với My.

Chi liếc xéo.

- Ông cũng nói vậy với My chứ gì?

Quang cười to rồi chạy biến sang chỗ My. Tự dung Chi thấy vừa buồn buồn, lại vừa buồn cười. Nó mở bó hoa cắm chương ra chuẩn bị. Nhưng rồi Chi phát hiện miếng bọt biển biến đâu mất, chắc là bị rơi ở dọc đường. Khôi liếc nhanh mọi thứ trên bàn.

- Để tớ đi mua. Kịp không?

Chi lắc đầu.

- Còn phải ngâm nước nữa.

Hai đứa còn đang bối rối nhìn nhau thì My bước sang, đưa nó một miếng bột biển.

- Chi cầm lấy này. Tính tình hay lo xa nên chuẩn bị hai miếng lận.

Chi bối rối nhận lấy, quên luôn phải cảm ơn. Khôi nhanh miệng.

- Cảm ơn bạn nhé. Tí nữa tụi mình sẽ thay mặt lớp đãi bạn ly chè.

Kết thúc buổi thi, lớp Chi giành giải nhất, không hẳn vì bình hoa của lớp nó đẹp nhất mà một phần là do cái miệng thuyết trình dẻo quẹo của Khôi. Nó đứng nghe mà cong thắt mắc có thiệt bình hoa mình cảm mang ý nghĩa hay ho dữ vậy không? Mấy hôm nay làm ôsin cho Khôi, nó nhận ra là gã cũng không hẳn ít nói như vẻ bề ngoài. Thậm chí là nếu tìm được câu chuyện hợp gu thì hẳn còn có thể nói nhiều hơn cả Chi. Chi thích nghe cậu ta nói về thiên văn học, những chòm sao rồi những hiện tượng nhật thực, nguyệt thực. Nó nghĩ mình có thể nghe cả ngày.

Sau cùng, bốn đứa, Chi, Khôi, Quang và My đi ăn chè. Tan tiệc, Khôi đeo nó trở về.

- Chi nè, cậu có thể nói cho tớ biết tại sao cậu lại xì lốp xe của Quang hôm nọ không?

Chi trầm ngâm một lát. Rồi chậm rãi hỏi.

- Cậu có biết bộ phim My best friend's wedding không?

- Không.

- Bộ phim đó kể về hai người bạn thân đã hứa với nhau rằng khi họ hai mươi tám tuổi, nếu không có người yêu thì họ sẽ lấy nhau.

Khôi không hiểu.

- Vậy thì sao?

- Tớ và Quang đã cùng xem bộ phim đó. Cậu ấy đã hứa với tớ điều tương tự. Chỉ khác là rút xuống còn mười bảy tuổi thôi.

- Thì ra là vậy. Bí mật lớn nhất không phải cậu đã xì lốp xe cậu ấy. Mà là cậu thích Quang.

- Ừ, vậy nên tớ ghen tị với My. Tớ không chỉ xì lốp xe thôi đâu. Lúc đi mua quà kỷ niệm một tháng quen nhau của cậu ấy, tớ đã cố tình rút một ít chỉ ở con gấu bông trước khi gói nó lại. Tớ biết Quang trước, tớ cũng thích cậu ấy trước. Tớ đã tin chỉ có tớ mới là công chúa, chỉ có tớ mới hợp với Quang nhất, rồi một ngày nào đó cậu ấy sẽ nhận ra điều đó. Nhưng sự thật, tớ chỉ là một mụ phù thủy. Hoàng tử thì chẳng bao giờ trở về với phù thủy cả.

- Cậu sợ tớ nói với Quang sự thật thì tình bạn của hai người sẽ đi tong phải không?

- Ừ. Tớ sợ.

- Nhưng những gì cậu đang làm cũng chẳng khác gì đâu. Chỉ là những chuyện tồi tệ sẽ đến từ từ thôi.

Chẳng ai nói với nhau câu nọ nữa. Chi tưởng mình sẽ khóc. Nhưng cuối cùng, mắt nó ráo hoảnh. Nó ngồi yên sau xe, ngắm phố phường buổi trưa sáng rực rỡ, và gió thổi luồn qua mái tóc mát rượi. Lòng nhẹ bằng một cách kỳ lạ. Nó thấy hình như mình vừa nhận ra một điều gì đó rất quan trọng. Điều gì đó về tình yêu mà không thể định nghĩa rõ ràng. Điều gì đó về buông tay. Và điều gì đó về tình bạn quý giá không đáng bị đánh đổi bởi bất kỳ một ảo tưởng nào.

- Ngày mai cậu tự đi mà lấy số đầu bài nhé. Tớ sẽ nói sự thật với Quang nên cậu không còn gì để mà uy hiếp tớ đâu.

Khôi bật cười.

- Ok.

Cuối cùng thì Chi cũng đủ can đảm để nói sự thật với Quang. Nó nói rằng chính nó đã xì lốp xe của cậu ấy. Nó chờ đợi cậu bạn thân sẽ sùng sốt hỏi tại sao, và rồi nó sẽ nói hết tất cả, sạch sành sanh, dẫu cho sau đó chuyện có ra sao. Nhưng Quang chỉ tròn mắt rồi nói.

- Cậu làm thế vì giận tớ không đèo cậu về nữa chứ gì?

- Rồi Quang cười khì. Nụ cười vô tư, sáng trong vẫn thường thấy. Tự dung Chi thấy lòng nhẹ bẫng. Cô đắm vào vai Quang.

- Ủ. Vì giận cậu nên mới làm vậy đó.

- Tớ xin lỗi. Thôi, hôm nào cộng lại tất cả mọi tội lỗi rồi đãi cậu một bữa nhé.

- Coi lại có đủ tiền không đã nhé.

Trong buổi chiều tà mà mọi thứ đều chìm trong màu xám đỏ, trời lạnh mát mẻ, dễ chịu, và Quang với Chi lại trở về hai người bạn thân thiết như trước. Sau một cú chao đảo.

Thôi, tốt nhất chỉ nên nói đến thế thôi. Còn điều khác, có lẽ chẳng quan trọng nữa rồi.

Sau những ngày xáo trộn đó, Chi đi học bằng xe buýt thêm vài ngày rồi

mọi chuyện thay đổi. Vì có một bất ngờ.

Buổi sáng hôm đó, Chi vừa bước ra khỏi nhà đã thấy Khôi đứng đó.

- Lên tớ đèo đi học!

Chi tròn tròn mắt. Nhưng bộ não cũng chỉ kịp ra lệnh cho nó phải nhảy lên xe ngay lập tức. Nó bảo.

- Đi nhanh lên! Mẹ tớ mà thấy thì tối nay tớ không biết giải thích thế nào và chống chọi sự trêu chọc của anh hai ra làm sao đâu.

- Ok.

- Mà sao hôm nay cậu lại rảnh rồi qua đây vậy?

- Tiện đường mà.

Và Khôi trở thành tài xế cho Chi thêm rất nhiều ngày sau đó. Cho đến khi họ không còn là những người bạn xã giao trên lớp. Cho đến khi giữa họ có những điểm chung, sự thân thiết và sự tin cậy. Khi ấy, Khôi mới kể cho Chi nghe một bí mật về chuyện cậu từng thích một cô bạn từ hồi cấp hai, nhưng chỉ biết nhìn từ xa, đến khi học cấp ba thì bất ngờ chung lớp. Cậu quyết định phải làm gì đó. Nhưng "làm gì đó" lại là chọn cách tiếp cận kỳ quặc - "khủng bố" người ta.

- Tớ nghĩ bạn gái nào cũng có thể trở thành công chúa cả. Vấn đề là phải tìm một hoàng tử thích hợp.

Chi bật cười.

- Cậu định nói cậu sẽ trở thành hoàng tử của tớ chắc?

- Nếu cậu muốn.

Trong một tích tắc, mặt Chi đỏ lên. Và đó là lúc Chi biết câu trả lời của mình đã xuất hiện.

NHƯ MÙA ĐÔNG RƠI XUỐNG

Fuyu
www.dtv-ebook.com

Hồi Kết Một Cuộc Rượt Đuổi

Mister

Tôi không tự phụ và kiêu ngạo về bản thân. Chỉ đơn giản, tôi biết rõ sức hút của mình. Gương mặt dễ nhìn, chơi giỏi một môn thể thao và mồm mép một chút, đạt danh hiệu Mister khi mới chân ướt chân ráo vào trường cấp ba. Tất cả những điều đó khiến tôi có thể tin vào điều mà mọi người đồn thổi - tôi là chàng trai nổi bật nhất trường cấp ba, Tôi có sức hút với bọn con gái. Từ những cô nàng nổi bật rất thích có sự góp mặt của tôi trong mọi cuộc vui. Đến những cô nàng bình thường thích ẩn mình trong lớp và xem việc nhìn lên tôi đã là đủ với họ. Ai mà biết được họ có viết về tôi trong nhật ký hay không. Nhưng tôi không phủ nhận rằng mình thích cảm giác đó. Tuy vậy, tôi cũng chắc chắn rằng mình chẳng dành tình cảm đặc biệt cho ai trong số đó cả. Ngoại trừ một người. Nhưng khá là trừu tượng, cô bạn đó lại chẳng có vẻ gì quan tâm đến tôi cả.

Linh Giang học chung khối, nhưng khác lớp, và là bí thư của lớp đó. Cô bạn đạt danh hiệu Miss toàn trường cùng năm thi với tôi. Tôi chỉ gặp mặt cô bạn vào mỗi buổi học thêm ngoại ngữ mà hai đứa đăng ký trung lớp. Ba buổi một tuần và mỗi buổi hai tiếng. Ngoài ra, tôi còn nhìn thấy cậu ấy vài giây vào buổi trưa tan học. Khi Giang chạy sang lớp tôi để đợi Ngọc Khanh về chung. Nói thêm, Linh Giang và cậu ấy là bạn thân từ khi còn học cấp hai.

Cô bạn ấy rất đặc biệt, đối với cá nhân tôi. Không phải là những cô búp bê đầu rỗng. Nhưng cũng không phải là những cô nàng mọt sách nhàm chán, nhút nhát. Linh Giang như một bức tranh rực rỡ đủ màu sắc chưa bao giờ làm

cho người khác thấy bớt thú vị. Cô bạn thích bóng đá, và trong một buổi học ngoại ngữ, cậu ấy đã đùa về gương mặt người ngoài hành tinh của Ronaldinho. Lần đó khiến tôi cười chảy cả nước mắt. Và hiếm ai làm tôi cười thoải mái một cách tự nhiên như vậy.

- Nhưng anh ấy đá bóng thật tuyệt vời. Điều đó khiến Ronaldinho đẹp hơn cả một siêu mẫu.

Linh Giang kết thúc câu chuyện trước khi quay trở lại với bài dịch của mình. Nhưng bấy nhiêu đó thôi cũng làm tôi ấn tượng.

Tôi không phải là một chàng trai nhút nhát. Vậy nên tôi chẳng ngại ngần rủ cô bạn đi chơi, xem phim, ăn kem... nhưng cậu ấy lắc đầu. Tôi tặng hoa hồng, gấu bông, lắc tay... cũng bị cậu ấy từ chối. Chưa có ai cho tôi nếm thử cảm giác lạnh-giá-Bắc-Cực như thế. Điều đó khiến lòng kiêu hãnh của Mister bị sút mẻ. Và tôi cố gắng phục hồi nó bằng nhiều lần hơn nữa làm như vô tình xuất hiện trước mặt cậu ấy, rủ đi xem phim nhiều hơn. Nhưng cô bạn vẫn cho tôi ăn bánh bơ, đội mũ phớt dài hạn. Hai đứa cứ như thi gan với nhau xem ai sẽ là người thua cuộc trước. Tôi như đang vớt vát lòng kiêu hãnh của mình chứ không phải vì thích cô bạn như ban đầu nữa.

Lần đầu tiên Linh Giang nhận lời đi chơi riêng với tôi là để nói cho rõ ràng mọi chuyện. Chúng tôi vào một cửa hàng Donut and Coffee.

- Phong này, chúng ta chấm dứt chuyện này ở đây đi, được không? Tôi không thích cậu. cậu cũng biết điều đó mà.

- Nhưng tớ thích cậu.

- Tôi không dám chắc một trăm phần trăm về điều đó đâu.

Tôi nhún vai. Giang nhấp một ngụm cà phê sữa.

- Tớ nhắc lại nhé. Chúng ta chấm dứt câu chuyện ở đây thôi. Cậu có làm gì nữa cũng vậy thôi. Tớ thích một người khác rồi.

Khi nói câu cuối cùng, Giang khẽ mỉm cười. Nụ cười ngượng ngùng nhưng vui sướng của một cô gái khi nói về người bí mật của họ. Vì vậy, tôi không thể cho rằng cô bạn đang nói dối.

Miss

Phong không còn bám đuôi tôi nữa. Điều đó khiến tôi thấy cuộc sống dễ thở hơn. Dầu vậy, dấu đó tận sâu thẳm, tôi cảm thấy có lỗi với cậu ấy. Phong cũng đâu làm gì sai. Chỉ là cậu ấy thích tôi mà thôi. Chẳng ai điều khiển được cảm xúc cả. Nhưng kiểu săn đón đó làm tôi thấy gò bó và không an toàn. Cảm giác mất tự do.

Trước khi Phong nói rằng cậu ấy thích tôi, hai đứa vẫn là bạn bè. Thậm chí quan hệ khá tốt. Đánh rằng cậu ta hơi tự phụ, nhưng nhìn chung vẫn là một cậu bạn khá tốt tính. Nhưng sau đó, tôi gần như không nói chuyện hay tiếp xúc quá gần, trừ trường hợp không thể khác. Bạn không thể làm bạn với người mà bạn thích hay thích bạn được. đó là chuyện không thể. Vì lẽ dĩ nhiên, tình cảm đó khác hoàn toàn với tình cảm bạn bè. Cảm xúc khác, hành động sẽ khác.

Khanh có lần hỏi tôi về chuyện này khi hai đứa về chung trên xe buýt.

- Cậu với Phong sao rồi.

- Chẳng sao.

Câu chuyện dừng lại ở đó và không một ai nói gì thêm.

Chẳng biết Khanh đang nghĩ gì. Còn tôi thì lại đang nghĩ về cậu ấy.

Tôi chẳng còn nhớ chúng tôi đã qien biết nhau như thế nào. Cũng chưa bao giờ ngồi đếm chính xác thời gian hai đứa làm bạn với nhau là bao nhiêu năm, bao nhiêu thanngs, bao nhiêu ngày. Tôi cũng chẳng nhớ rõ mình thích cậu ấy bắt đầu từ lúc nào. Nhưng khi bạn thích một người, bạn dường như thích hết mọi thứ về người đấy. Tôi thích cái dáng cao, gầy, gương mặt có chút gì đó trẻ con và đôi khi lơ đãng, chẳng ai quan tâm gì đến mọi thứ xung quanh. Đôi khi cậu ấy ngơ ngác khiến cậu ấy như một cậu bé con vậy. Tôi thích nhất mỗi khi cậu ấy cười. Đôi mắt mắt một mí đáng yêu sẽ thành một đường kẻ thân thiện và nụ cười thơ trẻ. Nó thật sự đặc biệt.

Tôi thích bản thân mình khi ở bên Khanh. Trước mặt người khác, chẳng biết tôi hòa đồng, nền nã thế nào, hay dịu dàng, cá tính, chín chắn ra sao. Nhưng trong sâu thẳm, tôi biết ở một góc khuất khác, mình là một đứa con gái ngang bướng và cứng đầu. Chỉ Khanh mới có thể chịu đựng được tính khí ấy và khuyết điểm ấy trở nên dễ thương hơn. Như một ngày gần đến ngày thi cuối học kỳ này lửa của năm 11, tôi quăng cuốn tập hóa qua một bên, nhăn nhó.

- Muốn nghỉ học quá.

- Thì nghỉ đi.

- Nghỉ học rồi tớ làm cái gì? Dáng tớ thì không bốc vác hay thợ hồ được rồi. Mà nghỉ học sớm chỉ có nước... lấy chồng sớm. tớ không thích.

- Vậy thì đừng nghỉ học nữa.

Tôi liếc xéo Khanh một cái. Nhưng cậu ấy chỉ khẽ mỉm cười. Nụ cười dễ thương quá trờng nên tôi cũng mỉm cười theo. Lúc nào Khanh cũng vậy, không lên lớp giáo điều. Cậu ấy chỉ gợi ý để tôi tự suy nghĩ hoặc đập tắt những cơn bất đồng của tôi một cách bình thản như vậy. Như một que kem giữa một trưa mùa hè nóng bức hanh hao.

Sự kiêu kỳ của con gái nói chung và nỗi sợ bị tổn thương của cá nhân tôi nói riêng đã ngăn cản tôi nói với cậu ấy ba-từ-quan-trọng. Nhưng với tình cảm chắt chiu mỗi ngày một đầy thêm thì giấu nhem nó đi là một việc rất khó sở. Và dường như là việc không thể làm được. Tôi nghĩ mình đã đôi lần để lộ nó ra khi trưa nào cũng chờ cậu ấy tan học cùng. Thi thoảng cuối tuần , học bài và đi xem phim cùng nhau. Thậm chí tôi đã thử đan tặng cậu ấy một cái khăn quàng cổ. Sự thật thì nó không quá thậm tệ, nhưng bị vài lỗi đan, hơi ngắn một chút và bị sút chỉ khi Khanh quàng thử. Cậu ấy phì cười nhưng luôn miệng khen dễ thương. Và trong một lần đến nhà cậu ấy mượn DVD Eight below, tôi phát hiện ra cậu ấy vẫn giữ nó trong ngăn kéo.

Cảm giác mỗi khi tôi ở bên cạnh Khanh Vẫn luôn là một điều gì đó rất dịu dàng, và có một chút ngọt ngào. Dĩ nhiên không thể tránh khỏi những lần giận dỗi vô cớ. Nhưng rồi mọi thứ vẫn qua đi nhẹ nhàng.

Dường như Khanh không nhận ra tình cảm của tôi. Tôi đã nghĩ thôi thì mình chẳng cần cái gì rõ ràng. Chỉ cần mãi thế này cũng đủ rồi. Nhưng Phong làm mọi thứ thay đổi. Rất nhiều lần, tôi tự hỏi, khi một cậu bạn khác theo đuổi tôi như thế mà Khanh không có thái độ gì đặc biệt, có phải là tôi chẳng là gì với cậu ấy? rồi một lúc nào đó, cậu ấy sẽ có bạn gái, và tôi sẽ bị bỏ lại. Những gì tôi tạm hài lòng và nghĩ thế là đủ sẽ trở thành một trò đùa mỉa mai chua chát.

Ý nghĩ đó thật kinh khủng.

Sinh nhật mười tám tuổi. Khanh tặng tôi một chậu hoa cúc đại trắng muốt xinh xắn. Đúng loài hoa tôi thích nhất.

- Chiều nay cậu định làm gì để mừng sinh nhật?

- Tôi sẽ đi xem phim.

- Thế à?

- Ừ, với một chàng trai đáng yêu nhưng vô cùng ngốc nghếch mà tớ đã thích từ lâu.

Và mặt trăng

Linh Giang thông báo cậu ấy sẽ đi xem phim mừng sinh nhật mười tám tuổi cùng ai đó với một vẻ bình thản, và quần một lọn tóc vào ngón tay. Vậy mà tôi cảm giác như ai đó vừa đâm vào bụng mình một cái. Rồi cậu ấy chẳng nói gì nữa, nhìn lơ đãng ra cửa sổ, lăm nhăm một giai điệu nồng nàn. Và cậu ấy ngủ gật, đầu dựa trên vai tôi.

Tôi đã mong chuyến xe buýt ấy chẳng dừng lại. Mãi chẳng đến trạm dừng. Như rất nhiều những kỷ niệm chỉ có tôi và cậu ấy mà tôi muốn nó sẽ là một điều gì đó thật riêng tư. Giang đang ngủ ngon lành. Tôi có thể nhìn thấy sống mũi cao và hàng lông mi của cậu ấy khẽ động đậy. Mùi hương tóc của cậu ấy sẽ còn lưu lại trên áo tôi sau khi đã về đến nhà. Tôi nhớ mái tóc dài này, cậu ấy đã từng phải cắt phăng đi vì bị bôi keo cao su lên, rồi nhòe nhoẹt nước mắt khóc với tôi. Cậu ấy hay cắn môi dưới mỗi lần tập trung suy nghĩ. Tôi đặc biệt thích nhìn cậu ấy mỗi một lần giật mình như kẻ làm điều vụng trộm bị bắt gặp. Mắt mở to rồi lảng đi chỗ khác, khịt mũi một cái, kiểu như không biết gì hết. Nhưng má lại ửng hồng.

Mười bảy tuổi, bạn sẽ có những rung động đầu tiên trong đời. Và bạn gọi đó là mối tình đầu. Mối tình đầu của tôi là những trưa tan học, nhìn thấy một tà áo dài trắng đứng đợi ở cửa lớp. Là một chiếc khăn quàng cổ vụng về vẫn nằm yên trong ngăn kéo để mỗi lần nhìn thấy tôi lại phì cười. Chỉ là tôi không đủ tự tin để nói ra ba-từ-quan-trọng. Không đủ tự tin giữ cô bạn bên mình. Giang rực rỡ như mặt trời. còn tôi chỉ là mặt trăng với ánh sáng bàng bạc. Thậm chí người ta còn chẳng nhớ đến ánh sáng của nó nếu đêm đã được thắp sáng bởi đèn điện. Tôi có là gì đâu so với những anh chàng nổi bật hơn

nhiều vẫn hàng ngày quay xung quanh cô bạn. Cảm giác khó chịu đó càng rõ ràng hơn khi Phong công khai thích Giang. Có lẽ chiều nay, cậu ấy đi xem phim với Phong.

Như một trò đùa, Phong đột ngột xuất hiện trước mặt khi tôi đang lang thang trên tầng giải trí của siêu thị.

- Chào! Không ngờ gặp cậu ở đây.

- Chào! Cậu đang làm gì ở đây thế?

Không thể nói vì tôi không yên tâm, vì tôi muốn biết buổi hẹn hò của Linh Giang thế nào nên đến đây. Tôi nhún vai.

- Tớ đến chơi game. Còn cậu?

- Chơi game. Như cậu thôi.

Tôi nhìn quanh. Không thấy Giang đâu. Cậu ấy không đi xem phim với Phong sao? Phong cũng nhìn quanh.

- Cô bạn đáng sợ đã cho tớ ăn cục lơ đâu rồi? Tưởng hai người lúc nào cũng đi chung với nhau.

Tôi cười không đáp.

- Chuyện hai người sao rồi?

- Cậu ấy không nói cho cậu biết à? Hết rồi. Cậu ấy nói đã có người để thích, tớ có cố nữa cũng chỉ ăn bánh "bơ" thôi. Mới đầu tớ hơi bực một chút nhưng rồi thấy có cố nữa cũng chẳng ra sao thật. Vậy là thôi. Một lúc nào đó, sẽ có một cô nàng nhận ra sức hút của tớ.

- Có cả khối đấy còn gì.

Phong phá ra cười. Rồi cậu ấy nhìn tôi chăm chăm.

- Nhìn kiểu nào cũng thấy tớ đẹp trai hơn cậu. Sao cô nàng đó lại thích cậu nhỉ?

- Hử?

- Cậu không biết à? Cũng phải, người ngoài cuộc lúc nào cũng tỉnh táo hơn.

Phong cười, đấm nhẹ vào vai tôi thay cho lời chào tạm biệt rồi đi xuống cầu thang cuốn. Chỉ có tôi đứng ngẩn ngơ ở đó. Tôi đã biết rõ tính của Linh Giang như vậy sao còn không nhận ra rằng mỗi khi nói dối, cậu ấy hay vờ về một lọn tóc. Cậu ấy đã nói dối. Hôm nay cậu ấy chẳng đi xem phim với một chàng trai nào cả. Hoặc là, cậu ấy đang đợi tôi.

Tôi cố gắng đi thật nhanh lên tầng bốn của siêu thị, nơi chiếu phim. Linh Giang đang ngồi ở ghế chờ, trông chẳng có vẻ gì là sốt ruột, sợ nhỡ giờ xem. Khi trông thấy tôi, cậu ấy hơi nhồm dậy.

Tôi không biết nói gì, ngoài câu....

- Chúc mừng sinh nhật.

- Cảm ơn. Nhưng cậu đã chúc rồi mà. Sáng nay ấy.

- Người đến xem phim cùng cậu đâu rồi?

Cậu ấy không trả lời, chỉ nhìn bang quơ. Trông như có chút giận rồi và sắp khóc đến nơi. Tôi nói vội.

- Xin lỗi, mình đến muộn. Hai đứa mình xem xuất sau nhé?

Linh Giang mở to mắt nhìn tôi. Mũi cậu ấy hơi mím cười. Nhưng vẫn cái

tính thích làm khó người khác, cô bạn hỏi vặn lại.

- Ý cậu là sao?

- Thì tớ đúng là một chàng trai ngốc nghếch chứ sao. Nhưng đáng yêu, phải không ?

Lần này thì Giang cười thật. Mắt cô bạn mở to rồi lảng đi chỗ khác, khịt mũi một cái, kiểu như không biết gì hết. Hai gò má cậu ấy hơi ửng hồng. Đáng yêu gì đâu. Và tôi bạo gan hôn nhẹ lên một bên má ấy.

NHƯ MÙA ĐÔNG RƠI XUỐNG

Fuyu
www.dtv-ebook.com

Lời Thú Tội Của Trái Dâu Tây Vàng

Vào giờ giải lao sau hai tiết học, tôi cùng hai cô bạn thân là Hương và Dung ăn sữa chua trong căn tin. Lúc đó, tôi được hai nàng ấy tặng một biệt danh mới: "Người cổ đại" của Facebook. Chỉ vì tôi thừa nhận mình không biết gì về trào lưu thú tội trên Facebook. Đáng lẽ tôi cứ im lặng ăn sữa chua, không nói câu nào thì có phải vẫn là người văn minh không. Chả là khi nghe chúng nói hỏi nhau, có phải mày viết lời thú tội số 9 không, hay là số 10, thì tôi ngơ ngác hỏi: "Chúng mày thú tội cái gì vậy?" hai đứa chúng nó lập tức bảo rằng ai cũng hăng thú với trào lưu này mà tôi chẳng biết gì thì đúng là chuyện không thể chấp nhận được. Sau một hồi lên án sự cổ đại của tôi, cũng như kể ra những bằng chứng để chứng minh "thú tội" hấp dẫn như thế nào, chúng nó nhất trí rằng tôi phải lập một trang để nhận lời thú tội.

Tôi thành thật.

- Tao không biết cách làm. Chúng mày biết rồi đấy, tao không rành công nghệ lắm.

Hương vỗ vai tôi.

- Yên tâm, có tao ở đây để xóa mù chữ cho mày. Trưa nay cứ ngồi đợi ở nhà, tao qua hướng dẫn cho. Nhớ chuẩn bị cái gì mát cho tao mát mát nhé.

- Tao thấy cái này chả có ya nghĩa gì hết. Thú tội mà ẩn danh, để ngwoiwif ta không biết là ai thì thú tội để làm gì?

Dung khẳng định.

- Rồi mày sẽ thấy nó vui, tao đảm bảo.

Và cuối cùng, nhờ sự giúp đỡ của Hương, tôi đã có một trang thú tội của riêng mình, với nền là hoa anh đào hồng rực.

Khi mới lập ra trang đó, tôi không mấy hứng thú, chỉ để cho hai cô bạn thân không "vo ve" bên tai nữa mà thôi. Nhưng chỉ sau một ngày, tôi phải thú nhận là trào lưu "thú tội" này cũng vui. Tối nào tôi cũng đọc một lượt và tủm tỉm cười khi thấy những dòng kiêu như: "Tao xin thú tội là chính tao đã gấp đánh dấu trang cuốn Bắt trẻ đồng xanh của mày, vì tao cũng hay làm thế với sách của tao. Lúc đó, cái bánh quy của con Hương ngon quá nên tao quên bémng mất là mày cực ghét chuyện đó. Khi mày hỏi phải tao làm không, tao đã định nhận rồi, nhưng nhìn mày giận sợ quá nên tao quyết định... im luôn." Hoặc: "Sao mày có thể so sánh tao với con bò chỉ vì tao nhầm lẫn Tom Cruise đã đóng Forrest Gump chứ? Hức hức."

Vào ngày thứ ba kể từ khi tôi lập trang "thú tội", tôi nhận được lời thú tội số 11. Nó không giống với những lời thú tội đùa nghịch câu đám bạn. Tôi có thể cảm giác được sự nghiêm túc và tôi không thể đoán ra người viết là ai.

Lời thú tội số 11: Tớ đã từng thích cậu khi chúng mình học chung cấp một.

Bạn là ai? Tôi rất muốn hỏi thế nhưng không dám đăng lời thú tội này lên Facebook. Hương và Dung sẽ không bỏ lỡ cơ hội mà trêu chọc tôi đến chết mà thôi. Thế là tôi quyết định lờ đi, dù vẫn còn tò mò lắm. Hai ngày sau, cậu ta gửi thêm một dòng khác.

Lời thú tội số 15: Bạn không nhận được lời thú tội tớ bảo "Tớ đã thích cậu khi chúng mình học chung cấp một" à? Tớ đợi cậu hỏi "Ai thế?" mà chưa

thấy J.

Vậy là cậu ta không có ý định "thú tội" rồi thôi, như tôi đã tưởng lúc đầu. Cậu ta thực sự muốn kéo dài cuộc trò chuyện. Tôi lục lại những tấm ảnh hiếm hoi thời cấp một, nhìn kỹ từng gương mặt nhưng vẫn không thể đoán ra ai đã viết những dòng đó. Hơn một nửa số gương mặt trong ảnh, tôi đã quên tên và mất cả liên lạc rồi. Ngẫm nghĩ một lát, tôi viết lên Facebook: "Người đợi mình hỏi "Ai thế?", hãy trả lời bạn là ai đi." Gần như được một lúc, Hương và Dung nhảy vào bình luận: "Ai thế là ai?" Nhưng tôi lờ đi. Không nói gì thì được một lúc, chúng nó sẽ chán rồi thôi, chứ tôi mà trả lời, dù chỉ là cho xong, thì thế nào cũng bị tra hỏi đến cùng.

Lời thú tội số 16: Tôi chưa có ý định tiết lộ danh tính của mình sớm thế đâu.

"Thế bạn đợi tôi hỏi trên Facebook để làm gì? Trêu nhau à?" Tôi bực mình gõ mấy chữ đấy. Suýt thì làm vỡ luôn bàn phím (ấy là tôi có cảm giác thế). Thật khó chịu khi có cảm giác người khác đang giấu cợt mình từ trong bóng tối.

Lời thú tội số 17: Bạn giận à?

Tôi không có viết gì trên Facebook nữa. Tôi quyết định cứ mặc kệ cậu ta. Tôi không có nhiều thời gian để tham gia chò chơi khăm của một kẻ dấu mặt. khoảng nửa tiếng sau, tôi nhận liên tiếp ba dòng thú tội khác.

Lời thú tội số 18: Bạn vẫn còn giận à? Xin lỗi nhé.

Lời thú tội số 19: Tôi xin lỗi thật lòng đấy L.

Lời thú tội số 20: Tôi muốn cậu hỏi "Ai thế?" vì muốn vì muốn biết cậu có đọc được dòng thú tội đầu tiên tôi gửi hay không thôi. Tôi không có ý định trêu chọc gì cậu đâu. Thật. Không phải tôi định ra vẻ bí ẩn, chỉ là, nói thế nào

nhỉ, tớ chưa có đủ dũng cảm để nói ra mình là ai. Cậu cho tớ một chút thời gian được chứ? Cậu có thể liên lạc với tớ qua email strawberry.yellow@gmail.com thay vì viết trên Facebook.

Nghĩ một lúc, thấy cậu ta cũng không hẳn quá tồi nên tôi gửi vào địa chỉ email kỳ cục kia (dâu tây mà màu vàng thì kỳ cục chứ còn gì): "Tớ không thích những gì bí ẩn, giấu mặt và những trò chơi khăm. Cho cậu nhiều nhất là một tháng nhé?"

Lời thú tội số 21: Ừ, đồng ý, một tháng.

Và từ đó, tôi liên lạc với cậu ta qua email, cậu ta vẫn liên lạc với tôi bằng lời thú tội. Tôi dễ dàng nhận ra giọng điệu của cậu ta xen giữa những lời thú tội tình nghịch khác của bọn bạn. Hương và Dung thôi thắc mắc về những status vô danh trên Facebook. Và tôi cứ xem như chả biết gì. Có những sự việc, bạn chỉ muốn giữ riêng cho bạn biết trước đã, trước khi đến thời điểm thích hợp để kể với ai đó.

Mùa hè đã bắt đầu. Tôi biết thế khi cơn mưa đầu tiên của mùa rơi xuống. Khi những hạt đầu tiên chạm đất là lúc tôi đang cuống cuống đạp xe trên đường đến lớp. Mưa đổ ào cũng là lúc tôi đã kịp chạy vào nhà để xe. Nhưng tôi cũng không có cách nào vào lớp vì chẳng có dù lẫn áo mưa. Tôi định lấy cặp che lên đầu, rồi sẽ cầm đầu cắm cổ chạy.

- Bạn cần đi nhờ không?

Một cậu con trai vừa hay cũng ở đó, với một chiếc dù màu xanh thẫm.

- Cám ơn cậu. Cho tớ đi nhờ đến đây hành lang bên kia sân nhé?

Cậu ta gật đầu. Tôi cười thay cho lời cảm ơn. May quá.

Khi vào được dãy hành lang của khối lớp 11 rồi, tôi mới để ý một bên vai áo cậu bạn bị ướt vì cậu ta nghiêng dù che hết cho tôi.

- Ôi, áo cậu bị ướt rồi. Xin lỗi.

Cậu ta nhìn nhanh xuống vai áo rồi cười. Nụ cười sáng và dễ thương.

- Không sao đâu.

Cậu ta vẫn nhìn tôi, rồi hỏi.

- Cậu không nhận ra tớ à?

Tôi đứng ngẩn ra. Câu hỏi làm tôi nhìn kỹ cậu ta hơn. Đôi mắt màu nâu rất ấm. Mái tóc hơi xoăn và có màu nâu sậm, có lẽ là màu tóc thật chứ không phải nhuộm, vì trường tôi cấm chuyện này và thầy giám thị thì nghiêm khắc lắm. Tôi ngẫm nghĩ một lúc rồi nhớ ra là mình đã gặp cậu ta ở đâu.

- À, cậu là bạn của Hương phải không? Tớ có gặp cậu một lần khi đón Hương ở buổi họp của lớp trưởng các lớp?

Cậu ấy cười.

- Ừ. Tớ là lớp trưởng của 11A9

Cậu ta định nói thêm gì đó nhưng tiếng chuông báo giờ vào lớp ngân lên. Tôi luống cuống chạy lên cầu thang, kịp gửi lại một lời cảm ơn và cái vẫy tay. Cậu ta ta đứng dưới cầu thang vẫy tay chào tạm biệt. Và lại cười. Ý nghĩ xẹt qua đầu tôi lúc đó là: "Cậu ấy dễ thương thật."

Tôi vẫn liên lạc với cậu bạn cấp một đó, qua email, không vì một lý do gì đặc biệt. Dần dần, tôi chẳng còn nóng ruột muốn biết cậu ta là ai nữa. Là ai

cũng được, không quan trọng. Tôi thích đọc những dòng thú tội của cậu ta. Chúng nhắc tôi nhớ về những chuyện xưa ời là xưa mà tôi đã quên mất. Chuyện đó quả thật rất thú vị.

Lời thú tội số 25: Tớ sẽ thú tội tại sao ngày bé tớ lại thích cậu. Không phải vì cậu hay buộc tóc bằng dải nơ màu xanh thẫm rất xinh đâu. Mà vì có một lần, cậu đã bênh vực tớ trước những người bạn khác. Cậu cũng là người bạn đầu tiên ở trường tiểu học đã cho tớ một viên kẹo.

Tôi không có chút ký ức nào về chuyện đó. Nhưng khi tôi hỏi kỹ hơn rằng tôi đã bênh vực vì chuyện gì thì cậu ấy từ chối.

Lời thú tội số 26: Nếu tớ kể chi tiết ra, cậu sẽ biết mất. Mà thời gian thì đã hết một tháng đâu.

Lời thú tội số 27: Tớ học chung với cậu vào năm lớp 3.

Thỉnh thoảng, tôi hay bắt gặp lớp trưởng-11A9 trên sân trường, trên hành lang, trong căng tin. Lần nào cậu ta cũng cười, vẫy tay chào tôi thân thiện. Tôi cũng cười chào lại. Chỉ có thể thôi mà Hương và Dung cứ tra hỏi tôi suốt về chuyện cậu ta và tôi là như thế nào. Tôi nhất mực im lặng. Tôi có biết tên cậu ấy đâu. Và tôi không thể kể rằng, thỉnh thoảng, nụ cười dễ thương của lớp-trưởng-11A9 len vào giấc mơ của mình được. Vì tất cả chỉ có thể, biết kể thế nào.

Lời thú tội số 33: Tớ đã từng làm hỏng cây dù màu vàng có hình những quả dâu tây màu đỏ của cậu.

Chi tiết đó khiến tôi nhớ ra vài điều. Nhưng tất cả những gì tôi có thể nhớ chỉ là có một người như thế, một cây dù như thế và một câu chuyện đã xảy ra như thế. Ngoài ra, tôi không hồi tưởng lại được gương mặt của người đã làm

hỏng cây dù đó như thế nào. Mọi thứ như đã bị làm mờ nét đi. Tôi chỉ nhớ đó là một cậu bạn rất đáng ghét. Cậu ta hay chôm đồ của tôi và giữ luôn như chiếc bút chì, cục tẩy, đất nặn, bút màu... Thường xuyên giật tóc tôi đến bực cả mình. Có lần cậu ta còn xô tôi ngã trầy đầu gối nữa. Tôi nhớ, khi mùa mưa chuẩn bị đến, mẹ đã mua cho tôi một chiếc dù vàng in hình những quả dâu tây màu đỏ rất xinh. Hôm đó là ngày đầu tiên tôi mang cây dù đến lớp. Cậu ta, như mọi hôm, lại giật tóc tôi và rồi giật luôn cây dù bỏ chạy. Tôi chạy đuổi theo nhưng không tài nào lấy được. Cây dù trở thành vật đùa nghịch của bọn con trai. Rồi cây dù bị hỏng, tôi không nhớ tại sao. Hôm đó tôi không về nhà được. Vì mưa quá to mà dù thì hỏng mất rồi. Tôi cứ đứng trước hiên lớp, đợi mẹ đến, vừa thấy mẹ là tôi tủi thân khóc òa lên. Thế là tôi quyết tâm thù cậu ta đến hết đời. Cũng từ đó, cậu ta không dám làm gì tôi nữa. Chỉ có lâu lâu, tôi nhận ra cậu ta lén nhìn mình, bị phát hiện thì lập tức quay đi thôi.

Mối thù ấy tưởng sâu nặng là vậy mà tôi lại quên bég đi. Tôi gửi cho cậu ta một email: "Tớ không hiểu lắm. Cậu bảo cậu thích tớ? Và tớ cũng đã từng bênh vực cậu, lại còn cho kẹo, nhưng khi ấy cậu rất hay bắt nạt tớ, tại sao vậy?"

Lời thú tội số 34: Cậu đừng cười khi tớ thú nhận điều này. Bọn con trai chúng tớ ở tuổi đó, thậm chí là bây giờ vẫn vậy, vẫn chỉ biết cách thu hút sự chú ý của một cô bạn đặc biệt bằng những trò hết sức ngớ ngẩn.

Lời thú tội số 35: Cậu nhớ ra tớ là ai rồi à?

Tôi lại viết một email: "Tớ phải thú tội là tớ chỉ nhớ ra chuyện đó thôi. Tớ không còn nhớ gương mặt của cậu nữa, dù đã cố gắng. Xin lỗi nhé. Tớ đã quên chuyện chiếc dù vàng từ lâu, cũng chẳng còn giận nữa rồi."

Những ngày tiếp theo mưa vẫn đến, nhưng đông đánh và dai dẳng hơn

trước. Có lúc hện trước bằng một bầu trời xám xịt, có lúc đến đột ngột, có khi tạnh rất nhanh, nhưng cũng có khi kéo dài cả buổi chiều. Hôm nay cũng mưa. Từ tiết cuối, nhìn qua cửa sổ, tôi đã thấy những cuộn mây xám dày kéo đến chen chúc nhau rất nhanh. Rồi mưa. Tan học, Hương và Dung vội vã đeo nhau đến lớp ngoại ngữ, để lại tôi đứng giữa hành lang dãy lớp 11. Tôi đứng ngắm mưa một lúc và nhớ đến chiếc dù vàng in hình những quả dâu tây đỏ. Kỷ niệm ngày bé trong treo và đáng yêu quá chừng.

- Cậu lại cần đi nhờ nữa à?

Tôi quay đầu sang. Là lớp-trưởng-11A9. Cậu ta đang cầm cái ô màu xanh thẫm như hôm trước.

- Tớ có mang dù mà, để trong ba lô này. Tớ chỉ định đứng chơi một lúc rồi về thôi. Cậu chưa về à?

- Sắp rồi.

Tôi lơ đãng nhìn ra sân trường. Lớp-trưởng-11A9 không nói thêm gì, cũng nhìn theo tôi. Mưa vẫn rơi nặng hạt bằng giai điệu của riêng mình, khiến không khí mát và trong. Đột nhiên, cậu ấy hỏi.

- Cậu vẫn không nhận ra tớ à?

Tôi không chú ý nên hỏi lại.

- Cậu hỏi gì cơ?

Thay vì hỏi lại, cậu ta nhìn sâu vào mắt tôi và nói.

- Tớ vẫn giữ chiếc dù màu vàng đó, nếu cậu muốn lấy lại.

Những mảnh ký ức xưa cũ bỗng nhiên trở nên rõ ràng. Và tôi nhận ra mái tóc xoắn màu nâu đỏ. Nó đã luôn khiến cậu nổi bật giữa đám trẻ con tóc

thắng và đen. Mái tóc xoăn màu nâu thừa hưởng từ người mẹ không phải là người Việt Nam đã khiến những ngày đầu cậu bị bạn bè, nhất là đám con trai trêu chọc. Chúng nó xúm lại vò mái tóc xoăn của cậu ấy. Và tôi đã kéo cậu ấy ra khỏi vòng vây đó, dọa sẽ mách cô giáo nên từ đó, bọn nó thôi không trêu nữa. Dần dần theo thời gian, trẻ con quên những cách biệt và cậu ấy cũng hòa nhập nhanh chóng vào tập thể.

Mất một lúc tôi mới nói được, gần giống thanh minh lý do không nhận ra cậu ta.

- Tóc cậu sậm màu hơn rồi đó.

- Ừ. Nó cũng bớt xoăn hơn nữa.

Cậu ấy cười. Và tôi cũng nhận ra nét cười đó. Từ ngày bé, cậu ấy đã cười dễ thương như thế rồi.

Đột nhiên, tôi thấy bối rối đến nỗi chẳng biết nên nói gì nữa. Tôi chỉ thấy mình đứng ngẩn ngơ trước cơn mưa đang rơi.

Lời thú tội số 37: Tớ đã nhận ra cậu ngay khi nhìn thấy cậu đứng đợi Hương ở buổi họp của các lớp trưởng khối 11. Lúc đó, tớ thật sự rất ngạc nhiên vì đã nghĩ mình sẽ không gặp lại cô bé ngày xưa đấy nữa. Tớ soi gương và thấy mình cũng đâu khác ngày bé lắm, sao cậu không nhận ra tớ ngay nhỉ?

Lời thú tội số 38: Tao phải thú nhận với mày một chuyện. Tao đã phát hiện ra Minh, lớp trưởng 11A9 nhìn mày rất lạ nên đã tra hỏi hẩn và biết được sơ bộ câu chuyện "ngày xưa ngày xưa". Tao với con Dung quyết tâm giúp đỡ hẩn. Vì thế tao đã rất nhiệt tình hướng dẫn mày làm cái trang thú tội này, ha ha.

Lời thú tội số 39: Tao đã nói với mày là cái trò "thú tội" này vui, phải không nào?

Lời thú tội số 40: Tớ đã từng thích cậu khi chúng mình học chung cấp một. Nhưng đó chỉ là chuyện của một thằng nhóc chín tuổi thôi. Bây giờ, tớ "thú tội" là thích cậu, với tư cách một tên con trai mười bảy tuổi.

NHƯ MÙA ĐÔNG RƠI XUỐNG

Fuyu
www.dtv-ebook.com

Lời Tỏ Tình Dành Cho Ai Đó

Tôi đã trốn đằng sau kệ sách cuối cùng của thư viện từ lúc giờ giải lao vừa bắt đầu để không bị ai làm phiền. Kệ sách với góc tường tạo thành một khoảng trống nhỏ và cách biệt, nhưng vẫn sáng sủa nhờ có nắng rọi vào từ cửa sổ của bức tường đối diện. Nắng từ đó xuyên qua khe hở của kệ sách, đến chỗ tôi đã than từng lát mỏng và vàng. Lách mình nép trong đó có hơi nóng một chút, nhưng yên tĩnh và đủ sáng để đọc sách. Đây là chỗ ẩn náu ưa thích của tôi.

Hôm nay, tôi chui vào đây để đọc nốt mấy trang cuối của Forrest Gump. Không phải tôi thuộc kiểu các cô gái nội tâm hay sâu sắc chỉ thích đọc sách đâu, thậm chí có khi là ngược lại nữa cơ. Nhưng ngoài trời nắng quá, mà tôi lại thường uể oải như bị rút hết sức lực vào những ngày thế này.

Ánh sáng bị chặn lại, làm cái hốc nhỏ tối hắt, như trời chuyển sang chiều. Có ai đó đang thò đầu ngó vào. Không ngẩng lên tôi cũng biết là Nhi. Sai lầm của tôi là đã từng kể cho Nhi về chốn này nên nó chẳng còn là bí mật nữa. Cậu ấy luôn biết tìm tôi ở đâu mỗi khi cần.

- Cậu đang che mất ánh sáng của tớ đấy. Còn tớ thì cần đọc nốt.

Nhi không hề nhúc nhích. Giọng nói cậu ấy đột nhiên nhỏ bất thường, gần như là thì thầm.

- Có cái này muốn cho cậu xem.

- Cái gì?

Không trả lời, Nhi nói, giọng còn nhỏ hơn khiến tôi phải căng tai ra nghe. Và thậm chí, nó có gì đỡ như là tha thiết.

- Ra đây một tí đi, được không? Tớ cần cậu.

Tôi ngược nhìn Nhi, kiểu muốn hỏi cậu-nghiêm-túc-đẩy-chứ và Nhi nhìn thẳng tôi không chớp, kiểu tớ-rất-nghiêm-túc.

Thế là tôi đành gấp cuốn sách lại. Trong hầu hết mọi trường hợp, Nhi lúc nào cũng là đứa dịu dàng hơn, nhẫn nhịn hơn và tốt tính hơn. Dĩ nhiên, với hai tính cách gần như đối lập như thế, tôi đa phần luôn là người ra quyết định hoặc giành phần thắng trong đa số các cuộc tranh luận. Nhưng trong vài trường hợp, sự kiên định và cứng đầu của Nhi hơn hẳn tôi. Ví dụ như trường hợp này. Hẳn là "cái này" mà cậu ấy muốn tôi xem rất quan trọng.

Hai đứa rảo bước ra khỏi thư viện. Lúc đi ngang qua cô thủ thư, cô ấy vừa định nói gì đó thì tôi đã nhanh tay đưa gáy sách về phía cô ấy, nói gọn.

- Sách này của em ạ!

Tất cả sách của thư viện đều có một mảnh giấy ghi số thứ tự dán ngay ở gáy sách, rất to, rõ và cực kỳ cẩn thận để không bị rách hay rơi. Cuốn Forrest Gump không có, dĩ nhiên nó là của tôi.

Cuối cùng, tôi đã biết "cái này" mà Nhi bắt tôi xem cho bằng được chính xác là... một thằng con trai. Hẳn đang chơi bóng chuyền trong sân cùng vài người khác, chỗ dành để học thể dục, nơi luôn có một cái lưới giăng sẵn.

- Cái gì đây? (vì cậu ấy đã rủ tôi xem "cái này" nên tôi sẽ không dùng "Ai đây" để hỏi đâu).

- Cậu thấy cậu ấy thế nào?

- Dùng một câu hỏi để trả lời một câu hỏi không phải là cách mà tớ trả lời đâu.

- Cậu thấy cậu ấy thế nào?

Một lần nữa, sự cứng đầu hiềm hoi của Nhi đã thắng. Tôi đành nghiêm túc quan sát.

- Cũng cao, mặt mũi nhìn được, vận động khá, mỗi tội hơi gầy. Thế thì sao? Đừng nói với tớ là cậu thích cậu ấy?

Nhi gật đầu, má hơi hồng lên.

- Vậy thì liên quan gì đến tớ mà lôi tớ ra đây?

Câu nói tiếp theo, dù đã đoán được, nhưng ta tôi vẫn ù đi.

- Cậu sẽ trở thành thần Cupid của tớ nhé!

Có ba thứ trên đời này, tôi khó có thể khước từ. Thứ nhất, bánh quy bơ hoặc bánh quy chocolate chip. Thứ hai, Kamenashi Kazuya, dù là đóng phim hay hát, thậm chí chỉ cần một cái ảnh nhỏ xiu cắt ra từ đâu đó cũng được nốt. Thứ ba, những lời năn nỉ, nhờ vả hết sức mùi lòng của cô bạn thân từ thuở lớp 6 đến giờ.

Vậy là dù biết thần Cupid là nam giới, và tôi là một cô gái, thì tôi cũng phải cố gắng trở thành ông thần trẻ con có cánh đó. Hay đúng hơn, cố gắng hoàn chỉnh công việc của ông ta, dù bản thân không có cái cung tên nào.

Trước hết, tôi phải có vài thông tin về tên đó đã. Qua dò hỏi băng quơ vài đứa bạn khác lớp, tôi biết cậu ta tên là Tuấn. Chỉ cần thế thôi là đủ cho bước tiếp theo rồi.

Ngay sau hôm biết tên, tôi canh lúc nào cậu ta xuống căng tin liền đi theo, mang kèm bút và sổ tay. Cậu ta đi cùng một tên khác, đeo kính, nên tôi tạm gọi là.... Bốn Mắt. Tôi đi thẳng đến chiếc bàn hai người đó đang ngồi xì xụp mì tôm trứng và nở nụ cười tươi nhất có thể.

- Chào Tuấn. Tớ là thành viên của CLB báo chí, tờ Con Quạ ra mỗi tháng một số chỉ có năm tờ mỏng dính đó. Tớ muốn phỏng vấn bạn cho chuyên mục Nhân vật tiêu điểm của số sau.

Tuấn ngạc nhiên nhìn tôi, rồi nhìn Bốn Mắt. Cậu bạn Bốn Mắt đẩy gọng kính lên, nhú mày.

- Tớ là trưởng nhóm CLB đây, tớ có nhìn thấy bạn trong CLB bao giờ đâu. Mà tờ Con Quạ cũng đâu có chuyên mục Nhân vật tiêu điểm. Mà năm tờ cũng có phải là mỏng lắm đâu?

"Thông minh như mình mà cũng không lường được tình huống này", tôi lẩm bẩm trong đầu. Trái Đất tròn và bé hơn cả tưởng tượng. Nhưng tôi đâu dễ bị bắt thóp đến vậy.

- Thật ra, tớ định dùng bài viết này để tăng phần thuyết phục khi xin gia nhập CLB, để gây ấn tượng với trưởng nhóm CLB, dĩ nhiên là cậu đây. Mà cậu nghĩ sao khi học sinh trường mình có nhiều bạn nổi bật đến thế mà không có chuyên mục Nhân vật tiêu điểm? Đó là một cơ hội tốt để mọi người hiểu rõ hơn về những người bạn trong trường đấy, đúng không?

Bốn Mắt vẫn còn đang trố mắt nhìn thì tôi đã quay sang Tuấn.

- Cậu đồng ý giúp tớ chứ? Tớ rất muốn vào CLB.

Tuấn nhìn tôi một lúc, rồi nhún vai, mặc cho Bốn Mắt bảo: "Không cần phải có bài lên tờ Con Quạ mới được vào CLB đâu."

- Ủ. Được thôi. Cậu muốn hỏi gì?

- Cho tớ email và tớ sẽ gửi câu hỏi cho cậu nhé!

Đó là cách mà tôi có được tất tần tật thông tin mà mình muốn biết về cậu ta. Tất cả. Và độ tin cậy thì miễn chê.

Nguyễn Anh Tuấn, cao 1m75, nhóm máu O, thích màu xanh dương, thích nơi nào có biển, thích bánh quy bơ. Bộ phim yêu thích là Before Sunrise nhưng diễn viên thích nhất là Jullia Roberts. Thích nghe nhạc cổ điển. Không có mẫu sẵn cho cô gái sẽ thích hay ấn tượng, nghĩa là thích thì là thích thôi.

Tôi gửi tất cả cho Nhi. Cô bạn vừa đọc vừa bình phẩm.

- Màu xanh dương đi với màu hồng là đẹp.

Màu hồng là màu yêu thích của Nhi.

- Tớ thích Hugh Grant và Jullia Roberts trong Notting Hill lắm. Họ rất là đẹp đôi.

Ý của Nhi là nếu Hugh và Jullia đẹp đôi thì cậu ấy và Tuấn cũng thế.

Đôi khi, sự liên tưởng của cậu ấy rất đáng sợ. Nó bay đến tận tinh cầu nào đó rất xa xôi và hầu như tôi chẳng thể nào hiểu được sự liên quan giữa chúng nằm ở đâu. Nhưng vì đã thân với nhau một thời gian dài nên tôi chẳng mấy khi ngạc nhiên vì điều này nữa, chỉ bình thản chấp nhận thôi.

Tôi đưa ra một lời khuyên đơn giản.

- Cậu nên bắt chuyện với cậu ấy đi.

- Tớ không dám. Cậu giúp tớ thân với cậu ấy hơn nhé, và kể tốt với cậu ấy về tớ giùm nữa.

Đó là lý do tôi vẫn chưa thể đọc xong những trang cuối của Forrest Gump và cặm cùi viết một bài cho chuyên mục "Những góc đáng yêu trường tớ" trong tờ Con Quạ để gia nhập CLB báo chí. Tôi không dùng bài phỏng vấn Tuấn được vì đơn giản là không thể. Tuấn chỉ là một nam sinh bình thường, không phải là mấy tên đẹp mã, thích được người ta tung hô, suốt ngày chụp ảnh trưng lên Facebook với vài thành tích văn nghệ. Lần gặp tiếp theo với Tuấn là tại CLB Báo chí. Cậu ấy cười, và khen bài tôi viết về cây bò cạp vàng trước cổng trường rất dễ thương, không tỏ ý giận gì về việc bài phỏng vấn mình không thấy xuất hiện. Tuấn không phải là thành viên CLB, nhưng cậu ta với Bốn Mắt là bạn thân nên hai người thường đi chung và cùng có mặt ở CLB.

Và tôi cũng kéo Nhi vào CLB. Thi thoảng, Nhi sẽ làm bánh hoặc nước chanh hoặc dưa gang dầm mang đến. Nhân thế, tôi nói thêm rằng cô bạn thân của tôi làm được cả bánh táo, kem việt quất và món bún bò ngon đến mức có thể làm người ta ngất lịm.

Mùa hè vẫn nắng chói chang. Đôi lúc đứng dựa lưng vào bức tường ngoài hành lang, trông ra cây bò cạp trước cổng trường, tự nhiên tôi nhắm mắt lại, lim dim như buồn ngủ. Và chỉ như sự tỉnh khi Nhi chạm nhẹ vào vai. Sau đó, hai đứa sẽ xuống CLB báo chí - thực ra nó chính là phòng máy vi tính được sử dụng vào những ngày không có tiết học. Dù quạt trần quay vù vù, nhưng không khí ở đây vẫn oi không khác chi cái góc nhỏ của tôi ở thư viện. Nhưng tôi có cảm giác ở đây mình vui hơn, không còn uể oải nữa. Vì có Nhi cùng những món ăn, có Bốn Mắt để chê bai những lỗi chính tả về dấu hỏi và dấu ngã với vấn cậu ta hay mắc phải. Và có cả Tuấn nữa, dù ý nghĩa của việc cậu ấy ở đây là gì tôi cũng không rõ.

Hôm nay, tôi ghe CLB trước. Lúc đến đã thấy Tuấn ở đó rồi, đang nghe nhạc và đọc tờ Con Quạ. Nhi và Bốn Mắt là cán bộ lớp nên giờ này phải họp ở văn phòng Đoàn. Tuấn ném cho tôi một túi giấy nhỏ, bên trong là một ít bánh quy bơ và bánh quy chocolate chip. Thấy món ăn ưa thích, tôi lấy ngay một cái, ăn ngon lành. Và tôi mở rộng miệng túi, đưa về phía Tuấn. Cậu ấy bảo tiện đi ngang qua một hiệu bánh thì mua mang lên cho mọi người. Hai đứa vừa ăn vừa đọc tờ Con Quạ và cười khúc khích khi soi ra được lỗi chính tả ngớ ngẩn của Bốn Mắt.

Chỉ còn một cái bánh, tôi bẻ đôi, đưa cho Tuấn một nửa. Hơi ngần ngại một chút nhưng Tuấn cầm lấy nó. Vừa hay, Nhi và bốn mắt đến.

- Ôi, tớ đói quá, có bánh quy à?

Tiện tay, tôi cầm nửa cái bánh Quy đút cho Nhi ăn.

- Nè, ăn đi, ngon lắm đó.

Bốn mắt người người, rồi hỏi.

- Bánh quy ở đâu thế này?

Tuấn cũng cầm nửa cái bánh quy còn lại đưa cho Bốn Mắt và lơ đi. Khi thấy tôi đang nhìn, cậu ấy kín đáo đưa tay ra hiệu "suyt". Và cười.

Tôi có cảm giác Nhi đã nhìn thấy. Nhưng tôi cũng không chắc nữa. Vì Nhi chẳng nói gì cả.

Sáng nay vừa dắt xe đạp ra khỏi bậc cửa, tôi đã thấy nó thùng lốp. Và phải để nó ở nhà, nhờ bố mẹ cho quá giang đến trường đợi. Trưa tan học, tôi đứng đợi xe buýt. Nhi đã về trước. Cơ quan của mẹ có cô bạn ở gần đây nên buổi

trưa bác thường ghé đón con gái về. Trời nắng chang chang, làm mọi thứ như sáng lóa lên, chỉ nhìn thôi cũng đã thấy chói mắt. Đây là giờ mà học sinh, sinh viên đồng loạt ta học nên xe buýt nào cũng đông. Nghĩ đến cảnh bị chen bẹp ruột trên đó, tôi cảm thấy mệt hết muốn ăn cơm. Chờ lâu đâm chán, tôi cúi xuống, di di mũi giày, vẽ linh tinh như con nít nghịch cát. Và tôi lại thấy mắt mình lim dim như muốn ngủ.

- Tin tin. Tin tin.

Ai đó giả làm tiếng còi xe. Tôi ngẩng đầu lên, là Tuấn. Trên tay cậu ấy là một chùm hoa bò cạp vàng. Cậu ấy vẫy mấy ngón tay chào tôi, trông ngộ nghĩnh, và trẻ con.

- Cần đi quá giang không?

- Có tiện đường không?

- Nhà cậu ở đâu?

Tôi nói tên đường mà mình ở, Tuấn gật đầu bảo, nhà tớ trên đường ngang qua. "Cậu may nhé", Tuấn nháy mắt. Tôi không nghĩ ngợi nhiều nữa, leo lên yên sau, ngồi ngay ngắn.

- Tính rẻ cho tớ nhé.

- Ừ.

Tuấn đưa cho tôi chùm hoa bò cạp vàng.

- Cầm giùm với. Tớ không có giỏ xe, vướng víu quá.

Tôi cầm lấy, tự hỏi vướng víu thế thì cậu ấy hái làm gì. Hoa bò cạp vàng và những cơn mưa là hai thứ đáng yêu nhất của mùa hè, đáng yêu như lời tỏ tình của ai đó cho một ai đó khác. Tôi đã ghi thế ở trong bài viết chuyên mục

"Những góc đáng yêu trường tớ". Ngồi sau lưng Tuấn một lúc, tôi than thở.

- Trời nóng gì đâu ấy.

- Ủ, sao biết được, Trái Đất ngày càng nóng lên mà.

- Ha ha, nghe cậu nói kìa, y như là phim tài liệu ấy.

Tuấn nghiêm giọng, như tiếng của một người đọc lời bình phim, vừa khàn khàn vừa đục đục.

- Tôi cá là băng ở Bắc Cực đã tan gần hết rồi và thế là Doraemon lẫn Nobita không thể làm đá bào xi rô gì gì được nữa.

Tôi cười đến mức suýt té, phải bám vào lưng cậu ấy. Đó là lần đầu tiên tôi nhận ra cậu ấy có một cái lưng to như thế. Rất vững chãi và ấm áp.

Gần đến nhà, tôi nằng nặc đòi xuống ở đầu đường và sẽ đi bộ vào. Tuấn chịu thua. Trước khi chào tạm biệt, Tuấn nói nhanh.

- Thật ra tớ hái chum hoa đó là để tặng Phương Giao, nên cứ giữ nó đi nhé. Bye bye!

Tuấn vẫy vẫy mấy ngón tay rồi nhấn pê đan. Có cảm giác cậu ấy đi rất nhanh. Còn tôi thì đứng im như tượng trong vài giây, vì bất ngờ, cho đến khi nắng rọi rát cả da mới cảm chum hoa vàng rực ấy chạy về nhà.

Sau này tôi mới biết, nhà của Tuấn ngược đường nhà mình khá xa.

Thành thật mà nói, tôi đã lờ mờ đoán ra chuyện gì đó không giống như dự tính ban đầu. Từ Tuấn, và cả từ chính tôi. Từ những lần Tuấn mua bánh quy cho tôi ăn. Hay việc cậu ấy dành nhiều thời gian để nói chuyện với tôi. Hay

việc tôi một tối nọ muốn nghe thử bài hát mà cậu ấy yêu thích. Cũng như một hôm khác, tôi đột nhiên đứng ngẩn ngơ nhìn cây bồ cạp vàng bắt đầu thưa dần những chùm hoa rồi tự dừng tiếc ngẩn ngơ. Chùm hoa hôm nọ tôi vẫn giữ trong ngăn bàn, dù nó đã khô đi. Một ngày qua nhà tôi chơi, Nhi cũng đã nhìn thấy chùm hoa ấy.

Tôi là thần Cupid. Nhiệm vụ của Cupid là bắn tên cho người khác chứ không phải tự cầm mũi tên đâm vào tim mình.

Và thế là tôi lại chui vào góc nhỏ của riêng mình, mang sách từ nhà đi để đọc và mỗi lần ra lại đưa gáy sách cho cô thủ thư kiểm tra. Để chờ đợi hoặc là trốn tránh một điều gì đó, tôi cũng không chắc, chỉ biết đó là việc duy nhất tôi có thể nghĩ đến. Mùa hè vẫn chầm chậm trôi bên ngoài cửa sổ. Thi thoảng, tôi vẫn ghé CLB Báo chí để không ai nghi ngờ. Tôi giải thích lý do không đến thường xuyên được nữa vì có nhiều thứ phải đọc quá.

Trời mưa, nhưng trong cái góc nhỏ, không khí không dịu đi bao nhiêu. Tôi đang đọc Yotsuba. Việc đọc bị gián đoạn khi cái hốc nhỏ đột ngột tối sầm lại. Nhi đến.

- Nè, đừng ở trong này nữa, ra ngắm mưa với tớ đi, đẹp lắm. Tớ cũng có chuyện này muốn kể.

- Gì thế?

- Tớ tìm thấy bạch mã hoàng tử của mình rồi.

Nhi cười, ra vẻ bí mật. Cô bạn mở ví, lấy ra tấm ảnh của Kamenashi Kazuya được cắt từ đâu đó.

- Thế... Tuấn thì sao?

Nhi nhún vai.

- Tố nhận ra đó chỉ là cảm nắng thoáng qua thôi. Khi ở xa thì tưởng tượng đủ thứ, nhưng khi ở gần rồi thì lại không cảm thấy gì đặc biệt nữa.

Tôi và Nhi đã chơi thân với nhau từ năm lớp 6. Dĩ nhiên, tôi nói dối lúc nào cũng giỏi hơn. Tôi biết có điều gì đó Nhi không nói thật, nhưng cũng biết cô bạn sẽ không nói ra nếu hỏi. Vậy nên, tôi cũng im lặng. Có những điều giữa hai cô bạn gái thân thiết chẳng cần nói một lời nhưng hiểu cả. Như cảm giác dịu dàng khiến tôi muốn khóc khi Nhi nắm lấy tay và kéo ra khỏi thư viện, và hai đứa đứng ngoài hành lang ngắm mưa xối ướt cây bò cạp vàng. Màu hoa vẫn rực rỡ trong mưa.

Một ngày, vẫn là ngày mùa hè chưa vội đi. Tôi dắt xe ra trước cổng trường đứng đợi. Cứ nhìn người này đến người kia đi qua, cuối cùng cũng nhìn thấy người mà mình đợi. Một người cũng cao, mặt mũi cũng được nhưng hơi gầy. Khi người đó nhìn, tôi không nói một lời. Chỉ cười và cầm một chùm hoa bò cạp vàng rực rỡ còn sót từ cái cây trước cổng trường đưa về phía đó.

Hoa bò cạp vàng và những cơn mưa là hai thứ đáng yêu nhất của mùa hè, đáng yêu như lời tỏ tình của ai đó cho một ai đó khác.

NHƯ MÙA ĐÔNG RƠI XUỐNG

Fuyu
www.dtv-ebook.com

Lưng Chùng Dốc

Đường về nhà đi qua một con dốc. Đến lưng chùng dốc, tôi sẽ rẽ vào nhà mình. Còn Khoa, cậu ấy sẽ đạp xe đến tận đỉnh dốc rồi mất hút. Rất nhiều lần tôi muốn chạy thật nhanh lên đỉnh dốc để nhìn thấy cái áo màu xám ghi quen thuộc xa dần trên con đường trước mặt. Nhưng tôi chưa bao giờ làm thế. Tôi chỉ luôn dừng lại ở lưng trũng dốc.

Bố tôi chuyển công tác nên cả nhà cùng theo ông lên Đà Lạt. Chỉ mới vào cấp ba chưa đầy một tháng nên tôi không luyến tiếc lắm những người bạn và kỷ niệm cũng chẳng nhiều nhận gì. Bố lo con gái sống thành phố quen rồi sẽ cảm thấy buồn chán khi ở đây, một thành phố kém nhộn nhịp hơn hẳn. Nhưng tôi đã thật sự thích thành phố núi xinh đẹp này ngay khi vừa đặt chân đến. Những hàng thông xanh mát rượi. Những ngôi nhà với kiến trúc tây, ta trộn lẫn. Không khí mát lạnh, trong trẻo. Hoa trồng ở khắp mọi nơi, tú cầu, cúc, hồng đại phủ kín mái nhà gỗ, hoa păng-xê dập dềnh như cánh bướm... Có những lần dạo phố, bước đi giữa hai dãy nhà mà cứ ngỡ mình đang lợt thỏm giữa lòng một thành phố nào đó của châu Âu.

Thêm một điều kiện nữa khiến tôi thích nơi này, là vì cậu bạn học chung lớp. Khoa ngồi cạnh tôi. Điều mà tôi ấn tượng đầu tiên về cậu ấy là nụ cười hiền và dịu dàng như nơi tôi vừa chuyển đến. Nó khiến người khác cảm thấy an tâm.

Khoa thân thiện và tốt bụng. Những ngày đầu chuyển đến, cậu ấy lúc nào

cũng cố gắng hết sức để tôi không cảm thấy lạc lõng và nhanh chóng hòa nhập vào môi trường mới. Mặc dù đối với tôi, hòa nhập là một chuyện đơn giản, nhưng sự cố gắng ngổ tào của cậu ấy dễ thương quá nên tôi cũng giả vờ như là khó hòa nhập và cần sự giúp đỡ. Lúc nào tôi cần đi căng tin, thư viện... Khoa cũng đi cùng vì sợ tôi lạc đường. Mới đầu vì thú vị, tôi cứ nhờ Khoa vài việc như mượn vở, giảng bài. Dần dần, tôi vẫn tiếp tục làm thế, để giữ cho cậu ấy thuộc về riêng mình, dù chỉ trong một khoảnh khắc nào đó.

Tôi trân trọng những khoảnh khắc bên cạnh Khoa. Dù đó chỉ là những lúc cậu ấy chăm chú nghe tôi nói về một bộ phim ưa thích. Dù chỉ nhìn thấy cậu ấy xoa bảng hay đưa tay vò tóc rồi mỗi khi khó nghĩ. Hay cậu ấy ném cho một viên kẹo lúc từ căng tin về... Tất cả những điều bé nhỏ đó làm tôi cảm thấy đã quá đủ cho một ngày. Những kỷ niệm vụn vặt đó như vô số hạt nắng đọng trên tán cây phượng tím ngoài cửa sổ. Lấp lánh, đẹp, ấm áp và mong manh. Dường như chỉ cần một cái chạm nhẹ, tất cả sẽ vỡ.

Chưa bao giờ tôi nghĩ đến việc nói cho Khoa biết tình cảm của mình. Một phần vì tôi sợ nếu nói ra mà cậu ấy từ chối thì tình bạn của hai đứa không được như trước. Một phần vì tôi nghĩ, thời điểm để nói ra vẫn chưa đến. Nhưng bây giờ đây, tôi đang đứng trước ngã tư đường, nói hay không nói, đi hay không đi. Tôi sẽ phải quyết định.

Vài hôm trước, cả lớp tôi cùng đi lao động, dọn sạch những bụi cỏ rậm gần thư viện và quét sân. Khoa và tôi mang nước và ly cho cả bọn đang rên rỉ vì khát. Khi đi ngang qua khu vực lao động của lớp 12A11, Khoa dừng lại một chút. Tôi nhìn theo mắt cậu ấy và nhận ra cậu ấy đang nhìn Ly, lớp trưởng 12A11. Ánh mắt cậu ấy làm tôi lo lắng mơ hồ rằng những khoảnh khắc cậu ấy thuộc về riêng tôi sẽ biến mất. Tôi biết ánh mắt ấy chứa đựng điều gì. Vì tôi đã từng nhìn Khoa bằng ánh mắt hệt như vậy.

Bố tôi lại chuyển công tác. Ông nói nếu muốn, tôi có thể về thành phố Hồ Chí Minh cùng bố mẹ. Hoặc không thì tôi có thể học hết cấp ba ở đây và

sống cùng người di không lấy chồng.

Cuối tuần, tôi rủ Khoa cùng đi mua quà sinh nhật cho bố. Thực ra thì hai tháng nữa mới đến sinh nhật bố. Lần này tôi mượn cớ để làm một phép thử cho chính mình. Nếu hôm nay tôi nói, cậu ấy không chấp nhận thì tôi sẽ lại chuyển trường. Dù theo lựa chọn nào, tôi cũng vẫn muốn nói cho cậu ấy biết tôi nghĩ gì về cậu ấy.

Đà Lạt vẫn hệt như ngày đầu tôi đến đây. Đẹp dịu dàng. Khoa gửi xe rồi chúng tôi thong thả đi dạo quanh khu chợ. Tôi nhớ vào mỗi sáng, ở đây thường có những chiếc xe đạp rao bán những bó hồng, cầm chướng to với ra thật rẻ, cả những quả dâu tây đỏ mọng, tươi rói cho khách du lịch. Bây giờ là buổi chiều, không khí nhộn nhịp ấy vắng hẳn.

- Cậu định mua gì?

- Tôi cũng chưa biết. Có thể là một cái áo, một cái mũ... Tụi mình đi một vòng rồi hãy quyết định. Nhân tiện tớ muốn đi chơi luôn, xả stress ấy mà. Cậu đi cùng tớ đến cuối ngày được chứ?

Khoa cười. Nụ cười hệt như cái ngày nắng trong trẻo của một ngày đã lâu.

- Dĩ nhiên. Hôm nay tớ là của cậu mà.

Tôi mỉm cười đáp lại. Nhưng trong đầu, suy nghĩ mông lung nhiều thứ và góp nhặt từng chút một lòng can đảm để hy vọng đủ sức nói với Khoa ba từ quan trọng kia. Tôi cũng đang sợ một điều gì mơ hồ lắm.

Hai đứa cuối cùng cũng mua được một chiếc áo sơ mi, một chiếc khăn len quàng cổ màu tím hồng cho tôi, một chiếc màu xanh dương cho Khoa. Rất có thể, nếu chuyển về thành phố Hồ Chí Minh, tôi sẽ chẳng bao giờ dùng đến nó nhưng tôi mua vì muốn lưu giữ thêm kỷ niệm về nơi này.

Khoảng năm giờ chiều, trời mưa nhẹ, chỉ đủ phủ một lớp bụi lên tóc. Nhưng trời lạnh hơn. Chúng tôi rời khu chợ và đi dạo dọc hồ Xuân Hương. Khoa mua hai củ khoai nướng nóng hổi, thơm phức. Hơi ẩm quần lấy bàn tay nhè nhẹ. Vị khoai ngọt bùi. Có một vài đôi đi trên phố. Tôi liếc trộm Khoa, thấy cả hai cũng giống một đôi. Ý nghĩ ấy khiến tôi mỉm cười. Nếu Khoa hỏi sao má tôi ửng hồng, chắc tôi phải đổ lỗi cho trời lạnh mất.

Trên đường về, cả hai rẽ qua một cửa hàng lưu niệm xinh xắn. Trong lúc tôi mải mê xem những kiểu vòng tay hoa tai xinh xắn, Khoa chọn mua một vòng tay có hình nhánh cỏ xa trục thảo bốn cánh. Chẳng hiểu sao, tôi có linh cảm Khoa không mua nó cho mình. Vì từ trước đến giờ tôi không tin vào sự may mắn của xa trục thảo. Không dừng tôi lại nhớ đến ánh mắt của Khoa hôm lao động.

- Cậu mua cho Ly à?

Khoa nhìn tôi, ngạc nhiên, như muốn hỏi sao cậu lại biết.

- Ừ...

- Cậu... - Tôi hăng giọng, cố không lắp bắp. - Cậu thích Ly à?

Khoa thoáng chút ngập ngừng, đưa tay lên vò tóc khiến chúng hơi rối, nhưng cũng trả lời. Đáp án tôi chẳng bao giờ muốn nghe.

- Ừ. Tớ chỉ nói cho cậu biết thôi, vì cậu là bạn thân của tớ. Đừng nói cho ai nữa đó, tớ ngại bị trêu lắm.

Thế đấy, mình chỉ là bạn thân của cậu ấy thôi, tôi nghĩ.

- Cậu có nghĩ Ly thích cái vòng này không?

- Dĩ nhiên rồi. - Tôi gật đầu, và cố mỉm cười.

Suốt quãng đường về, tôi không nói gì. Trời vẫn mưa, nhưng chẳng đủ ướt tóc nên tôi không thể dùng nó nguy trang cho nước mắt. Nên tôi không khóc. Hụt hắng. Giá mà tôi đừng hỏi. Mà không hỏi thì sao? Sự thật, Khoa vẫn thích Ly và tôi chỉ là một người bạn thân. Giữ niềm hy vọng mong manh không thể trở thành sự thật thì ích gì. Thà dứt khoát lại hay hơn.

Tôi chạm nhẹ vào lưng Khoa, nhẹ đến nỗi cậu ấy không nhận thấy. Chỉ hôm nay, cậu ấy là của riêng tôi.

Trái với quyết định ban đầu, tôi không nói gì với Khoa cả. Cậu ấy không cần phải biết tình cảm của tôi. Cứ như thế này, tôi sẽ mãi luôn có cậu ấy là bạn. Tôi chẳng ngốc đến nỗi bước qua ranh giới của tình bạn để rồi chẳng còn lại gì. Và tôi quyết định ở lại học cho xong cấp ba. Tôi vẫn không muốn không gặp lại Khoa nữa.

Chúng tôi chia tay nhau ở lưng chừng dốc. Như mọi lần, tôi đứng lại, còn Khoa đạp xe đến đỉnh dốc rồi mất hút. Hôm nay sẽ là ngày cuối cùng tôi mơ về Khoa hơn một người bạn. Ngày mai, tôi sẽ đối diện cậu ấy, với tư cách là một người bạn thân. Chỉ như thế mà thôi. Còn tình cảm này, tôi sẽ trân trọng nó vì đó là điều đẹp nhất của một thời chẳng bao giờ trải qua lần thứ hai trong đời. Tôi không ân hận vì đã từng thích Khoa.

Tôi chạy thật nhanh lên đỉnh dốc. Vẫn còn kịp nhìn thấy màu áo xám ghi và cái khăn quàng cổ xanh dương xa dần ở con đường phía trước trong màu hoàng hôn xám ngắt. Tôi đưa tay chào tạm biệt mối tình đầu trong trẻo của mình dấu biết rằng cậu ấy không nhìn thấy, không đáp lại và nhận ra mắt mình nhòe nhoẹt nước.

NHƯ MÙA ĐÔNG RƠI XUỐNG

Fuyu
www.dtv-ebook.com

Một Mùa Hè Đi Và Lớn Lên

Nhi hé mắt, thấy ngoài kia nắng vẫn còn chói chang, vàng rộm, giòn tan. Lôi điện thoại ra xem giờ. Đồng hồ còn mười phút nữa là tròn ba giờ chiều. Vậy là Nhi đã ngủ được khoảng hai tiếng. Nhạc vẫn dồn dập bên tai, Pocketful of sunshine, vì từ lúc leo lên văng nằm tới giờ Nhi không tắt iPod.

Tự dung Nhi thấy mình lệch pha. Nó đang nằm ngủ trưa trên một chiếc văng, dưới một vườn dừa xanh mát mắt. Chếch về bên trái một chút, ở góc vườn là chuồng bò nhỏ chứa được hai con, nhưng giờ trống trơn. Mọc cạnh đó là một cây điều còi cọc do không chăm bón gì nhưng vẫn đỏ lấm tấm quả. Có điều quả của nó chát phải biết, Nhi đã thử rồi. Ngoài kia một chút, thoát khỏi vườn dừa chừng hai mét là một bãi cỏ rộng mênh mông cháy nắng xơ xác, ra rả tiếng côn trùng. Xa nữa là rặng núi có con đường đèo, lăm dốc, ngoằn ngoèo đã đưa Nhi đến đây. Mọi thứ gần như yên tĩnh, chậm rãi và tràn ngập một mùi Nhi gọi là dân dã.

Trong một khung cảnh như thế, Nhi lại đang nằm trên văng nghe một playlist thập cẩm đủ cả nhạc Âu Mỹ, Hàn, Nhật, và vài bài của Noo Phước Thịnh. Đa số bản nào cũng xập xình. Lẽ ra Nhi phải nghe bài nào đó giống như mẹ hay nghe. Những bài mà có rau càng cua mọc bờ thềm xưa, rau đắng mọc sau hè... hay bất cứ thứ gì giống thế. Nhưng sự thật là Nhi chưa bao giờ có bài nào như thế trong playlist.

Nghỉ hè, lịch trình của Nhi đơn giản là ngủ đến tận mười một giờ trưa vì thức khuya, buổi sáng và buổi trưa gộp lại ăn luôn một lần, sau đó đọc sách hoặc lang thang Facebook đến giờ cơm chiều, tối luyện phim đến khi nào mắt

mỗi lại ngủ. Ngoài ra, Nhi cũng phụ mẹ rửa bát, xếp gọn áo quần và vài ngày lau nhà một lần. Kỳ nghỉ hè nhàn rồi đó kéo dài hơn một tuần thì mẹ tổng cổ Nhi về quê ngoại để bớt mèo lười đi.

Nhưng sự thật là ở đây Nhi còn mèo lười hơn. Phần lớn thời gian, Nhi cũng chỉ để ngủ thôi. Buổi tối không có laptop và tivi nên Nhi đi ngủ sớm thật. Nhưng ban ngày trời nắng chang chang, rát cả mặt nên Nhi lúc nào cũng trốn ở vườn dừa sau nhà đọc sách. May là lúc đi Nhi đã mang theo hai vali mà một cái chứa toàn sách và manga. Nằm đọc một lúc, gió thổi hiu hiu, thêm bản giao hưởng của bầu côn trùng là Nhi ngủ. Cảnh vật thì sau ba ngày ngó nghiêng cũng không còn gì để tò mò. Đây là một bán đảo được gọi là Bình Tiên. Trước mắt là biển, sau lưng là núi, giữa là khoảng chục hộ dân sinh sống. Bán đảo nhỏ, đi một vòng đã hết. Ngoài biển, cát, hoa dừa cạn mọc lan tràn, hàng dương chắn gió thì cũng không còn gì đặc biệt.

Vốn Nhi định ngoan ngoãn ở đây một tuần thì xin mẹ về nên cũng không tha thiết lắm với mọi thứ xung quanh. Cứ thông thả đọc hết cái này đến cái khác.

Đúng một tuần, gọi cho mẹ, nhưng Nhi chỉ nhận được một chỉ thị ngắn gọn ngay khi chưa kịp nói gì: "Chưa được về đâu". Cứ như mẹ biết trước Nhi định hỏi cái gì.

- Thế thì khi nào ạ?

- Tới lúc đó con sẽ biết.

Nhi có cảm giác mình nhìn thấy nụ cười mơ hồ của mẹ.

Dì Dương có mỗi một thằng con trai tên Phúc. Bây giờ nghỉ hè rồi nên buổi sáng nó ở nhà nấu cơm, quét tước vườn tược, làm mấy việc vặt vãnh. Bố

mẹ lên rẫy, chiều về chuẩn bị cơm tối. Buổi trưa, Phúc dắt hai con bò đi ăn cỏ ngoài bãi. Có hôm nó đi xa. Có hôm nó chỉ đóng cọc hai con bò ngay bìa vườn dừa, Nhi nằm đọc sách cũng có thể trông. Mỗi ngày đầu, thằng nhóc sợ Nhi ở nhà một mình buồn nên nhờ một bạn dắt đi giùm. Nhưng thấy Nhi tự xoay xở được với sách và iPod nên nó vẫn giữ nguyên nhịp sinh hoạt. Buổi tối, hai chị em hay thủ thỉ chuyện trò với nhau.

Tiếng là con gái thành phố về quê nghỉ hè nên Nhi trở thành tâm điểm của cả làng. Làng nhỏ nên sự xuất hiện của một người lạ cũng làm mọi thứ xôn xao. Ai có việc ghé ngang nhà dì dượng hay nghĩa nó một cái tò mò, hỏi han mấy câu xem là con nhà ai, bố mẹ có khỏe không. Còn lũ bạn của Phúc xem iPod, quần áo Nhi mặc, và mấy cuốn sách nó mang theo là sản phẩm đến từ một thế giới nào đó lạ lẫm lắm. Chúng nó hay ngồi xung quanh Nhi, đặt một lô lô câu hỏi. Thằng Phúc được dịp vênh mặt, những lúc đó hay ngồi cạnh Nhi phụ họa mấy câu trả lời.

Một buổi chiều, thằng Phúc về sớm hơn mọi hôm. Sau khi cho lũ bò uống nước và lừa chúng vào chuồng, nó quay sang hỏi.

- Chị Nhi hôm nay ở nhà có buồn không?
- Cũng tạm.
- Hôm nay chị Nhi có muốn ra biển chơi không?

Ngẫm nghĩ một thoáng, Nhi đặt thẻ sách đánh dấu trang đang đọc.

- Ừ thì đi.

Từ nhà dì dượng ngược lại phía rặng núi, cứ thế đi thẳng khoảng năm phút đi bộ sẽ leo lên những cồn cát nhỏ trồng dương chắn gió và cát. Ngày trước, ở đây trồng toàn nhãn rừng, Phúc bảo thế.

Chiều nào Phúc cũng chạy ù ra biển với lũ bạn. Nhi hôm nào thích thì đi, không thì thôi. Phần lớn thì ở Nha Trang Nhi cũng vầy vùng ở biển mãi rồi. Phần thì Phúc tắm xong về, người ướt nhẹp, cát dính vào đế dép nặng trĩu, lết về nhà mỗi cả chân nên Nhi lười.

Biển ở đây xanh ngắt, mênh mông, cát trắng mịn chạy dài, đẹp không thua gì Nha Trang. Nhưng thú vị nhất là nó còn nguyên vẻ hoang sơ, chưa bị bàn tay du lịch can thiệp vào. Không đông đúc. Chẳng ồn ào. Cứ như biển là của riêng Nhi vậy. Nước biển mát rượi, trong vắt, có thể soi thấy đáy. Nếu dùng tay mò dưới lớp cát ven bờ, có thể moi lên những con sò nhỏ màu trắng, lớp vỏ ngoài bóng mịn, xinh xắn. Lần nà nghịch nước, Nhi cũng mò được khoảng chục em sò nằm ngoan ngoãn trong túi quần. Để rồi khi về lại ném trả chúng cho biển.

Phúc thắc mắc.

- Sao chị Nhi không mang về?

- Để làm gì? Có nhiều đó thì nấu nướng thế nào. Mà chị ghét ăn sò. Thích bắt vậy thôi.

Hôm đó, hoàng hôn tím sẫm. Cả màu trời, màu mây đều tím với chút vệt sáng màu cam đỏ viền ngoài.

Một buổi chiều khác, Phúc dắt hai chú bò về chuồng, có hai đứa bạn theo sau. Bảo vớ cây chổi dựng cạnh lu nước, quét sơ, gom một mớ to lá điều khô. Tiến đồ từng cái bọc mang theo mấy củ khoai to và hì hụi nhóm lửa.

Nhi bật dậy khỏi văng.

- Mấy đứa lười khoai hả?

- Dạ. Chị Nhi lại ăn nè.

Được một lúc, khi đồng lá cây cháy hết, Phúc dùng một que củi khơi lớp tro, để lộ ra mấy củ khoai tròn ươm cháy xém. Nó cẩn thận bóc tách lớp vỏ một củ khoai rồi đưa cho Nhi.

- Ở thành phố chị Nhi có ăn khoai lùi không?

- Có chứ. Người ta bán trên các xe đẩy ấy. Có cả ngô nữa.

Bảo nhanh nhâu.

- Chị Nhi thích ăn ngô thì mai tui em bẻ cho nhé.

- Không thích lắm. - Nhi lắc đầu kiểu cách. dừng lại một chút ngẫm nghĩ.

- Nhưng mà ăn một ít thì cũng được.

Rồi tự dưng Nhi cười vì cái sự "ra về" của mình. Ba đứa nhóc chẳng hiểu gì cũng nhăn nhó cười theo.

Hai đứa nhóc, Bảo và Tiến, còn mang cho Nhi một chùm quả đen, rất nhiều quả chi chít bé như móng tay út được bao bọc một lớp lông tơ mịn bên ngoài. Chúng bảo đấy là nhãn dê. Vị hơi chát. Nhưng ăn cũng thú vị.

Kể ra từ khi ở đây, Nhi được nếm thử nhiều thứ Nhi chưa từng ăn bao giờ hoặc những thứ ăn mãi rồi lại hóa lạ lẫm. Những bắp ngô bẻ tại rẫy còn phảng phất một thứ mùi dịu nhẹ nồng ấm như là mùi nắng. Dượng về nhà mang theo một con mực nang to tướng, xe ướp gừng với gia vị rồi nướng ngay trên than hồng. Thịt của nó thơm lừng mà ngọt lịm. Dì nấu một nồi cháo sò nóng hổi, xì xụp trong cơn mưa dầm dề của một ngày nọ. Có hôm Nhi đội mũ vành to, đeo khẩu trang kín mít, theo Phúc dắt bò đi ăn cỏ. Lũ nhóc thường dắt bò lên gần mấy đám rẫy, đóng cọc cho chúng gặm cỏ rồi chui dưới những bóng cây trốn nắng. Chúng đãi Nhi một quả mít nhỏ hái trộm từ một vườn nào đó, một mũ sim tím và mấy con chuột đồng nướng.

Mấy hôm hứng chí, Nhi bảo Phúc kêu hết lũ nhóc hàng xóm sang. Nhi mang truyện Doraemon có trong va li ra chia đều cho mấy đứa. Riêng bé gái duy nhất trong đám ấy, Nhi tặng thêm một con gấu bông xám nhỏ. Nhi đã "tuyệt vọng" mang nó theo cho có bầu có bạn khi nghĩ đến viễn cảnh bị "giam lỏng" ở đây, nhưng giờ thì chẳng cần đến nữa. Teddy sẽ trở thành niềm vui hữu ích hơn ở một nơi khác.

Một buổi chiều trời mát dịu, có vẻ như chốc nữa sẽ có một cơn mưa to đổ xuống, Nhi với Phúc đi mua ít đồ vặt ở tiệm tạp hóa duy nhất trong làng. Lúc về, Phúc chỉ cho Nhi trường mà nó đang học. Nhi hơi sốc. Nơi gọi là trường chỉ vón vện một khoảng đất nhỏ với một phòng to hơn lớp học thông thường một chút. Không bảng tên, không cổng, không căng tin. Chỉ có cây phượng già đỏ rực hoa và rụng lá tả xuống sân làm cho nơi đây có dáng vẻ của một ngôi trường. Phúc cũng giới thiệu cô giáo của nó ở nhà gần đó, đang cặm cụi băm rau cho lợn. Nhìn thấy Nhi và Phúc, cô nở nụ cười hiền.

Trên đoạn đường về, Phúc kể sơ về lớp học của nó. Một lớp học chưa được chục đứa và không phải ai cũng học chương trình như nhau. Lớp 2, lớp 3, lớp 4... học chung một lớp như thế.

Chiều buông, trời mưa to. Những hạt nước to vỡ đều đặn trên mái. Phía trước trắng xóa những sợi ngắn sợi dài. Nhi và Phúc ngồi trước hiên, cùng đọc mấy cuốn Doraemon. Đột ngột, Nhi hỏi.

- Tò mò tí thôi nhé, em học hết lớp 5 rồi đúng không?

- Dạ.

- Em có biết tính diện tích hình vuông không, chữ nhật, tam giác và hình tròn không?

Thằng bé hơi ngĩ ngợi, chả hiểu bà chị định hỏi gì.

- Có chứ ạ.

- Thế còn tích phân, đạo hàm?

- Bây giờ thì mặt thằng bé nghệt ra.

- Đó là cái gì ạ?

- À, em chưa học tới. Chị đây cũng phải hết hè này lên cấp ba mới biết nó là cái quái gì. - Nhi gật gù, lẩm bẩm.

Phúc nhìn bà chị họ thành phố của nó một cách khó hiểu, rồi quay lại với con mèo máy bị nhầm mãi là con chồn. Một lúc sau, nó lại bị làm phiền.

- Em viết chính tả không bị sai đấy chứ?

- Có... một chút.

Chiều mưa, nhưng tối đó trời lại trong vắt. Mặt trăng tròn sáng rõ, hơi khuyết một chút nhưng báo hiệu đêm mai sẽ tròn vành vạnh. Ánh trăng dịu dàng, mờ ảo phủ lên mọi thứ một lớp mỏng sáng đẹp tuyệt vời. Cúp điện, trời nóng và tối nên hai chị em mặc mừng ngoài hiên trước ngủ cho mát. Đêm yên tĩnh, Nhi nghe thấy cả tiếng sóng ở đâu đó vọng lại. Phúc thiu thiu. Trong cơn tỉnh táo còn sót lại, nó háo hức kể về dự định tối mai sẽ cho Nhi ra biển bắt còng. Con còng có dáng hình như con cua, nhưng nhỏ hơn nhiều và những cái càng của nó chạy rất nhanh. Phúc say sưa truyền thụ tuyệt chiêu để giúp Nhi bắt được nhiều còng, như là "chị nhớ rọi thẳng đèn pin vô mặt tụi nó nha", "đừng để nó chạy về phía biển, nó mà gặp sóng là tiêu" ... Nhi ậm ừ, không chú tâm lắm. Nó đang nghĩ đến chuyện khác. Chuyện chiều nay trước giờ cơm chiều, nó gọi điện thoại cho mẹ và nghe mẹ kể chuyện. Về tuổi thơ của mẹ vất vả, không học đến nơi đến chốn. Về những vất vả, khó nhọc gầy

dựng mọi thứ từ hai bàn tay trắng, xa quê, mong con gái lớn lên học hết chữ trên đời. Và một nguyện vọng nhỏ mà lúc Nhi đề cập với mẹ, nó cảm giác nhìn thấy nụ cười mơ hồ.

- Phúc nè, hết hè này em bảo dì làm thủ tục cho em lên học trường chung với em trai chị đi. Rồi em ở nhà chị luôn. Chị sẽ kèm cho em học, cuối tuần cho hai đứa đi công viên ăn kem, xem phim hoạt hình. Chị sẽ không dỗi với mấy đứa nếu mấy đứa không tự tiện lục lọi đồ đạc của chị và gọi chị là "bà chằn", như thằng Nguyên ở nhà đó, nát đít đấy. Rồi mỗi hè em sẽ được về nhà, chị cũng sẽ theo em về chơi. Ý kiến thấy được không?

Bên cạnh, thằng Phúc đáp lời bằng tiếng ngáy đều đều. Nhi mỉm cười. Rồi nhắm mắt ngủ, chờ một giấc mơ đẹp đến.

NHƯ MÙA ĐÔNG RƠI XUỐNG

Fuyu
www.dtv-ebook.com

Mùa Tuyết Tan

Trời mưa tầm tã suốt mấy ngày liền. Bó gối trong nhà mãi cũng chồn chân, tôi cứ ngồi ở cửa sổ nhìn ra ngoài, mong cho trời hửng nắng để chạy ra ngoài chơi cùng lũ bạn. Huy sẽ thả con diều làm từ những mảnh giấy học trò đơn giản và điều khiển nó bay cao nhất có thể. Tôi và thảo sẽ chạy theo sau. Thảo lúc nào cũng muốn tự cầm diều để làm nó bay lên nhưng chưa bao giờ thành công. Còn tôi chỉ mê mẩn nhìn con diều như mỗi lúc càng gần bầu trời hơn. Bầu trời xanh ngắt như trái rặng mênh mang. Nhưng khi mưa dứt, nắng lên, tôi chẳng còn thiết tha gì nữa.

Con đường trước nhà đã lầy lội. Nước đọng thành vũng to, vũng nhỏ. Lốp đất còn lại thì nhão nhoẹt, trơn như bôi mỡ, dính vào đế dép nặng trĩu. Đi không cẩn thận rất dễ trượt chân ngã. Nắng lên được hơn nửa ngày thì chúng khô cứng lại. Mặt đường gồ ghề những ổ gà, ổ vịt.

Tôi ở trong nhà chơi banh chuyền một mình, chờ bố mẹ đi làm về. Đến chiều thì thấy Huy chạy sang, mang cho tôi một rổ ổi sủ. Những quả ổi nhỏ nhắn, vỏ xanh hơi sần sùi nhưng cắn vào lớp thịt lại có màu đỏ hồng. Vị chua chua ngọt ngọt. Ổi sủ thoang thoang một mùi thơm không thể nhầm lẫn và dễ chịu. Chưa thấy bóng Huy đâu nhưng tôi đã ngửi thấy mùi ổi thoang thoang trong gió. Rất nhiều lần sau này trong đời, mỗi khi nhớ về hương vị thân thương ấy không còn gặp lại nữa, tôi cảm thấy một nỗi bồi hồi.

- Tổ mang cho đặng ấy ít ổi.

- Hái trộm à?

- Đâu. Ồi nhà bà nội tớ đấy. Hôm nay nó bị chặt rồi. Những quả cuối cùng đấy.

- Có để phần cho Thảo chưa?

Huy ngẩn ra, rồi gãi đầu gãi tai cười trừ. Cậu nói cụt ngủn "Quên" rồi rủ tôi tối trăng lên ra sông chơi. Cả Thảo nữa. Tôi gật đầu đồng ý, để riêng phần nhỏ bạn mấy quả ổi sè. Nhờ nhỏ biết mình không có phần lại buồn. Từ trước đến nay vẫn vậy.

Tôi, Huy và Thảo rất thân nhau. Cũng chẳng biết từ khi nào và tại sao, nhưng ba đứa cùng nhau học và cùng nhau chơi. Nhà Thảo khá giả hơn nhiều so với tất cả những đứa khác trong lớp. Nhỏ chưa bao giờ thiếu thốn bánh kẹo hay bất cứ thứ gì, nhưng lại hay ghen tị với bất kỳ thứ gì Huy mang cho tôi. Quả na còn chưa chín, quả xoài cát chín cây hay bó hoa đồng nội tiện tay ngắt vội trên đường tan học. Bất kỳ thứ gì. Đôi khi tôi nghĩ thảo thi thoảng khó chịu với mình có lẽ vì những thứ nhỏ nhỏ như vậy.

Tối ấy, chúng tôi ra bờ sông ngắm trăng lên. Gió mang theo hơi nước mát rượi. Trăng tròn vành vạnh sáng rõ trên đầu và phủ lên mọi thứ một màu vàng mơ huyền ảo. Mặt sông được dát một lớp vàng sóng sánh, lấp lóa. Khung cảnh huyền ảo như một giấc mơ cổ tích. Huy ném những viên sỏi xuống lòng sông. Mỗi khi nghe tiếng viên sỏi chạm vào mặt nước, ánh trăng sẽ vỡ ra rồi nhanh chóng liền lại, chỉ còn những vòng tròn nước lan ra đều đặn. Thảo cũng nhặt những viên sỏi ném xuống. Đom đóm bay lập lòe, chậm chậm, lẫn khuất trong những đám cỏ. Tôi giữ được một con trong lòng bàn tay, định đem về nhốt trong lọ thủy tinh. Nhưng cuối cùng tôi thả nó đi, vì Huy nói đừng cướp đi tự do của nó.

Tôi đã nghĩ những ngày tháng ấy sẽ chẳng bao giờ kết thúc. Nhưng hóa ra tôi nhớ nhầm.

Khi ấy, cả tôi, Huy và Thảo đều là những đứa trẻ mười ba tuổi lắm đại khờ.

Năm lớp 12 chúng tôi bắt đầu chọn ngã rẽ cho mình. Con đường bằng phẳng trước giờ cũng đã đi hết. Dù muốn dù không, chúng tôi cũng phải suy tính cho tương lai. Những buổi chiều cả ba đứa ngồi ở nhà Thảo học bài, chúng tôi sôi nổi bàn về dự định của mình. Thảo đăng ký cùng trường đại học với Huy.

Tôi đăng ký một trường đại học khác và chuyên tâm vào nó. Tôi học hành cần mẫn. Bỏ lại sau lưng tất cả những hờn giận ngây ngô. Cả ánh mắt da diết khi Huy tặng tôi một cành hoa bằng lăng tím thắm đầu mùa. Cậu ấy không nói một lời. Nhưng tôi đọc được điều sâu kín mà cậu ấy gìn giữ trong ánh mắt. Chỉ là tôi vờ như không biết mà thôi. Tôi cũng bỏ qua ánh mắt buồn long lanh lẫn cái mím môi tủi thân của Thảo. Tôi không đủ thời gian để quan tâm đến những hờn giận của người khác. Mà đó cũng đâu phải là lỗi của tôi.

Tôi đậu đại học, Huy cũng vậy. Khi hai đứa khăn gói lên thành phố, Thảo ở nhà ôn luyện thêm một năm. Tôi nhìn theo vóc dáng nhỏ nhắn của cô bạn đang rồi rít vẫy tay chào tạm biệt cho đến khi cái dáng ấy nhỏ dần rồi mất hút.

Dù ở cùng một thành phố nhưng do việc học bận rộn, đôi khi trái giờ nhau nên tôi và Huy cũng ít khi gặp mặt. Những lần uống cà phê hiếm hoi của hai đứa, tôi và Huy cũng chỉ kể cho nhau nghe những câu chuyện vụn vặt ngày thường, và nhắc đến Thảo.

Valentine, Huy mang tặng tôi nhành hoa hồng đỏ. Tôi nhận, cũng chỉ cười.

- Cậu sợ tớ buồn vì không có ai tặng hoa cho tớ à? Cảm ơn nhé.

Huy cười trừ mà không thanh minh thêm bất cứ điều gì.

Khi hai đứa đã là sinh viên năm thứ hai, Thảo vẫn không đủ điểm nguyện vọng một. Lần này nhỏ không ôn luyện nữa, chọn một nguyện vọng hai rồi rời quê nhà. Không phải ngành học phù hợp, và cũng không hề hứng thú với nó, Thảo trở nên chán nản. Tôi nghe tin Thảo bỏ học dở dang năm thứ ba khi Verona vào mùa thu. Lá đỏ ối rơi đầy lối tôi về phòng thuê. Trong suốt những năm đại học, tôi đã luôn cố gắng tìm được học bổng du học. Và khi cơ hội đến, tôi như con diều cứ nương theo gió bay lên, chẳng kịp dẫn đo bất cứ điều gì. Giữ trong lòng hoài bão và khát vọng, tôi cần môi vượt qua những đêm nhớ nhà, những hoang mang tuổi trẻ mà nắm chặt lấy điều mình đã chọn. Đôi lúc nhớ về những ấm êm ngày cũ, lại thấy mình yếu đuối. Nhưng chỉ thi thoảng mà thôi.

Thảo nghỉ học rồi xin bán hàng trong một siêu thị nhỏ. Giọng điệu nhỏ trong email gửi cho tôi mạnh mẽ, cứng rắn, bất cần nhưng lại đầy ắp nỗi hoang mang. Huy không gửi bất cứ dòng nào cho tôi. Có lẽ cậu ấy vẫn còn giận.

Ba ngày trước khi bay, tôi mới nói cho Huy biết. Cậu ấy nhận tin bằng thái độ bình thản. Sau khi khuấy ly cà phê một cách vô thức, Huy nói mà không nhìn vào mắt tôi.

- Uyên thật sự sẽ đi sao?

- Ừ.

- Uyên có biết mình thích Uyên không?

Cuối cùng, cậu ấy đã nói ra điều bao lâu nay không dám nói. Tôi đã hy vọng cậu ấy sẽ chẳng bao giờ nói. Vì sự thật ấy sẽ làm vỡ mất thứ gì đó mà

tôi đã cố gữ giữ. Nhìn thẳng vào mắt cậu ấy, tôi thành thật.

- Mình biết chứ. Nhưng mình xin lỗi. Mình không thể đáp lại. Huy này, đừng thích mình nữa. Tình cảm của cậu khiến mình cảm thấy mất tự do.

Huy sững sờ nhìn tôi.

Rồi chúng tôi chia tay nhau ở ngã tư giờ cao điểm. Xe cộ chen nhau đông nghẹt.

Hôm ra sân bay, cả hai đến tiễn tôi. Tôi ôm chầm lấy Thảo. Nhỏ khóc. Vậy mà mắt tôi ráo hoảnh. Nhỏ cứ luyên thuyên dặn dò về đủ thứ hết như mẹ tôi vậy.

- Thảo nè, hứa với Uyên, đừng vứt bỏ ước mơ của chính mình.

Huy bắt tay tôi, cậu ấy cười.

- Hãy tự do hơn cả chú đom đóm đó.

Thảo gửi email cho tôi, bảo rằng Huy không hề giận tôi. Cậu ấy chỉ cần thời gian quên tôi và bình tâm lại. Cậu ấy ổn, và sẽ ổn hơn theo thời gian. Còn Thảo, nó cũng đã quyết định thi lại vào trường sư phạm để đeo đuổi giấc mơ gõ đầu trẻ. Lần này hoàn toàn nghiêm túc và quyết tâm. "Dù muộn hơn một chút nhưng chưa bao giờ là không thể, phải không Uyên? Tớ cũng đã nói rõ tình cảm của mình dành cho Huy. Câu trả lời đúng như tớ nghĩ. Nhưng cậu đừng lo, tớ sẽ ổn thôi." Hơn hai mươi tuổi rồi, người ta cũng nên thành thật với chính mình.

Tôi nhận tin Huy mất cũng vào mùa thu. Khi ấy cuối thu rồi nên lá vàng, lá đỏ cũng thưa thớt, yếu ớt, héo tàn. Thảo gọi điện thoại báo cho tôi biết, vừa nói vừa nức nở. Huy gặp tai nạn giao thông. Tôi không về được mà bị kẹt lại ở Verona khi mùa đông đến. Tuyết phủ trắng mọi thứ, lạnh buốt thịt da. Ngồi

trong phòng nhìn trời đổ tuyết qua lớp cửa kính, tôi thấy như trời đang khóc. Tự pha cho mình một tách lớn cà phê đậm đặc nhưng không chạm môi tới, tôi chỉ im lặng ngắm tuyết rơi. Buồn. Cuốn lưu bút nằm trên đùi, nhắc lại những gương mặt quen cũ. Là Thảo tiểu thư, trẻ con, nhiều hờn giận nhưng chắc chắn tình cảm. Huy thật thà, hiền lành, lắm nhường nhịn. Tôi nhiều hoài bão, cứng rắn và tỉnh táo. Nó đã làm điểm tựa cho tôi vượt qua rất nhiều khó khăn của cuộc hành trình.

Tôi có cảm giác mình trở về là cô bé mười ba tuổi năm nào ngồi đợi mưa tạnh. Và thêm mùi ổi thoang thoảng theo gió bay khắp nhà. Tôi hít nhẹ. Nhưng chỉ có hơi nước lạnh buốt xộc thẳng vào mũi. Không hiểu sao lúc ấy tôi mới cảm nhận được nỗi mất mát lớn lao, sự thật rằng một người bạn đã rời xa mình vĩnh viễn. Tôi khóc. Nước mắt như hòa vào những bông tuyết lá tả rơi.

Nỗi buồn đau chỉ nguôi bớt khi tôi nhìn thấy một bông hoa giọt tuyết trắng muốt vươn mình từ đám sương giá còn sót lại sau vườn hoa của bà chủ nhà. Mùa xuân đến.

Tôi giật mình tỉnh giấc. Dụi mắt, cố căng mắt nhìn mọi thứ qua cửa kính. Trời mờ sáng. Bầu trời chỉ mới tái tái ở đẳng đông, ánh sáng không đủ soi rõ điều gì. Nhưng trực giác cho tôi biết mình sắp trở về nhà. Trái tim tôi đập rộn ràng trong lồng ngực.

Thu xếp tạm mọi việc ở thành phố, tôi mua vé tàu về quê. Dù bận gì thì tết cũng là ngày để về quê, là ngày sum họp. Thêm nữa, tôi đã không được ăn tết quê nhà quá lâu rồi, đến nỗi tôi sợ mình sẽ quên mất không khí và hương vị ấy. Thảo đã về quê trước tôi. Nhỏ bảo sẽ ra đón tôi ở ga, rồi hai đứa sẽ cùng đi thăm Huy, tặng cậu ấy những bông hoa vạn thọ vàng tươi. Rồi chúng tôi sẽ hàn huyên chuyện cũ và nói về chuyện mới.

Tôi đã về rồi. Quê nhà ơ.

NHƯ MÙA ĐÔNG RƠI XUỐNG

Fuyu
www.dtv-ebook.com

Mùa Xuân Của Đậu Hũ

Sáng nay, vừa thức giấc tôi đã thấy ông ngoại đang tỉ mỉ bẻ lá chậu mai trước sân nhà. mấy hôm trước, tôi thấy ông xiết nước chậu mai là biết ngay sắp đến công đoạn này. Như mọi năm, thấy nhà nhà bẻ lá mai, nhìn cây mai dần trụi lá, là thấy Tết ở ngay trước mắt rồi. Nhìn những nụ mai khá nhỏ, tôi đoán hôm nay khoảng 15 tháng chạp. Vì nếu nụ mai to, ông để đến 18 hoặc 20 mới bẻ. Mọi năm còn có bố phụ ông, năm nay bố đi công tác xa. Mà theo như cuộc điện thoại gần nhất bố bảo năm nay phải đến hai chín, ba mươi bố mới về được. Vậy là mọi công việc chuẩn bị Tết, mẹ và ông làm hết.

Ông ngừng tay, vẫy tôi.

- Hà vào pha cho ông ấm trà.

- Vâng!

Tôi nhồm dậy, chạy vào bếp, đun chút nước sôi.

Khi còn nhỏ, thấy ông bẻ lá mai là tôi đã nhắm đếm từng ngày một đợi Tết về. Niềm háo hức, phấn khích ấy không thể giải thích nổi. Tôi chờ Tết về, nhưng chẳng mong chờ quần áo mới hay phong bao lì xì đỏ. Một trong những việc tôi thích nhất là xem ông bẻ lá mai, rồi chờ đợi đến ngày những búp non nở vàng chậu, rực rỡ, sáng lấp lánh cùng nắng. Có một năm, bố ra phố rồi mua về mấy nhánh mai rừng. Vào dịp này, những người dân chài thường lên rừng chặt mai về bán, kiếm thêm chút tiền. Mai rừng cành khẳng khiu, dáng không uốn lượn công phu như mai chậu, hoa chỉ năm cánh và nhỏ nhắn, nhưng hoa đã nở thì mùi thơm bay khắp nhà. Thứ mùi rất lạ của gỗ và hoa

quyện vào nhau tỏa mọi góc ngách, đánh thức cô bé con mười bốn tuổi khỏi giấc ngủ.

Và đặc biệt, tôi yêu mong một Tết. Sau khi được ông lì xì, tôi thường bắt trước ông ngồi uống trà và nhâm nhi mút tết. Tôi ngồi trong lòng ông, giả vờ cầm tách trà và xoay xoay, nhấp một chút rồi thôi, vì đắng. Sau đó là được thỏa thích ăn mút tết: mút dừa sữa, mút khoai, mút táo tàu... Tôi ăn cho đến khi phát ngán.

Nghịch lý là tuổi càng thêm thì niềm háo hức đợi Tết về lại càng vơi đi. Một sáng đến trường, ngửa tay đón mưa xuân chớm lạnh, mới hay tôi đã chẳng còn háo hức đợi Tết về. Bây giờ, đối với tôi, Tết giống như ngày chủ nhật được nhân ba. Nghĩa là ngủ, không bài vở, và được xem ti vi. Vậy thôi. Những việc phải làm như quét dọn, những địa điểm phải đi và sẽ đi... năm nào cũng lặp đi lặp lại, thành ra chẳng còn gì để trông đợi.

Năm nay tôi lại càng chẳng háo hức chờ Tết. Kết quả thi học kỳ be bét, bảng điểm chẳng như mong đợi. Ừ thì với tính cầu toàn, tôi hơi làm quá lên một chút, điểm không phải là quá tệ, nhưng những môn tôi tự tin nhất lại làm tôi thất vọng nhiều. Môn Anh văn, tôi có thể làm sai một câu điều kiện loại ba đơn giản. Chẳng biết kỳ thi đại học thế nào đây. Mà qua Tết là coi như nó lù lù trước mắt rồi còn gì.

Đang vẫn vợ, tôi nghe tiếng mẹ la lớn. Bỏ mặc ấm trà, chạy vội ra sân, tôi thấy ông ngoại bất tỉnh. Lá mai vương vãi.

Ông ngoại tôi phải nhập viện. Mẹ gọi điện về báo ông không sao, chỉ do choáng rồi ngất. Ngoài ra, các xét nghiệm sơ bộ cho thấy hoàn toàn bình thường. Tóm lại là không có gì nghiêm trọng, nhưng bác sĩ giữ lại mấy ngày để kiểm tra tổng quát.

Mẹ vào bệnh viện chăm sóc ông. Tôi nghiêm nhiên trở thành chủ nhân cái bếp, nấu những bữa trưa, bữa tối cho mẹ mang vào bệnh viện. Tối hôm ấy, tự dừng ăn cơm một mình thấy buồn, tôi mang ra trước sân ăn cùng chấu mai.

Sáng sau cái hôm ông vào viện, tôi tỉ mỉ làm nốt công việc của ông - bẻ lá mai. Tiếng lá rời cành giòn rụm. Tôi cứ chăm chú làm, chẳng chú ý gì đến xung quanh cho đến khi nghe có ai đó gọi mình ngoài cổng. Là cậu bạn hàng xóm bằng tuổi học cách nhau có mấy lớp, nhưng ở trường ít khi nói chuyện nhiều.

- Có việc gì thế?

- Tổ sang mượn cái chổi quét sơn.

- Chờ tí.

Tôi vào lục lọi một hồi, gần như lặn ngụp trong bụi bặm thì cũng thấy cái chổi. cậu ta cầm lấy, cười toe. A ha, má lúm đồng tiền vẫn còn.

Hồi nhỏ, thấy mẹ khen cái má lúm ấy xinh, tôi ghen tị kinh khủng, suýt chút là chơi đại, lấy đũa chọc vào má để cũng có má lúm. Lấy được chổi, cậu ta chẳng đi ngay mà còn tần ngần.

- Đầu cậu dính mạng nhện này.

Lâm đưa tay phui. Tôi thấy mất tự nhiên nên tự dừng nãy ra ý định châm chọc.

- Không cảm ơn người ta à? Vì lấy cây chổi mới bắn tóc đấy.

- Ừ, biết rồi, cảm ơn nha Đậu hũ.

Trong một thoáng, tôi giật mình. Đó là biệt danh của tôi từ hồi còn bé. Vì tôi hay đứng trước đứng sau, té lên té xuống, nói chung là hậu đậu, nên ông

ngoại gọi tôi là Đậu hũ. Lâu rồi, tôi chẳng còn nghe ai gọi thế ngoài ông ngoại.

Mãi đến khi cậu ta về đến cổng nhà mình phía bên kia đường, tôi mới hoàn hồn đáp trả.

- Nhớ mang trà đó đồ Sún răng.

Tôi nghe cậu ta bật cười to. Nhưng không nói gì thêm nữa.

Lại tỉ mỉ bẻ lá mai. Cuối cùng cũng xong.

Mẹ phải chăm sóc ông cả ngày, lại lo lắng mất ngủ một hôm nên nhìn nét mặt mẹ lộ rõ vẻ mệt mỏi. Tôi bảo mẹ ở nhà, hôm nay để tôi vào bệnh viện trông ông ngoại. lúc tôi đến, ông đang chơi cờ vua một mình. Ông trông khỏe mạnh, tươi tỉnh hơn nhiều, nhưng bác sĩ vẫn giữ lại kiểm tra.

- Cháu mang cho ông mấy cuốn sách.

- Sách gì thế?

- Harry Potter.

Nói rồi tôi nhe răng cười. Ông hóm hình.

- Ủ, cũng được. Sách đó dành cho 7 đến 77 tuổi, ông mới 80 nhưng chắc cũng chưa hết hạn đọc.

Tôi đặt túi sách với trái cây lên bàn cho ông. Thật ra, tôi toàn mang sách của Mark Twain - tác giả mà ông thích đọc. Rồi tôi thay thế người bạn tưởng tượng của ông để chơi nốt ván cờ. Vừa chơi, tôi vừa báo cáo thành tích bẻ lá mai và chăm sóc nó. Thấy nụ còn nhỏ nên mỗi ngày tôi tưới hai lần, sáng một

lần, chiều một lần để thúc nó đơm nụ nhanh hơn, kịp Tết còn khoe sắc. Ông có vẻ tự hào.

- Những gì ông dạy cháu vẫn còn nhớ tốt.

- Vâng. - Tôi lơ đễnh đáp, đầu óc suy tính nước đi thật hiểm hóc.

- Sau này ông không còn nữa thì cây mai cũng sẽ có người nhắc nó nở hoa mỗi dịp xuân về.

Tôi im lặng không nói gì, cảm thấy một nỗi niềm mất mát từ đâu dâng lên rồi chậm chậm thấm dần như mạch nước. Tôi không thích khi nghe ông nói thế, nên cố chuyển sang chuyện khác.

- Ông, cái thằng hàng xóm nhà mình nó mượn cái chổi quét sơn mấy ngày chưa trả.

- Lâm à?

- Vâng, nó đấy chứ còn ai nữa ạ.

Thế là tôi được dịp kể xấu nó. Những chuyện từ bé xíu cũng được lôi ra. Nó đã từng giật mất cái kem tôi đang ăn ra sao. Thậm chí, tôi cho chuồn chuồn cắn rốn theo lời nó, đau quá trời nhưng đến giờ vẫn không biết bơi. Biết bao lần mẹ oánh vào mông cũng chỉ vì nó rủ đi ra ngoài thả diều... Biết bao nhiêu chuyện. Kể xong, thấy thấy hồi xưa thân nhau là thế, chẳng hiểu sao giờ cứ xa dần. Kể từ hồi cậu ta bắt đầu vỡ giọng là không chơi với tôi nữa.

Ông chỉ im lặng lắng nghe. Cuối cùng ông đùng đĩnh.

- Thế mà hồi xưa cháu ông bảo lớn lên sẽ là cô dâu của nó đấy.

Tôi suýt thì xỉu tại chỗ.

- Thật ạ?

- Cháu không nhớ à? Có lần hai đứa đi xe hoa Tết, chẳng hiểu thế nào mà lạc nhau. Nhưng cuối cùng nó cũng bắt được cháu về. Cháu chả khóc suốt mướt đấy à?

Tôi chăm chú nhìn ván cờ như muốn tìm thấy kẻ hở trong nước đi vừa rồi của ông nhưng thật ra là để lures trí nhớ. Chẳng nhớ, tôi đành cứng cỏi đáp.

- Con không nhớ. Mà chuyện xưa lắc xưa lơ, ai lại tính?

Ông nheo mắt nhìn tôi, nhưng không nói gì ngoài câu:

- Cháu thua rồi nhé.

Quả thật, ván đó tôi thua thảm hại.

Tối đó, tôi ở lại ngủ với ông. Đặt cái ghế bõ cạnh giường ông rồi chần chọc cả đêm, chẳng ngủ được. Vừa lạ chỗ, vừa cảm thấy bất an. Bệnh viện có mùi thật khó chịu, hèn gì ông cứ đòi về.

Trưa Lâm sang nhà, tự dưng tôi nhớ lại lời ông về hình ảnh chú rể - cô dâu. Cả lời ông bảo: "Bây giờ thì ông không biết, nhưng ông chắc chắn là hồi nhỏ nó thích cháu nên mới giật đồ ăn của cháu đấy." Tôi lắc đầu thật mạnh.

- Sang đây có việc gì đấy?

- Mang trả cây chổi.

- Mượn từ hôm nào rồi, giờ mới mang trả?

Tôi hỏi mà Lâm chẳng đáp. Cậu ta cười, lại khoe ra một bên má lúm đồng tiền, rồi chìa ra trước mặt tôi một bó mai rừng. Đó là những cành nhỏ, những ngọn của cây mai được cắt tỉa từ những cành lớn. Chúng được cắt đi để nhánh mai rừng có dáng đẹp hơn.

- Tớ mang cho Đậu hũ cái này.

Tôi hơi xúc động.

- Còn sót lại từ cây mi nhà tớ, vứt đi thì tiếc quá. Vài hôm nữa là nó cũng nở hoa. Đậu hũ mang nó để ở bàn học cho đẹp.

Cành mai nhỏ có một nụ hoa đã nở. Mùi thơm dễ chịu.

Tôi đặt chúng trên bàn học, thấy mùa xuân về tận phòng mình, dù ngay từ đầu tôi đã chẳng háo hức chờ đợi.

Sáng, tôi sơn lại cổng. Bạn hàng xóm má lúm đồng tiền lò dò chạy sang, nhìn ngắm một hồi rồi bình phẩm.

- Sơn kiểu gì thế không biết.

- Ngon thì sơn đi.

Cậu ta bậm môi sơn cánh cổng thiệt đẹp. Còn tôi ngồi đó nhìn người qua lại trên phố xá. Nhiều nhất là những người chở hoa tết về nhà. Những chậu hoa cúc đại đóa vàng, hồng nhung đỏ rực cũng làm cho ngày Tết tươi tắn, rạng rỡ. Đến khi sơn xong, nhìn quần áo dính vài vệt sơn, cậu ta mới ngơ ngác.

- Hình như tớ đã bị lừa, y hệt như trong truyện Mark Twain ấy?

Tôi nhin không nổi, phá ra cười. Không biết cậu ta giả vờ ngây thơ hay

ngây thơ thật nữa. Từ nhỏ đến giờ cứ hay bị tôi bắt nạt kiểu như thế.

- Ông cậu sao rồi?

- Khỏe rồi. Bác sĩ giữ lại kiểm tra vài hôm thôi.

- Ừ, may quá.

Cậu ta thở phào. Trong đầu tôi thì nghĩ: "Gớm, ông người ta chứ có phải ông nhà cậu đâu mà quan tâm ghê thế", nhưng trong lòng thì thấy xúc động.

Ông ở viện ba ngày thì được bác sĩ cho về. Tự dưng cả mẹ và tôi đều cảm thấy nhẹ nhõm lạ. Dù biết ông chỉ ở lại để kiểm tra nhưng tôi cứ nơm nớp lo. Bây giờ, có thể yên tâm được rồi.

Mới hai mươi chín tháng chạp nhưng nụ hoa trước sân đã nở những nụ hoa đầu tiên. Tôi dành sáng đó uống trà với ông. Đang chơi được nửa ván cờ vua thì Lâm sang.

- Ông ơi, con mượn Đậu hũ đi ra phố với con một lát ông nhé?

- Làm gì?

- Tớ muốn mua vài thứ. Muốn có người đi chung tư vấn giùm.

- Cậu muốn mua thứ gì thì tự đi mà mua chứ.

Ông mỉm cười.

- Đi đi cháu. Săn ngắm chợ hoa. Hoa xuân đâu phải năm nào cũng giống nhau. Với lại, ván cờ này cháu cũng thua rồi.

Tôi giả vờ miễn cưỡng đứng dậy. Ông điềm tỉnh nhìn Lâm.

- Năm tay nó kéo lặc nhé!

Câu nói ấy làm chúng tôi đỏ mặt. Mẹ tôi mang cho ông tô cháo, nghe thế cũng phì cười. Tôi còn thấy mẹ nháy mắt với mình. Mai bố về, mang theo một cành mai rừng. Và nhất định sáng mồng một, mùi thơm ngọt ngào riêng biệt của nó sẽ đánh thức tôi dậy, để đón Tết về. Thế là bỗng dưng mùa xuân trở nên thật trọn vẹn.

NHƯ MÙA ĐÔNG RƠI XUỐNG

Fuyu
www.dtv-ebook.com

Ngôi Sao Nhỏ

1. Tôi gọi hắn là Little star. Vì hắn cứ như một ngôi sao trong trường trung học mà tôi đang học. Mà trường của tôi đâu phải một ngôi trường nổi tiếng hay chuyên về việc "sản xuất" ra những người làm nghệ thuật. Trường tôi bình thường thôi.

Tôi gọi hắn là Little star chứ không phải Star, vì hắn không hề đóng phim, cũng không ca hát, nhảy múa hay là một người mẫu, hot blogger gì hết. Nhưng hắn lại nổi tiếng, ít ra là trong ngôi trường này. Bởi vì hắn có một chiều cao cũng đáng ngưỡng mộ và một vẻ ngoài ưa nhìn. Đặc biệt là đôi mắt đen, sâu thăm thẳm và nụ cười nửa bí ẩn, nửa trẻ con, lại có vẻ gì đó không đàng hoàng cho lắm. Những gã bad boy luôn có một sức hút đặc biệt.

Tôi ghét hắn. Tôi chẳng thể nào hiểu nổi tại sao một người như vậy lại có thể có những cô nàng viết về hắn trong nhật ký, hay nhìn trộm hắn trên sân bóng rổ. Cô bạn thân của tôi là một ví dụ. Nếu hắn là một ngôi sao thì chuyện đó tôi còn có thể hiểu được. Nhưng hắn có khác gì những cậu bạn chung lớp với tôi đâu. ột anh chàng học sinh cấp ba với lịch học chính, lịch học thêm, lịch chơi thể thao... Riêng biệt, hắn còn có lịch hẹn hò với các nàng nữa, tôi đoán vậy. Nhưng tôi chẳng tìm thấy điểm nào nữa đặc biệt ở hắn, một năng khiếu nào đó chẳng hạn, mà tôi chỉ thấy hắn nổi tiếng vì cái mẽ ngoài của mình. Tóm lại, chỉ được vẻ ngoài đẹp đẽ nhưng mùi vị lại chẳng ngon như người ta tưởng tượng.

À, cái gã đó, tên là Tú, học cùng khối với tôi, nhưng khác lớp. Chúng tôi chỉ gặp nhau ở lớp học thêm tiếng anh. Rất ngẫu nhiên, lúc nào hắn cũng đến

sau tôi vài phút và tôi luôn phải miễn cưỡng dịch vào cho hắn ngồi chung. Hắn luôn cảm ơn tôi bằng cái nụ cười chết tiệt của hắn. Nghĩa là nụ cười tươi tắn, nửa lương thiện, nửa bí ẩn đi kèm với đôi mắt nheo nheo long lanh chết người. Mỗi lần như thế, tôi lại nghĩ hắn nghĩ mình là ai chứ? Tom Cruise? Đối với tôi, hắn chỉ là Tôm Hùm thôi.

Lại còn một chuyện vô cùng kỳ cục, đó là mọi người kháo nhau rằng hắn thích tôi. Cô bạn thân của tôi, một cậu bạn cũng khá thân, một vài người bạn quen biết, và cả những kẻ xa lạ, thỉnh thoảng chỉ trỏ, xì xầm khi nhìn thấy tôi. Dĩ nhiên, nhân vật chính chẳng hé răng câu nào cả. Nhưng dù thế nào tôi cũng chẳng tin chuyện đó, cái chuyện Tú thích tôi ấy. Chẳng qua là hắn chỉ cố gắng "thu phục" một người có vẻ không thích mình cho lắm mà thôi.

2. Tình hình hiện tại là tôi đang bị mắc kẹt với hắn dưới mái hiên nhà để xe của trường. Ngoài trời đang mưa rất to. Cơn mưa đột ngột như một vị khách đường đột khiến đại đa số học sinh phải đợi nó ngừng, ngoại trừ những kẻ hay lo xa - những kẻ có mang áo mưa. Còn hắn, cũng đang đứng trú mưa bên cạnh tôi. Hắn đang lăm bằm bài Còn ta với nồng nàn.

- Tớ thích bài này nhất. Quỳnh thấy thế nào?

- Hay đấy. - Tôi đáp gọn lỏn mà không nhìn hắn, vẫn nhìn mưa sợi ngắn sợi dài. - Ý tôi là bài hát hay, không phải giọng cậu.

Không khí rơi vào im lặng một chút rồi hắn đột ngột hỏi.

- Quỳnh cho tớ mượn cuốn vở tiếng Anh được không?

Tôi nhìn hắn bằng một ánh mắt không thân thiện, bao giờ cũng vậy. Hắn giải thích thêm.

- Về chép mấy công thức hồi nãy tớ chưa kịp chép. Quỳnh vui lòng cho tớ mượn chứ?

- Ngày mai trả.

- Rõ rồi.

- Mang đến lớp.

Hắn gật đầu với vẻ "tớ-hoàn-toàn-hiểu" và khi nhận vở, hắn cười. Nụ cười quen thuộc. Tôi cố cười một cái cho lịch sự rồi tiếp tục nhắm xem khi nào thì trời hết mưa.

3. Nói một chút về tôi. Tôi tự nhận xét mình là người bình thường với một trí thông minh vừa đủ, và một vẻ ngoài cũng vừa đủ. Không xinh đẹp đến nỗi ai đi qua cũng ngoái lại nhìn nhưng không tệ đến nỗi ai nhìn thấy cũng phải quay mặt đi, thế là được rồi. Và đó cũng là một lý do nữa để tôi tin rằng Tú chẳng hề thích tôi một cách nghiêm túc. Cậu ta có rất nhiều sự lựa chọn, và đa số những lựa chọn đó đều là những cô nàng nổi bật, xinh xắn của trường.

Ngoài việc học bình thường trên lớp, tôi còn phụ trách một công việc nhỏ cho Đoàn trường. Đó là đảm nhận vai trò người dẫn chương trình phát vào giờ ra chơi mỗi ngày, khoảng mười lăm phút. Nhiệm vụ của tôi là đọc và chọn những email yêu cầu bài hát của các bạn tặng nhau. Mỗi tối, tôi đều dành khoảng nửa tiếng cho việc đọc và chọn email yêu cầu. Tôi thích công việc của mình, vì thi thoảng bạn sẽ đọc được những email rất đáng yêu như "Tớ tặng ấy bài hát Con heo đất vì ấy xinh như một chú heo đất vậy". Thú thật rằng cũng có lúc tôi ước có ai đó tặng mình một điều đáng yêu như vậy.

4. Tú mang trả quyển vở cho tôi kèm theo một hộp quà thắt nơ xanh. Tôi tần ngần nhìn hộp quà.

- Tôi không biết là cho mượn vở cũng được cảm ơn bằng quà cơ đấy. Cảm ơn, nhưng không nhận.

- Đây là quà chúc mừng sinh nhật cậu.

Tôi cũng người một chút.

- Sinh nhật tôi? À.....

Tôi chẳng biết phải nói gì hơn, và cũng biết rằng mình không thể từ chối một món quà sinh nhật.

- Cảm ơn. Tôi sẽ nhận nó.

Tú cười.

Tối hôm ấy về nhà, tôi mở hộp ra, bên trong là cuốn sách Nhóc Nicolas - những chuyện chưa kể 3. Cuốn sách này tôi đã mua rồi nên tôi đóng hộp lại, để nguyên trên kệ sách.

5. Nguyên là một người bạn học cùng lớp với tôi và cậu ấy cũng làm việc chung với tôi trong Đoàn trường. Cậu ấy phụ trách âm thanh và những thứ có liên quan đến nó. chúng tôi khá thân nhau.

Máy vi tính của tôi có vấn đề nên chủ nhật, tôi gọi Nguyên sang sửa giúp. Trong lúc cậu ta loay hoay trên ghế, tôi ngồi ở mép giường đọc Coraline - mới mua hôm qua.

- Quỳnh này, cậu có vẻ ghét Tú nhỉ?

- Tú nào?

- Tú học A3 ấy.

- À, gã đó. Không, tớ không ghét, chỉ không thích thôi. Còn cậu có vẻ thân với cậu ta nhỉ? Hai người là một bộ đôi ăn ý khi chơi bóng rổ còn gì.

- Đó là một gã bạn chơi được lắm.

- Với con trai thôi. Con gái thì không. Tớ không thích cái cách mà hấn tự xem mình là một thói nam châm có thể tự nhiên hút em này, nhả em kia lúc nào hấn thích. Hấn chẳng xem trọng cái gì gọi là tình cảm. Đơn giản, hấn xem việc đó là cách để hấn chứng minh rằng mình hot.

Nguyên rời khỏi máy tính, vợ lấy cốc nước lạnh tôi để trên bàn uống một hơi.

- Nhìn thế thôi chứ hấn cũng nghiêm túc trong chuyện tình cảm lắm đấy. Hấn thích một cô nàng nhiều đến nỗi mỗi lần đối diện với cô nàng, hấn rất muốn nói chuyện nhưng chẳng biết phải bắt đầu thế nào. Hấn còn cố tìm hiểu về cô nàng đó bằng cách tự thử những thứ mà cô nàng thích, như đọc một cuốn sách chẳng hạn. Thậm chí hấn còn mong cô nàng đó hiểu những gì hấn đang cảm thấy bằng một bài hát nữa cơ, cũng lãng mạn lắm đấy. Khổ nỗi cô nàng đó chẳng có vẻ gì quan tâm đến hấn cả.

- Thế cơ đấy. - Tôi biết thừa Nguyên đang nói đến mình. Nhưng như đã nói đấy, tôi chẳng tin Tú thích tôi thật, vì vậy tôi đáp lại Nguyên bằng cái giọng chẳng-thế-nào-mà-tin-nổi.

- Sao một cô gái chẳng dịu dàng tí nào như cậu lại có người thích được nhỉ? - Nguyên trêu chọc.

- Kệ tớ. - Thế sửa máy tính xong chưa đấy?

- Dĩ nhiên là cái máy tính của cậu giờ hoàn toàn ổn rồi. - Nguyên cố vớt vát câu chuyện dở dang. - Tớ thấy cậu ác thiệt đó. Cậu đối xử với người ta lạnh nhạt như vậy....

Tôi đặt cuốn sách xuống giường, ngắt lời.

- Tú trả cậu bao nhiêu tiền để cậu "quảng cáo" cậu ta cho tớ hả?

Nguyên nhún vai. Thế có nghĩa là cậu ta sẽ không nói nữa.

6. Một buổi sáng tan lớp học thêm tiếng Anh. Tú đi về song song với tôi. Cậu ta gọi chuyện.

- Tớ nghe Nguyên nói là cậu ghét tớ, phải không? Sao lại thế?

- Không ghét. Chỉ không thích thôi. - Tôi tự hỏi tại sao Nguyên lại đi nói chuyện đó với cậu ta, và cậu ta quan tâm đến chuyện đó làm gì nhỉ?

- Cậu có thể giải thích một cách rõ ràng rằng tại sao cậu lại không thích tớ không, thưa quý cô Lúc-nào-cũng-cộc-căn?

Tôi dừng lại, nhìn thẳng vào cậu ta.

- Tôi không cộc cần.

- Phải, nhưng không cộc cần với tất cả mọi người thôi. Cậu luôn cộc cần với tớ. Ít ra tớ cũng nên biết lý do khiến một ai đó ghét, à, không thích mình đến như vậy chứ?

Tôi im lặng. Không thể thừa nhận là cậu ta nói đúng. Có vẻ như tôi chỉ cộc cần với mỗi mình cậu ta. Tú dừng một lúc rồi lại cười theo cái kiểu thế-là-đúng-nhé.

- Tại sao cậu lại không thích tớ?

- Tôi ghét cái cách cậu nghĩ mình thật nổi bật, Little star ạ. - Và tôi nói hết những điều mình nghĩ về hần. Tất cả, từ những chuyện hần chẳng có gì ngoài vẻ ngoài của mình, nói năng thiếu cẩn trọng, đến chuyện thay bạn gái như thay áo. Chẳng hiểu sao tôi lại làm chuyện đó nữa.

Tú nhìn tôi bằng đôi mắt bị tổn thương, hay có lẽ tôi đã nghĩ như vậy. Ánh mắt đó khiến tôi hơi ân hận vì đã nói như vậy. Nhưng tôi nói có gì sai

chứ? Hắn chỉ hỏi lại tôi một câu.

- Sao cậu biết rằng những điều cậu đã nghĩ về tớ là đúng?

Và hắn bỏ đi. Còn tôi thì đứng lại giữa cái hành lang vắng ngắt ấy. Tôi nhìn theo bóng hắn biến mất khi hắn rẽ về phía nhà để xe, rồi cũng quay bước đi. Lòng ngổn ngang, nghĩ về những gì hắn đã nói. Những suy nghĩ ấy theo tôi đến tận đêm khuya. Tôi bần thần lôi cuốn sách hắn đã tặng ra. Và lần đầu tiên nhận ra bên trong có một mảnh card nhỏ với hình những bông hoa giọt tuyết trời lên khỏi đám tuyết cuối mùa, khoe màu trắng muốt xinh đẹp. Loài hoa mà tôi thích. Mảnh card chép lời một bài hát.

I'm no superman, I can't take your hand, and fly you anywhere you wanna go, I can't read your mind, Like a billboard sign, And tell you everything you wanna hear, But I'll be your hero...

I can be everything you need, if you're the one for me like gravity, I'll be unstoppable, I believe in destiny, I maybe an ordinary guy with heart and soul, But if you're the one for me, I'll be hero*

Tôi lặng lẽ mở máy tính và tìm bài hát đó, lặng lẽ nghe giai điệu của nó trong đêm tối tĩnh lặng. Chỉ có những cơn gió là thứ rõ ràng nhất, cảm giác như có thể nhìn thấy được. Một bài hát nhẹ nhàng. Riêng câu hát "I maybe an ordinary guy with heart and soul" cứ khiến tôi suy nghĩ. Tôi không thể phủ nhận rằng Tú nói đúng. Tôi đã tự gán ghép những gì mình nghĩ vào hắn và một mực khẳng định rằng những điều đó đúng. Tôi đã quên mất rằng, có thể, hắn vẫn là một chàng trai bình thường với một trái tim và một tâm hồn.

7. Mặc dù biết mình sai, nhưng tôi vẫn không có cơ hội xin lỗi Tú. Hắn không ngồi cạnh tôi hay nói chuyện với tôi nữa. Dường như trong mắt hắn, tôi đã chẳng hề tồn tại. Tôi đã định thôi thì cứ để như vậy, chẳng việc gì phải xin lỗi hết, cứ thế mà biến mất khỏi cuộc sống của nhau cũng tốt. Nhưng mà

có một cái gì đó ẩn sâu bên trong, gặm nhấm lương tâm tôi, khiến tôi khó chịu. Bởi thế, khi phụ trách chuyên mục phát thanh cuối tuần đó, tôi đã hơi "ăn gian" một chút, chèn một yêu cầu của mình vào chương trình quà tặng.

"Sau đây, xin mời bạn lắng nghe bài hát Còn ta với nồng nàn một món quà thay cho lời xin lỗi gửi tặng Little star, từ quý cô Lúc-nào-cũng-cộc-cần. Lời nhắn cho bạn như sau, Little star, bạn nghe cho kỹ nhé. Tôi đã quên mất rằng, bạn có thể là một chàng trai bình thường với một trái tim và một tâm hồn. Những điều bạn nói về tôi, tôi nghĩ có phần đúng, nhưng tôi không phải là quý cô lúc nào cũng cộc cần với bạn, ít ra là sau này. Xin lỗi!"

Khi gặp Tú tại lớp học thêm, sau một vài phút căng thẳng và ngượng ngùng của cả hai, hấn đã mỉm cười với tôi. Vẫn là nụ cười quen thuộc. Tôi mỉm cười đáp lại, nhưng không phải nụ cười xã giao như mọi lần. Đó thật sự là nụ cười xin lỗi.

8. Tôi vẫn gọi Tú là Little star, như một thói quen. Tôi cũng chưa hoàn toàn hết ghét hấn, như một thói quen. Và tôi cũng không chuyển sang thích hấn, dĩ nhiên là như vậy. Hấn vẫn là một anh chàng bánh trai, với những cô nàng rảnh rỗi vây quanh và những cô nàng rụt rè, mơ mộng, chỉ dám đứng nhìn từ xa. Nụ cười của hấn vẫn là một thứ vũ khí chết người.... Tóm lại, chẳng có gì thay đổi nhiều.

Nhưng ít ra có một thứ đã thay đổi, đó là cách mà tôi nghĩ về hấn. Tôi hoàn toàn thay đổi. Hấn không phải là một anh chàng đều cáng thích đùa cợt hay dành quá nhiều thời gian chăm chút cho vẻ ngoài của mình. Mà chính xác, hấn là một thằng con nít trong lột của một người lớn với những suy nghĩ đơn giản. Những cô nàng nào đó cứ cố gây ấn tượng với hấn, dù cho hấn muốn hay không. Và cái tính hay đùa vô tư của hấn dễ khiến ai đó có định kiến rằng hấn là một người không sâu sắc. Hấn cũng thú vị nữa, nhất là những câu chuyện hài hước có thể khiến tôi cười cả ngày. Có vẻ như khi ta bỏ đi định kiến về một con người, ta có thể nhìn họ theo nhiều khía cạnh hơn,

và nhận ra ai cũng có những nét đáng yêu của họ.

Có vẻ như chúng tôi đã trở thành những người bạn.

9. Vào một buổi tối đẹp trời, chỉ hơi oi bức chút xíu, tôi ngồi đọc những email yêu cầu cuối cùng của năm học, hoàn toàn bất ngờ khi thấy một email như sau.

"Gửi quý cô Lúc-nào-cũng-cộc-căn bài hát Hero và một lời mời đi xem phim cuối tuần này. Đối với tớ, cậu là một cô gái vừa cộc căn, nhưng cũng vừa ngọt ngào; vừa thông minh, nhưng cũng rất cứng đầu, bướng bỉnh đến không tin được. Cậu vừa đáng ghét, đôi lúc quá quắt nữa, nhưng vừa không thể nào không nghĩ đến. Tớ vẫn mong mình có thể thích một cô nàng nào đó không ghét tớ nhiều như cậu, xinh xắn hơn một tí, tất nhiên rồi, nhưng biết làm sao được nhỉ? Tớ trót thích cậu mất rồi. Tớ thấy cậu rất hay. Vậy cậu có đồng ý chủ nhật này đi xem phim với tớ không, Iron man 2, tớ biết thừa cậu thích Tony Spark, đính kèm một pop-corn?"

Email có kèm theo một dòng tái bút như sau:

"Tớ chắc chắn rằng email này sẽ không được chọn vào chương trình phát thanh, nhưng chẳng sao cả, vì đó chẳng phải là mục đích cuối cùng."

Ký tên ở dưới là Little star.

Phải thú thật tôi có hơi bất ngờ khi đọc xong email đó. Và không thể tự ngăn mình mỉm cười. Thậm chí, tôi cảm thấy mặt hơi ửng đỏ. Có vẻ như tôi bắt đầu tin câu chuyện mà cô bạn thân của tôi, cậu bạn khá thân, một vài người quen biết, và những người xa lạ thì thầm. Ừ thì câu chuyện rằng Tú thích tôi ấy.

Và tôi cũng đang tự nhủ không biết cậu ấy sẽ phản ứng thế nào khi quý cô Lúc-nào-cũng-cộc-căn bỗng nhiên lại dịu dàng trong lần đi xem phim sắp tới.

Ừ thì ai cũng phải dịu dàng trong ngày hẹn hò đầu tiên mà.

NHƯ MÙA ĐÔNG RƠI XUỐNG

Fuyu
www.dtv-ebook.com

Như Mùa Đông Rơi Xuống

Tôi gặp Quang lần đầu tiên vào một buổi chiều đầu thu. Hôm ấy nắng đã tàn gần hết, nhàn nhạt màu, mỏng manh rơi xuống mặt đất. Tôi đang trên đường từ trường về nhà, vừa mới nhảy xuống xe buýt, băng qua công viên nằm giữa trạm dừng và nhà mình. Đây là con đường tắt tôi vẫn thường hay dùng. Dù chỉ tiết kiệm vài phút thôi so với đi vòng qua công viên nhưng tôi vẫn thích đi tắt như thế. Nắng rọi qua tán cây làm những cái bóng đổ xuống mặt đất. Tôi sai bước dài qua chúng, với những cái bóng to hơn, tôi nhảy từng bước như trẻ con chơi nhảy lò cò.

Tôi chạy ngang qua chính giữa công viên, khu trung tâm không cây cối mà có mà có sân nhỏ cho bọn trẻ con với cầu trượt, bập bênh, xích đu... Và ở đó, tôi nhìn thấy một chàng trai đang ngồi trên chiếc cầu trượt màu đỏ, tay cho vào túi áo hoodie màu xám tro. Trông thư thái và tự do. Cậu ta ngẩng đầu lên nhìn bầu trời đang tối dần. Không hiểu sao hình ảnh ấy gợi lên cảm giác cô đơn khiến người khác chạnh lòng, nên tôi dừng lại một tích tắc để nhìn cậu ấy. Như nhận ra có người nhìn mình, đột ngột, cậu ta cúi xuống, nhưng chiếc mũ trùm kín đầu và ánh sáng yếu ớt khiến tôi không nhìn thấy rõ mặt. Bị phát hiện đang nhìn trộm, tôi vẫn không tỏ vẻ hoảng hốt, cứ giả vờ không biết gì và tiếp tục sai những bước dài băng qua hàng cây còn lại. Hình ảnh chàng trai ấy chỉ tồn tại trong suy nghĩ của tôi ở tích tắc đó mà thôi.

Và rồi hình ảnh ấy trở lại. Vài hôm sau đó, tôi vẫn đi đường tắt băng qua công viên để về nhà sau khi ta buổi học thêm. Trời đã tối, những hàng cây cao che gần hết ngọn đèn đường bên ngoài và chẳng còn ai khiến công viên có vẻ âm u, đáng sợ, kể cả những tán cây xanh vốn rất đáng yêu vào ban trưa.

Vốn là đứa chỉ giỏi tưởng tượng những thứ vớ vẩn, nhưng lần này, tôi cảm nhận rõ, thực sự có ai đó đi sau lưng mình. Tôi đi chậm, người đó đi chậm. Tôi rảo bước nhanh hơn thì người đó cũng đi nhanh hơn. Ngay khi tôi định co giò bỏ chạy thì nghe một tiếng hét ở đằng sau và tiếng bước chân chạy ngược lại, càng lúc càng xa dần.

Tôi ngẩn ra chẳng hiểu chuyện gì thì cậu ấy xuất hiện. Chàng trai ở cây cầu tuột màu đỏ đứng ngay trước đứng ngay trước mặt tôi vài bước, tay vẫn cho vào áo khoác hoodie màu xám tro, như đã đợi tôi ở đó. Không còn trùm mũ che đầu nữa nên tôi nhìn rõ được những đường nét xương và đôi mắt màu nâu của cậu ấy. Cậu ấy vẫy tay kêu tôi lại gần. Chẳng hiểu sao, dù chẳng biết cậu ta là ai, tôi vẫn cảm thấy yên tâm kỳ lạ nên bình thản bước đến.

- Bạn này, con gái sao đi vào công viên một mình lúc tối thế? Nguy hiểm lắm đó. Nhỡ may gặp cướp hoặc xin đều thì phải làm thế nào?

- Nhà mình bên kia công viên nên mình định đi đường tắt đó mà.

- Băng qua kia là tối phải không? Để tôi đi cùng nhé?

Thế là cậu ấy đưa tôi băng qua hàng cây, đến chỗ có đèn đường sáng sủa và an toàn. Tôi chỉ cần sang đường là về đến nhà. Cậu ấy quay ngược lại và bỏ đi. Có lẽ nhà cậu ấy ở bên kia công viên. Tôi nói vội vàng.

- Cậu cũng về nhà đi nhé, trộm cướp và xin đều cũng không có tha cho con trai đâu.

Cậu ta không quay đầu lại, chỉ đưa tay vẫy vẫy vài cái như muốn nói tạm biệt. Tôi chỉ kịp hỏi tên cậu ấy, và nghe đáp lại một từ ngắn gọn, không to lắm, nhưng dường như vang rất xa: "Quang".

Hôm sau, tôi ghé công viên vào tầm chiều, khi trời còn sáng, và vẫn thấy Quang ngồi trên chiếc cầu tuột màu đỏ, giữa mặt ngắm bầu trời. Tôi cất tiếng

chào. Cậu ấy quay đầu lại, và mỉm cười. Khác hẳn vẻ lạnh lùng trước đó, nụ cười này dịu dàng như mùa thu làm tôi bất giác cũng mỉm cười theo. Từ đó, chúng tôi trở thành bạn. Mỗi chiều tan học về sớm, tôi sẽ ghé qua đó một chút. Có lúc, cậu ấy nhẹ nhàng trượt xuống khỏi chiếc cầu tuột; có lúc, tôi trèo lên ngồi cùng. Chúng tôi chỉ nói những câu chuyện không đầu không cuối, và ngắm bầu trời. Buổi tối, nếu tôi đi đâu về hơi muộn một chút, cậu ấy sẽ đợi để đi cùng tôi.

Khi ấy, tôi chẳng biết, người bạn mới quen của mình là một người khác biệt. Thật sự rất khác biệt.

Tôi chưa bao giờ nắm tay Quang. Vì chẳng có lý do gì để làm thế. Dù những lúc ở bên cậu ấy rất vui, những khi có cậu ấy đưa về, tôi rất an tâm. Nhưng chỉ vậy thôi. Chẳng có cảm xúc rõ ràng nào để có thể dễ dàng gọi tên.

Lần đầu tôi nắm tay Quang là khi cả hai trượt xuống cây cầu tuột màu đỏ để về nhà. Cậu ấy trượt xuống trước. Tôi trượt xuống sau. Nhưng chẳng hiểu sao lúc đứng dậy, tôi lại lóng choạng nên vội nắm lấy tay cậu ấy để giữ thăng bằng. Những ngón tay của tôi xuyên qua bàn tay cậu ấy. Và tôi ngã. Tôi ngồi yên bất động trên nền đất một lúc, không tin vào những gì vừa diễn ra. Cảm giác lạnh buốt vẫn còn đọng lại trên những ngón tay. Chợt nhớ ra, Quang luôn giữ một khoảng cách an toàn để nếu có vô tình, tôi cũng không chạm vào cậu ấy được. Và như thế, bí mật của cậu ấy sẽ được giữ kín.

Quang không kéo tôi đứng dậy, mà nếu muốn, cậu ấy cũng không thể. Cậu nhìn tôi bằng đôi mắt buồn mênh mang đến nỗi nếu cìn nhìn nữa, tôi sẽ rơi sâu vào đó mất. Nên rồi tránh nhìn, và tự đứng dậy.

Mãi một lúc, tôi mới hỏi, dù gần như đã đoán được câu trả lời.

- Quang, cậu là gì?

- Tớ là một người không còn sống nữa.

- Cậu là ma à?

- Ừ.

Chúng tôi không nói lời nào trong suốt quãng đường băng qua hàng cây để về nhà. Khi đến bên kia đường, tôi mới nói, dù giọng hơi run.

- Mai tớ lại đến nhé?

Quang ngạc nhiên.

- Cậu không sợ à?

Tôi nghiêng đầu, suy nghĩ và trả lời rất thành thật.

- Tớ rất sợ xem phim kinh dị. Khi này tớ cũng sợ. Nhưng này giờ tớ đã suy nghĩ, và thấy trước đây hay bây giờ cậu vẫn là ma. Trước đây mọi thứ ổn thì tại sao bây giờ lại không? Thế là tớ không cảm thấy sợ nữa. Chỉ vậy thôi.

Quang hé môi cười. Những tia nắng cuối cũng đã tắt trên những tán cây nhưng có cảm giác nắng vẫn còn đọng lại ở xung quanh nụ cười ấy. Tôi vẫy tay chào tạm biệt.

Đôi khi nghĩ lại, tôi nhận ra rằng nếu như không có cái nắm tay ấy thì mọi thứ giữa chúng tôi sẽ chẳng khác đi sau đó. Nếu như thời gian quay ngược và được lựa chọn lại, tôi có chọn nắm tay cậu ấy không? Và rồi tự cảm thấy buồn mênh mang khi nhận ra mình sẽ vẫn chọn như thế, dù cho chọn lại bao nhiêu lần.

Quang không nhớ tại sao cậu ấy lại ở công viên này, và đã ở đây bao lâu rồi. Cậu ấy chỉ biết giống như đang ngủ rồi giật mình tỉnh thức giấc thì đã thấy mình ở đây. Chẳng ai nhìn thấy, chẳng ai trò chuyện nên hằng ngày chỉ biết ngửa mặt ngắm mây và hy vọng mình cũng có thể lửng lơ, tự do như thế. Chỉ có mình tôi đã thấy cậu ấy. Vì thế, hôm đầu tiên chúng tôi gặp nhau, cậu ấy đã rất ngạc nhiên. Quang cong kẻ thêm một bí mật rằng, hôm tôi biết tên cậu ấy lần đầu, thật sự có một người xấu đi theo tôi. Thế là cậu ấy đã hù dọa người đó bằng cách thì thầm vào tai hắt những lời không tiện nhắc lại khiến hắt sợ mất mặt. "Đôi khi nếu thật sự tập trung, tớ có thể nói được khoảng ba câu người khác có thể nghe được. Không nhiều nhưng hoàn toàn có ích", Quang nháy mắt.

Vì Quang cảm thấy ở mãi trong công viên rất buồn chán, chúng tôi nghĩ đến việc sẽ rời khỏi đây. Quang chưa từng rời khỏi công viên bao giờ nên cũng không chắc chuyện đó được phép. Tôi gần như nín thở khi Quang thò một chân ra ngoài. Nếu có chuyện gì thì rút lại ngay, có lẽ sẽ không sao. Nhưng cuối cùng, chẳng có chuyện gì xảy ra.

Từ đó, Quang hay cùng tôi dạo phố trên những tuyến xe buýt. Có một lần, cậu ấy ngồi cạnh tôi trên một băng ghế, và một người khác ngồi lên...cậu ấy. Tôi cố gắng nhin cười khi thấy người đó cứ kéo áo khoác liên tục vì hơi lạnh tỏa ra từ Quang, còn cậu ấy thì cười sảng khoái lắm. Quang cũng theo tôi đến trường. Vì chẳng có ai nhìn thấy nên cậu ấy cứ thoải mái bước trên hành lang, đi xuyên qua người khác và bị người khác xuyên qua như Nick-Suýt-Mất-Đầu trong truyện Harry Potter vậy. Khi tôi ngồi trong lớp học, Quang đi khắp mọi ngõ ngách. Đôi khi, cậu ấy còn đứng ngay giữa băng vẫy tay chào tôi.

Hôm nay, cậu ấy cũng theo tôi đến trường. Tiết toán có bài kiểm tra mười lăm phút đầu giờ. Quang ngồi giữa lối đi, cạnh ghế của tôi, chống cằm ngó mọi người đang cắm cúi viết sột soạt và bấm máy tính lạch tạch.

- Tổ cảm thấy những điều này thật nhàm chán, nhưng cũng thật thú vị, theo một cách nào đó. Muốn đi học lại quá.

Thấy tôi im lặng, Quang quay sang hỏi tiếp.

- Cậu có nghe tổ nói không?

Tôi không thèm nhìn, thì thầm như đang nói với chính mình.

- Tổ đang làm bài kiểm tra mười lăm phút đây này. Trật tự đi!

- Có cần tổ copy bài của người học giỏi Toán nhất lớp không? Bạn nào? Chỉ đi!

Tôi tiếp tục lăm băm như nói chuyện một mình. Cậu bạn ngồi cạnh nhìn sang với vẻ hoang mang và cảm thông, có lẽ đang nghĩ tôi vì quá lo lắng nên đầu óc không được bình thường. Thế mà hôm trả bài kiểm tra, tôi hơn cậu ấy hẳn một điểm.

Thường Quang sẽ dừng lại ở công viên. Nhưng tối đó, tôi rủ cậu ấy lên phòng mình cậu ấy muốn đọc cuốn sách mới của cô JK. Rowling. Dù biết chẳng ai ngoài mình nhìn thấy Quang, tôi vẫn cảm thấy hơi căng thẳng khi đi ngang qua phòng khách, nơi bố mẹ đang ngồi xem một bộ phim trên HBO.

Tôi cứ làm bài tập, cậu ấy ngồi trên giường đọc sách. Chốc chốc, Quang lại nhờ tôi mở trang mới cho cậu ấy. Được hai tuần thì cậu ấy đọc hết cuốn sách dày cộp đó. Bây giờ không đọc sách nữa, cậu ấy chuyển sang nghe những bản nhạc Nhật trong máy tính của tôi. Những giai điệu chậm rãi, mênh mang, da diết buồn, nhưng đẹp tuyệt vời. Quang thường ngồi trên cửa sổ và nghe nhạc. Tôi đã làm xong bài tập, và ngáp một cái vì buồn ngủ.

- Cậu không định về lại công viên à?

Vì Quang im lặng nên tôi tưởng cậu ấy đã về rồi. Nhưng khi quay đầu nhìn lại, cậu ấy vẫn ngồi ở đó.

- Tớ không biết mình đã ở công viên đó bao lâu rồi, có lẽ là lâu lắm, nhưng tớ vẫn thấy ổn. Đến khi được đi ra bên ngoài, được đọc những gì mình muốn đọc và nghe những giai điệu này, tớ mới thấy quãng thời gian đó thật buồn tẻ và cô đơn làm sao.

Tôi chẳng biết phải nói gì. Nhưng Quang đã lấy lại giọng tươi tỉnh và bảo.

- Tớ về đây. Nhưng cậu không đóng cửa sổ à?

- Từ nhỏ tớ đã luôn thích để cửa mở như thế, trừ những ngày mưa. Vì tớ luôn nghĩ một ngày nào đó, Peter Pan sẽ xuất hiện và đưa tớ tham gia vào một cuộc phiêu lưu.

- Giá mà tớ là một con ma nhiều tài phép, tớ sẽ thử làm cậu bay, như Peter Pan. Cậu sẽ có một cuộc phiêu lưu.

Cậu ấy vẫy tay chào tạm biệt, nhảy xuống cửa sổ và biến mất. Tôi đứng ở đó nhìn về phía công viên một lúc. Tôi định nói với cậu rằng tôi không cần Peter Pan để có một chuyến phiêu lưu. Gặp một hồn ma ở công viên gần nhà và kết bạn với cậu ta, đối với tôi đã là một cuộc phiêu lưu rồi. Mấy ai được trải nghiệm những điều như vậy chứ. Tôi ngáp một cái thật dài nữa và leo lên giường, đắp chăn ngang mũi rồi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Nhưng tôi cũng quên mất rằng một cuộc phiêu lưu dù thú vị và hay ho đến đâu cũng phải kết thúc.

Khi mùa thu đã qua qua nửa, việc học cũng trở nên bận rộn hơn. Tôi học ở trường, học ở trung tâm và học ở nhà. Tôi cũng bận việc đi chơi với bạn bè và những công việc linh tinh khác như các hoạt động ngoại khóa, văn nghệ. Những lúc như thế, Quang sẽ ở công viên một mình, không có những cuốn sách, hay những bản nhạc. Không có một ai để trò chuyện. Đó là lúc tôi nhận ra cậu ấy không thể ở đây mãi mãi được. Khi mọi thứ tiến về phía trước, chỉ còn mình kẹt lại thì cuối cùng, chỉ còn sự cô độc mà thôi. Tôi biết, Quang cũng nhận ra được điều đó.

Một sáng cuối tuần, tôi ra công viên và thấy Quang đang ngồi trên chiếc cầu tuột màu đỏ. Tôi leo lên, ngồi cạnh cậu. Chúng tôi nói chuyện vu vơ một lúc, rồi tôi hỏi thẳng.

- Cậu có bao giờ nghĩ đến việc sẽ tiếp tục hành trình của mình đi đến một thế giới khác không?

- Ừ. Thật tình là tớ có nghĩ đến những vấn đề đó. Cậu sẽ lớn lên, tớ không thể lớn theo cậu. Cậu có cuộc sống của mình, và tớ không thể tham gia. Rồi sẽ đến lúc chỉ còn lại mình tớ trên chiếc cầu tuột màu đỏ này.

Tôi đặt hờ bà tay mình lên bàn tay cậu ấy như đang nắm lấy nó.

- Để không còn cô đơn nữa, cậu phải kết thúc hành trình này thôi. Hành trình mới sẽ có nhiều người nhìn thấy cậu, nghe thấy cậu, có những cuốn sách, những bản nhạc, và không còn cô đơn nữa. Tớ nghĩ vậy đấy. Khi đến cuối đường rồi, ta sẽ phải rẽ thôi.

- Tớ luôn tự hỏi tại sao mình lại ở đây, và không bao giờ có câu trả lời. Bây giờ cũng vậy. Nhưng điều đó không quan trọng nữa rồi, hoặc chưa từng quan trọng bao giờ. Điều tớ cần chấp nhận là mình không còn thuộc về thế giới này nữa. Có lẽ cậu xuất hiện là một món quà, để tớ có đủ can đảm làm điều đó.

- Cậu sẽ có một khởi đầu khác, có một nơi khác thật sự thuộc về.

- Nếu tớ không còn ở đây, cậu có buồn không?

- Chẳng biết đã nghĩ gì, tôi nghiêng đầu, nhắm mắt, đặt môi mình lên môi cậu, như một cái chạm khẽ. Môi cậu như một màn sương mùa đông lạnh buốt tan đi trên môi tôi.

Những cảm xúc mơ hồ trước đó đã được gọi thành tên. May mắn vừa kịp lúc, tôi nghĩ vậy.

Khi tôi mở mắt, Quang đã biến mất. Có lẽ cậu ấy đã bay đi cùng gió, biến mất vào nắng, hoặc đi qua một cánh cổng vàng rực sáng. Dù thế nào, đó cũng là một hành trình buộc phải đi để có một khởi đầu mới. Chỉ còn tôi ở lại.

Tôi biết trong những ngày sắp tới của mình, sẽ có nhiều ngày tôi nhớ đến chàng trai đã đột ngột xuất hiện bên cạnh chiếc cầu tuột màu đỏ. Sẽ có những ngày tôi leo lên chiếc cầu tuột ấy ngắm mây trôi, một mình, và nỗi nhớ càng menh mang hơn. Nhưng tôi cũng biết, mình sẽ đi tiếp trên hành trình của riêng mình. Tôi sẽ không bao giờ quên cậu. Và cũng sẽ in sâu vào ký ức cảm giác về nụ hôn đầu như một bông hoa tuyết chạm khẽ trên môi. Mong manh. Dịu dàng. Và lạnh như mùa đông vừa rơi xuống.

NHƯ MÙA ĐÔNG RƠI XUỐNG

Fuyu
www.dtv-ebook.com

Tiếng Chuông Báo Thức

Sáng nay má vào phòng tôi, dầm phải cây bút chì trên sàn khiến nó gãy đôi, và má suýt ngã. Từ lúc đó, má cứ căn nhắc việc tôi chưa dọn phòng. Cụ thể là đồng manga rải rác từ phòng đến giường, bút giấy cùng những thứ linh tinh khác vương vãi khắp nơi. Má đã nói đến chuyện này vài ngày trước, nhưng tôi lười chưa dọn. Thêm nữa, tôi ưa thích sự bừa bộn đó. Mà chúng có phải quần áo bẩn hay thức ăn thừa sắp mốc lên đâu. Chúng vô hại mà.

Nhưng bây giờ thì tôi phải bắt tay vào việc dọn dẹp một cách nghiêm túc, thật sự nghiêm túc. Vì má nói nếu tôi bận, má sẽ dọn giúp. Thật là đại họa. Má sẽ không biết cái gì là báu vật đối với tôi và sẽ vứt bét chúng vào thùng rác không thương tiếc. Như lần dọn phòng giùm gần đây nhất, má đã vứt bộ truyện tranh của Bỉ, Spirpou và Fantasio in màu toàn bộ, xuất bản cách đây rất nhiều năm, chỉ vì nó quá cũ. Tôi khóc lóc vì tiếc, vì tuần nào tôi cũng kiểm tra xem nó có bị mỗi một gặm mất miếng nào không, vì tôi đã nâng niu, yêu quý nó, vì có đi lòng mua lại ở đâu cũng không thấy nữa. Má cũng khóc thút thít vì tôi giận má (mà thật ra tôi có giận đâu, chỉ tiếc thôi). Tôi sụt sịt thêm lần nữa vì tôi làm má khóc. Và bố tôi đi làm về, lại phải là thiên thần đỡ dành cả hai má con.

Tóm lại là má mà dọn phòng thì chẳng có gì tốt đẹp cả.

Thế là tôi vừa bật nhạc 1D, vừa ngửa cổ hát theo thật to "Baby you light up my world...", vừa trả vật nào về chỗ nấy. Vì giữa đồng bọn bề thân quen, tôi bắt gặp một vật lạ chưa từng thấy bao giờ. Đó là một chiếc đồng hồ báo thức kiểu cũ gỉ sét, dáng tròn, với hai miếng kim loại ở hai bên như hai cái

tai, và hai thanh như dùi trống nhỏ ở bên trên. Nhìn vào vết tích hoen gỉ của nó, tôi đoán nó siêu cũ rồi, vậy nên thật ngạc nhiên khi kim phút, kim giây vẫn đều đặn di chuyển để chứng tỏ "tui còn ngon lành lắm". Xoay chiếc đồng hồ trong tay ngắm nghía thêm một lúc, tôi nhận thấy ở dưới đáy của nó có một dòng chữ khắc tay mạ vàng lấp lánh đến mức gần như tỏa ra ánh sáng. "Hãy đặt giờ và phép màu sẽ đến". Tôi bật cười. Hiều rồi, "đặt giờ", chắc chắn là báo thức và "phép màu", hẳn là không dậy muộn. Có thể mà cũng màu mè gớm.

Tôi đặt nó lên bàn học, đoán là một vật dụng cũ của ba vì ông có một rường những đồ dùng cũ cất ở góc xép. Có thể tôi đã lục lọi ở đó, và mang nó lên đây vào một hôm nào đó rồi quên bẵng đi.

Tối đó, trước khi đi ngủ, tôi nảy ra ý định dùng thử chiếc đồng hồ đồ cổ thay cho chuông điện thoại di động như mọi hôm. Tôi vặn kim báo thức đến sáu giờ, và gạt cái nút nhỏ sang ô "Vận hành". Sáng mai, tôi cần "phép màu" để đến trường đúng giờ. Phải dậy sớm vào thứ Hai cho kịp giờ chào cờ sau một ngày chủ nhật được ngủ nướng thật đúng là ác mộng.

Regggggggg.

Âm thanh của chiếc đồng hồ báo thức đủ to để đánh thức cả một tòa nhà. Nó làm tôi tỉnh dậy ngay lập tức. Và không mất bao nhiêu thời gian để tôi nhận ra rằng, mình đang ở một nơi không phải phòng mình. Căn phòng bày không có những ngôi sao dạ quang dán trên tường cạnh mấy tấm poster Yoo Chun, tủ manga biến mất. Và nằm bên cạnh tôi là một đứa con gái khác đang cau mày vì phải thức dậy. Lạ lùng là có vẻ như đối với cô bạn thì tiếng chuông báo thức cũng không to lắm.

- Sao hôm nay mày đặt chuông sớm thế? Chiều nay mới có tiết Triết cơ

mà?

Tôi trợn mắt.

- Triết?

- Ờ, cái môn khô khan chết tiệt đó. Giờ ạ, bây giờ thì tao chẳng ngủ nổi rồi. Dậy luôn vậy.

Mất một lúc, sau khi hỏi han cô bạn kia và nhận được những câu hỏi kiểu như "mày mơ thấy gì đêm qua mà sáng nay như người mất trí vậy?", tôi mới lờ mờ biết rằng ở thời điểm này, tôi đang là sinh viên năm thứ nhất đại học, đang thuê một căn phòng diện tích tám mét vuông với một cô bạn cùng lớp. Bằng cách nào đó, một bí ẩn nào đó đã đưa tôi đến tương lai. Mà tôi chắc chắn rằng, vật bí ẩn đó chính là chiếc đồng hồ.

Chà, thật là nhẹ nhõm khi biết tôi sẽ đậu đại học.

Không rõ mình sẽ ở đây trong tình huống này bao lâu, nhưng tôi rất yên tâm tận hưởng những ngày tháng này. Tôi đã mơ về nó khá nhiều, thậm chí đã viết trong nhật ký những tháng ngày tự do và lên danh sách những điều cần làm khi ngày đó đến. Chẳng hiểu sao, tôi tin chắc mình sẽ trở về mốc thời gian cũ, dù sớm hay muộn, nên chẳng lo lắng gì. Nhưng để cẩn thận, tôi lúc nào cũng cất cái đồng hồ vào ba lô, mang đi khắp nơi.

Những ngày tháng này, mới đầu thật sự rất thú vị. Tôi toàn quyền sử dụng thời gian của mình: đi học, đi chơi, thức khuya, dậy muộn.... mà chẳng có ai quản thúc cả. Tôi cứ sống như thế được vài ngày, nhưng rồi cũng cảm thấy chán, cũng như chán những bữa cơm bụi nguội ngắt. Hai chúng tôi đều lười nên không nấu ăn. Chiếc đồng hồ đem tôi đến những ngày cuối tháng khi mà túi tiền của bọn sinh viên đã cạn, và chúng tôi đã phải ăn mì tôm cho buổi tối, trưa hôm sau cũng thế, tối hôm sau cũng thế. Mì mì tôm chán ngắt, buồn bã.

Tôi tự dừng thềm bát canh chua nóng hổi có nhiều đậu bắp, cá kho thật keo và nhiều ớt cay cay...do má nấu.

Má gọi điện cho tôi, hỏi han mọi chuyện. Tôi trả lời đầy đủ. Lúc má cúp máy, tôi cứ thấy buồn buồn sao đó. Tôi nhớ má.

Tối đó, trước khi đi ngủ, bạn cùng phòng dặn, "Đặt chuông bây giờ nha, ngày mai bọn mình có tiết học sáng". Tôi vặn giờ, gạt cái nút nhỏ.

Rengggggggggg.

Tôi mở mắt và lại thấy mình ở một nơi lạ lẫm nữa. Một căn phòng to hơn, đẹp hơn, sơn màu xanh cốm và trên tường có treo ảnh cưới của ai đó mà tôi không nhìn rõ mặt chú rể. Còn cô dâu, thật kỳ cục, có vẻ là tôi. Một bé gái chạy vào phòng, lay tay tôi, nói với vẻ giận dữ.

- Máaaaaaaaaaaaaa, con sắp muộn rồi. Hôm nay là ngày đầu tiên con đi học lớp 1 đó.

Tôi suýt té khỏi giường vì sốc. Vậy ra ở thời điểm này, tôi đã lập gia đình. Có một chút tò mò, tôi nhìn lên ảnh cưới, đúng cô dâu là tôi rồi. Nhưng còn đường nét người kia không hiểu sao, tôi cố gắng cách mấy cũng không nhìn được, cũng như đứa con gái, cũng như cô bạn cùng phòng thời đại học. Mọi thứ cứ như một cuốn băng bị làm mờ đi một số vật và người một cách cố ý. Tôi lẩm bẩm, "Có vẻ như mình không được phép biết quá nhiều về tương lai", và vào toilet.

- Máaaaaaaaaaaaaa, con sắp muộn rồi. Sáng nay anh hai đã đi sớm, anh hỏi con có muốn đi chung không, biết vậy con đi với anh luôn cho rồi.

Chà, tôi có hai đứa con. Tôi vẫn chưa hết sốc.

Vừa đánh răng, tôi vừa ngắm nhìn mình trong gương. Rõ ràng là tôi béo lên, mắt thâm quầng ệt mỏi, và đã có dấu hiệu tuổi già. Ôi, thế này thì rầu quá. Tôi hỏi vu vơ.

- Ba con đâu?

- Ba đi công tác rồi, má quên à? Máaaaaaaaaa, con sắp muộn rồi.

Sau khi đưa "con gái" đến trường, tôi đến chỗ làm. Và như đã được cài đặt sẵn, tôi cứ đến trường và chỗ làm như không, mặc dù chẳng có chút ý thức nào về nó, thậm chí cả địa điểm cũng không biết.

Buổi trưa, cô bạn thân nhất hồi cấp ba gọi điện cho tôi. Thật vui khi biết ở tận tuổi này chúng tôi vẫn là bạn. Nó thông báo má nó vừa mất tối qua. Tôi thấy một nỗi mất mát lớn lao. Tôi vẫn nhớ bác vì thường xuyên ghé nhà nó chơi rồi ở lại ăn cơm trưa. Bỗng dưng tôi nghĩ đến má. Tôi đang sống và làm việc ở thành phố, còn má với ba vẫn ở dưới quê.

Buổi chiều, tôi ghé đón "con gái".

- Chúng ta có hay về quê thăm ông bà ngoại không?

- Năm nay không, năm ngoái cũng không, năm trước nữa cũng không. Má nói má quá bận.

Tối đó, tôi gọi về cho má. Những hồi chuông ở bên kia kéo dài khiến tôi thấy bất an. Nhưng má đã bắt máy. Tôi nói chuyện với má một lúc, cố nhắm mắt tưởng tượng ra má như thế nào ở thời điểm tôi có hai đứa con. Nhưng tôi chịu, không tưởng tượng được. Trước khi má cúp máy đi ngủ, tôi nói vội.

- Cuối tháng con sẽ về thăm má.

"Con gái" thò đầu vào.

- Má, sáng mai má đặt đồng hồ dậy sớm hơn nha. Con sợ bị muộn học.

Tôi nghe tiếng cậu "con trai" nói vọng vào.

- Để cho má ngủ thêm đi, má phải thức khuya làm việc mà. Sáng mai em có thể đi học bằng xe đạp với anh.

"Con gái" ngẫm nghĩ chừng ba giây, và rồi nó trả lời bằng cái giọng đó-là-anh-muốn-nha rất bộ tịch, nhưng cũng rất dễ thương.

- Vậy cũng được.

Dù vậy, tối đó tôi vẫn đặt chuông năm giờ ba mươi phút để dậy sớm hơn.

Rengggggggggg.

Tôi tỉnh lại ở căn phòng khác. Không phải là căn phòng có poster Yoo Chun, nhưng tôi nhận ra nó gần như ngay lập tức. Con gấu bông to xám nằm ở góc phòng, hình sticker nàng tiên cá, lọ lem... dán trên tường. Đây à căn phòng ngủ của tôi trước khi nhà tôi sửa lại. Chiếc đồng hồ đã đưa tôi trở lại tuổi thơ của mình. Nhìn vào sách giáo khoa ở trên bàn, tôi biết mình đang học lớp bảy.

Khác ở tương lai, trong quá khứ, tôi không được phép quyết định hay làm bất cứ điều gì. Tôi-17-tuổi vẫn ở trong cơ thể tôi-lớp-7, nhưng độc lập với suy nghĩ của bộ não nhỏ kia và không thể làm bất cứ thứ gì ngoài quan sát. Cứ như tôi-17-tuổi là một cây tầm gửi đang bám dính vào tôi-lớp-7 vậy. Có lẽ, đó là tôi không được phép thay đổi quá khứ.

Sáng đó, tôi đến trường với gói xôi vò bọc lá chuối má để trong cặp, rồi rảo bước đến ngôi trường chỉ cách nhà mình mười phút đi bộ. Hôm đó, thầy

giáo chủ nhiệm nói tôi được thưởng năm trăm ngàn vì có điểm tổng kết cuối năm cao nhất khối. Thầy nói tôi ngày mai dẫn ba hoặc má đến nhận.

Tôi vẫn nhớ ngày đó như in. Tôi đã nói nhỏ bảo ba đi, nhưng ba bận đi làm rồi. Vậy là má sẽ đi. Tôi cố không thể hiện sự thất vọng của mình vì như thế là không tốt. Tôi chỉ muốn ba đi, giống như khi đi họp phụ huynh vậy. Vì tôi nghĩ mọi người sẽ thích người cha đẹp trai, hài hước của mình hơn. Còn má hơi mập, lại nóng tính, và vì tôi lúc đó nghĩ lần mình ghét má. Vì má thường phạt tôi mỗi lần tôi nghịch như chạy chơi té trầy tay, trèo cây rách áo... Còn ba luôn là người cưng chiều và bao che những tội lỗi đó. Khi ấy, tôi đã nghĩ mình chỉ yêu ba thôi.

Tối đó, tôi không đặt đồng hồ. Lúc này, nó vô hình giống như tôi và chỉ khi nào cần, nghĩ đến nó thì nó sẽ hiện ra. Tôi nhắm nhin tôi-lớp-7 ngủ, nghĩ đến sáng mai và cảm thấy buồn.

Sáng hôm sau, tôi đến trường với má, ăn mặc chỉnh tề. Má cũng mặc bộ đồ đẹp nhất của mình. Hai má con chỉ lên gặp thầy văn thư ký tên và nhận phong bì nhưng má cứ căng thẳng. Má nắm chặt tay tôi-lớp-7 trên đường đi đến phòng văn thư. Tôi-17-tuổi đọc được trong mắt má niềm vui và tự hào không diễn tả được thành lời. Trên đường về, má đưa tôi-lớp-7 đi ăn kem. Tôi cứ cầm kem ăn ngon lành sau lưng má, còn má đạp xe chở tôi về.

Tôi nhớ rằng, mình đã ân hận vì việc đó. Từ lúc tôi lớn thêm một chút, biết nghĩ cho đến tận bây giờ, tôi cảm thấy có lỗi với má vì lúc ấy tôi nghĩ mình không yêu má. Vì lúc ấy, trong một tích tắc, tôi đã xấu hổ về má. Trong khi đáng nhẽ ra, má phải xấu hổ vì một đứa như tôi.

Trong khi tôi-lớp-7 vui vẻ ăn kem, còn tôi-17-tuổi khóc. Tôi cứ khóc không sao nín được. Tôi cứ luôn miệng xin lỗi má dù biết má không nghe thấy.

Tối đó, tôi-lớp-7 kể lại chuyện đến trường cho ba nghe, và phụ má rửa chén. Ba hỏi tôi có vui không, và cái miệng nhỏ trả lời: "Có". Tôi-lớp-7 hỏi má.

- Má ơi, hôm nay má có vui không?

Má cười.

- Có chứ.

Và tôi-lớp-7 nở nụ cười mãn nguyện. Tôi cảm nhận được nó, vì tôi đang ở sâu trong trái tim nhỏ bé đó, tôi-lớp-7 không ý thức được, nhưng rõ ràng nó luôn yêu má.

Đồng hồ báo thức đã giúp tôi nhìn lại sự việc đó để gỡ bỏ nỗi ân hận đó qua một bên. Tối đó, tôi vặn đồng hồ sáu giờ. Tôi nhớ má ở hiện tại, tôi muốn về nhà.

Rengggggggggg.

Mở mắt, tôi thấy mình đã trở về hiện tại. Lúc này, đang là sáu giờ tối. Có vẻ như tôi đã ngủ quên sau khi dọn phòng. Chiếc đồng hồ đã không còn nằm trên đầu giường nữa. Nó đã xong nhiệm vụ của mình là đánh thức một tình yêu đơn giản, gần gũi và thân quen đến mức người sở hữu nó có nhiều lần quên mất là mình có. Nó đã đánh thức người sở hữu về giá trị vô giá của tình yêu đó. Và thế là nó biến mất, có lẽ, để đến đánh thức người khác.

Tôi bước xuống nhà, thấy má trong bếp. Mùi tỏi phi thơm lừng, sau đó là mùi gà rán ngon lành lan tỏa. Má đang nấu bữa tối, cảm giác ấm áp và an toàn đến lạ. Tôi nhìn dáng má từ đằng sau một lúc rồi bước đến.

- Má, để con phụ một tay.

Má chẳng thèm nhìn tôi.

- Gớm cô, ngủ giờ này mới dậy đấy à? Tôi làm xong hết rồi.

Nhưng tôi thấy má cười. Má đảo mấy miếng gà rán trong chảo đang sôi. Tôi dọn bát đĩa ra bàn. Và một chút xíu nữa thôi, thiên thần ba sẽ về nhà.

NHƯ MÙA ĐÔNG RƠI XUỐNG

Fuyu
www.dtv-ebook.com

Tình Ca Mây Xốp Trắng

Tôi đang sống những ngày của năm đầu cấp ba.

Một lần, tình cờ, khi đi mua một hộp sữa chua, tôi nhìn thấy Mr. Cloud. Đó chỉ là một khoảnh khắc thoáng qua. Gương mặt cậu ấy lướt qua mắt tôi như một tích tắc, rồi biến mất giữa nhiều gương mặt đang chen lấn trong căng tin giải cứu cái bao tử rỗng. nhìn dáo dác, tôi vẫn không thấy cậu ấy đâu.

Tôi đã luôn mong được gặp cậu ấy, một lần nữa.

Hồi học cấp hai, tôi có biệt danh là Bí Ngô, một biệt danh ngộ nghĩnh và đáng yêu. Nhưng đáng tiếc, với tôi, nó lại không mang nghĩa đó. Bí Ngô là sự trêu chọc của các bạn nam cùng lớp về thân hình tròn vo của tôi. Bạn bè không ác ý, họ chỉ đùa cho vui, tôi biết thế. Nhưng lũ con trai tuổi đó là một lũ não không phát triển. Họ luôn trêu chọc tôi mỗi ngày, mọi nơi, cười đùa và khiến tôi mệt mỏi kinh khủng.

Nói thêm, ngoài sự tròn vo, tôi có một vẻ ngoài nhàm chán. Tôi đơn giản hóa mọi thứ về mình. Tóc để dài, buộc đơn giản. Tôi không phải mù tịt về thời trang. Thậm chí, tôi còn rất hay tư vấn cách ăn mặc cho cô em họ và có một bộ thiết kế riêng sau ba tiếng đồng hồ vẽ vờ. Nhưng thiết nghĩ, mình tròn vo, mặc gì cũng không đẹp, nên tôi ăn mặc khá đơn giản. Và luôn chọn những gam màu tối.

Dù vậy, tôi không quá mặc cảm về chuyện mình trông như thế nào. Mỗi

lần có ai đó trêu là Bí Ngô, tôi lại nhe răng cười cho qua chuyện. Tôi chú tâm vào học tập và những sở thích riêng của mình, như đọc sách chẳng hạn. Có lần, tôi mang cả tập Harry Potter dày cộp lên lớp đọc vào giờ ra chơi vì đọc ở nhà không kịp.

Tôi thích một cậu bạn cùng lớp, từ năm lớp 7, tên Hoài. Đó là một cậu bạn dễ thương với nụ cười có hai má lúm đồng tiền nho nhỏ. Tôi thường nhìn lên bạn ấy, bối rối mỗi khi bạn ấy nhìn mình. Tôi cũng cố gắng gây ấn tượng bằng cách chép bài giùm, trực nhật giùm... Thậm chí năm lớp 9, chẳng hiểu đâu đâu ra can đảm, tôi mua quà tặng sinh nhật cho cậu ấy và ghi chép vào thiệp rằng "Tớ thích bạn". Như những cô nàng ngốc nghếch bằng tuổi, dư thừa mộng mơ, tôi thường vẽ ra những câu chuyện hoàng tử - công chúa mà nhân vật chính là tôi và Hoài. Giấc mơ hoàng tử - công chúa của tôi chính thức chấm dứt vào một hôm. Tình cờ, tôi đi ngang qua khu bán nước ngọt ở căng tin và nghe tụi con trai cùng lớp nói chuyện. Về tôi, về tình cảm ngốc nghếch của tôi. Và tôi nghe rõ ràng từng tiếng một.

- Tao đời nào thích con nhỏ béo đó.

Lần đầu tiên, tôi khóc và cảm thấy chán ghét ngoại hình của mình. Tôi trốn ở bãi giữ xe của trường, một nơi hiếm hoi có ai tới vì toàn là xe đạp, một đồng gạch ngói sau khi tu sửa thư viện vẫn chưa kịp dọn, có mỗi cây phượng già là trông lãng mạn. Tôi ôm gối, ngồi khóc thút thít như trẻ con.

- Cần khăn giấy không?

Giật mình. Tôi ngẩng lên, mặt vẫn còn nhòe nhoẹt nước mắt, tôi nhìn thấy một cậu bạn không quen biết đang cầm khăn giấy. Tôi ghét việc người khác nhìn thấy mình khóc, nhìn thấy mình yếu đuối. Tôi đưa tay lau nước mắt cáu kỉnh.

- Không cần.

Tưởng tên kia sẽ biết điều mà quay gót biến đi. Nhưng cậu ta lại ngồi xuống cạnh tôi.

- Đã bảo là không cần khăn giấy mà.

Nhưng cậu ta chẳng có vẻ gì là nghe tôi nói. Tất cả những gì cậu ta làm là duỗi thẳng chân, ngược nhìn những đám mây xộp trắng trên bầu trời. Có vẻ chúng không trôi đi. Hoặc cũng có thể cậu ta đang ngắm những mảng trời xanh dịu dàng. Hoặc đang ngắm những tán phượng xanh rì lấp lóa nắng. Được một lúc, hắn nói, nhưng không nhìn tôi.

Thất tình hả?

- Cái gì?

- Lý do là vì bạn tròn hả?

Cảm giác đau khổ vì bị thất tình nhanh chóng nhường chỗ cho một ước muốn mãnh liệt rằng có một cây chổi ở đây để cho tôi cho cậu ta một trận.

- Liên quan gì đến cậu?

- Cậu không giảm cân, cắt một kiểu tóc mới? Làm gì đó để những nét đáng yêu của mình lộ ra ngoài? - Có vẻ cậu ta vẫn chẳng để ý xem tôi nói gì.

- Tôi chẳng việc gì phải đẹp lên cho thiên hạ ngắm cả. - Tôi gần như gất lên.

- Ngốc. Con người đẹp lên để chính bản thân tự tin hơn.

Cậu ta búng tay vào giữa trán tôi, mỉm cười rồi đi mất, sau khi nhận xét "Mây hôm nay đẹp". Tôi ngồi xoa xoa chỗ trán hơi đau, mà cũng có thể nó đã hơi đỏ, ngứa ngáy. Thậm chí tôi quên luôn mình vừa khóc vì thất tình.

Tôi đặt tên cho cậu ta là Mr. Cloud. Đôi khi ngẫm lại, tôi hoài nghi thần kinh cậu ta không biết có bình thường không. Ai lại đi nói chuyện với một người xa lạ, xen vào chuyện riêng của người khác, rồi biến mất như thế. Lại còn "Mây hôm nay đẹp". Nhưng suy đi ngẫm lại, tôi thấy những điều Mr. Cloud nói chẳng sai. Đã bao lần tôi nhìn mình trong gương và mong bản thân bớt tròn? Đã bao lần tôi muốn thu mình lại bé xiu trước những cô bạn cùng lớp? Đã bao lần tôi từ bỏ ước muốn thi văn nghệ ở trường chỉ vì sợ những lời xầm xì về ngoại hình của tôi, mà có khi do tôi tưởng tượng ra?

Và tôi quyết định giảm cân. Bằng một thực đơn ăn kiêng, bằng chạy bộ và bơi lội. Đó không phải là một quá trình dễ dàng, mặc dù nhìn vào trông có vẻ đơn giản. Có lúc, tôi muốn bỏ cuộc khi phải ăn toàn rau xanh, còn đứa em trai thì cầm cái đùi gà trên người. Có lúc, tôi muốn bỏ cuộc khi đôi chân đau buốt sau những ngày đầu chạy bộ. Nhưng tôi đã không bỏ cuộc, có thể vì ý chí trả thù quá mạnh mẽ. Tôi lại ngốc nghếch vẽ ra những câu chuyện khác. Đó là sau khi giảm cân thành công, Hoài sẽ nhìn tôi bằng con mắt khác, và lúc đó thì tôi sẽ lạnh lùng bỏ đi.

Tôi hiện tại, giảm cân thành công, tóc ngắn ngang vai hơi so le ngộ nghĩnh. Và tôi cũng thoải mái chọn những gam màu tươi sáng yêu thích mà tôi không lo lắng chúng sẽ tố cáo sự tròn vo của mình. Đúng như Mr. Cloud nói, tôi cảm thấy mình tự tin hơn và thoải mái hơn khi tham gia các hoạt động của trường. Tình cảm ngốc nghếch dành cho Hoài và ý tưởng trả thù cũng ngốc nghếch nốt dần phai nhạt theo thời gian. Mà mỗi lần nhớ lại, tôi chỉ cảm thấy buồn cười kinh khủng.

Mỗi khi ngược nhìn những đám mây trắng xấp trên mảng trời xanh dịu dàng, có lúc đứng im, có lúc chậm rãi trôi đi, tôi nghĩ về Mr. Cloud. Đúng là một cậu bạn kỳ quặc. Tôi mong gặp lại cậu ấy, có thể để bắt đầu một tình bạn chẳng hạn.

Sáng nay tôi lại nhìn thấy Vân. Cô bạn vừa quét cầu thang vừa hát, một giai điệu rất vui tai. Thật ngộ. Vân chăm chỉ trực nhật, chăm chỉ hát đến nỗi không nhận ra nhiều người đi ngang qua nhìn một cách lạ lùng. Mà hình như lúc nào trông vân cũng ngộ như thế, từ năm cấp hai.

Năm lớp 8, tôi thua trong một trận chung kết bóng đá. Tất cả là do tôi đã để bóng văng vào chân và phản lưới nhà. Tôi rầu rĩ ôm thất bại cay đắng, cả những cái nhìn trách móc của chiến hữu, lên xe buýt và về nhà. Cô bạn bên cạnh đang lẩm bẩm một giai điệu rất vui tai. Rồi bỗng về tự nhiên đáng yêu nhất của một cô gái có thể có, bạn ấy giật giật tay áo tôi.

- Bạn nhớ giai điệu này không? Tôi thấy quen mà nhớ mãi không ra tên bài hát.

Và suốt chuyến đi đó, cả hai cứ thi nhau nhắm lại giai điệu để cố nhớ tên bài hát. Cuối cùng, tuy không nhớ ra tên bài hát nhưng nỗi buồn của tôi đã biến mất một cách kỳ lạ nhờ một cô bạn cũng kỳ lạ nốt. Nhìn phù hiệu thêu trên áo, tôi biết bạn ấy là Vân, học cạnh lớp tôi.

Tôi nhìn Vân khá nhiều lần, nhưng chưa bao giờ thấy cô bạn khóc. Chỉ một lần bạn ấy thu mình ở bãi giữ xe của trường, một nơi toàn xe đạp, một đồng gạch và ngói sau khi sửa thư viện chưa kịp dọn, có mỗi cây phượng già là trông lãng mạn. Tôi biết Vân khóc là vì điều gì. Tôi đã muốn an ủi, đã muốn cho bạn ấy mượn khăn giấy, cùng bạn ấy rửa xả tên ngốc kia. Nhưng kết quả tôi gần như gây sự với Vân. Chán mình thật! Chắc lúc đó bạn ấy phải ghét tôi lắm.

Lên cấp ba, tình cờ Vân lại học cạnh lớp tôi. Tôi vẫn không bỏ thói quen nhìn Vân. Dĩ nhiên, cô bạn không biết điều đó, mà chẳng biết có còn nhớ tôi không? Vân xinh hơn trước, mặc dù tôi thấy ngày trước Vân cũng xinh, và quan trọng nhất tôi thấy bạn ấy yêu đời lắm, tự tin hơn trước rất nhiều. Tôi

chỉ lo lắng, Vân bây giờ thú vị và đáng yêu như thế, liệu có thằng con trai nào ngốc như cậu bạn năm cấp hai không? Chắc là tỷ lệ cực hiếm.

Tôi nhìn lên trời, nơi những đám mây trắng xốp đang chầm chậm trôi. Muốn bắt chuyện trước nhưng không biết cách. Muốn nói với cô bạn điều mình nghĩ, cũng không biết cách. Không lẽ lại bắt đầu bằng mây trời ngốc xít như ngày nào... Đang tự than thở với chính mình. Đột nhiên.

- Này, đằng ấy tránh ra cho tớ quét một tí đi...???... Mr. Cloud?

Câu cuối cùng Vân gần như hét lên, ngạc nhiên, rồi đưa tay lên miệng lẩm bẩm: "Chết rồi, nhờ miệng..."

Vẫn với vẻ riêng của bạn ấy - vẻ tự nhiên đáng yêu nhất mà một cô gái có thể có. Ý nghĩ thật nhanh xẹt qua đầu, nhanh hơn câu trả lời của tôi.

- Tên tớ là Duy. Không phải Mr. Cloud. Còn cậu thì tớ biết rồi, Vân ạ. Hay cậu thích tớ gọi cậu là Bí Ngô?

NHƯ MÙA ĐÔNG RƠI XUỐNG

Fuyu
www.dtv-ebook.com

Tủ Lạnh Đầy Kem Chuối

Món kem chuối của ba tôi chắc hẳn là món kem chuối chán nhất thế giới. Mà tôi còn không chắc gọi nó là kem chuối thì có đúng không. Những món kem mà tôi biết, ngoài mát và ngọt ra thì nó còn phải mềm mịn đến nỗi chỉ cần đưa một muỗng lên miệng là kem sẽ tan ngay trên đầu lưỡi. Như món kem đậu đỏ mà tôi yêu thích ở tiệm cà phê và bánh ngọt MOF ấy. Món kem ấy ngọt, mềm, ngoài đậu đỏ còn có những viên bánh mochi nhỏ ở dưới đáy ăn dai dai, và cả dâu tây lẫn kiwi bên trên.

Món kem chuối của ba chỉ là nửa trái chuối cắt đôi theo chiều dọc, xong thì ép cho nó dẹp dẹp một tí, rắc lên trên tí đậu phộng rang giã nhỏ và dừa tươi bào sợi. Cuối cùng cho nó vào một cái bịch ni lông, kiểu bịch mà đi mua cơm hộp người ta hay đựng canh, để trong ngăn đông tủ lạnh, chờ nó cứng lại là ăn được. Tôi chưa ăn một cái kem chuối nào kể từ bé đến giờ, vì tôi không thích chuối, và cũng không thích những món được làm từ chuối. Nhưng tôi chắc chắn rằng món kem chuối này mềm mịn và tan trên đầu lưỡi được.

Hiện tại, tủ lạnh nhà tôi đang chất đầy kem chuối. Một người họ hàng ở quê lên chơi đã mang cả một buồng chuối to bự của nhà trồng được. Dĩ nhiên, ba không thể nào ăn hết. Trước khi số chuối còn lại chưa chín rục ra và đối diện với nguy cơ phải vào thùng rác, ba đã nghĩ ra cách giải quyết là làm kem toàn bộ. Toàn bộ!!! Tức là năm nải chuối và mỗi nải trung bình có hơn mười quả.

Trái ngược với tôi, Hàng xóm thích kem chuối lắm. Chính xác thì cậu ta thích tất cả những món ăn mà ba tôi nấu. Đã thế mỗi lần ăn, Hàng xóm cứ

xuýt xoa khen liên tục làm ba phổng mũi tự hào lắm. Vậy là lâu lâu, cỡ tuần một lần, Hàng xóm lại trở thành vị khách danh dự được ba mời qua nhà dùng cơm. Hàng xóm được lòng ba nhưng với tôi thì còn khuya nhé. Ai bảo cậu ta chỉ khen mỗi thức ăn ba nấu, còn của tôi thì cứ chê ỏng chê eo. Thế nghĩa là làm sao? Tôi được ba dạy nấu ăn cơ mà.

Tôi đi ra hiên nhà, cất tiếng gọi Hàng xóm: "Có kem trong tủ lạnh nàyyyyyyyyyyy". Nhà hai đứa sát nhau đến mức chỉ cần trèo lên lan can, nhảy phóc qua một cái là đứa này đã vào được nhà đứa kia rồi. Tôi nghe tiếng Hàng xóm trả lời: "Oì, qua ngay". Tôi lại nghe tiếng mẹ của Hàng xóm phản nản: "Ôi, sao mà cứ qua nhà bác Thành ăn chực hoài thế hả con?" Tôi không nghe Hàng xóm nói gì, chắc là đang gãi đầu gãi tai. Thế là tôi cố nén cười, trở lại bếp.

Khoảng năm phút sau, Hàng xóm qua nhà, đi thẳng vào bếp, hồn nhiên mở tủ lạnh, lấy kem ăn rồi ngoáy tôi chăm chăm.

- Trâm đang nấu món gì đấy?

- Chuẩn bị nấu canh khổ qua nhồi thịt băm, sao, ý kiến gì?

Hàng xóm cười.

- Có gì đâu.

Tôi lờ đi, vớ lấy dao và rạch trái khổ qua. Sau đó cẩn thận lấy hết hạt ra.

- Cho tớ một bịch kem mang về cho mẹ nhé? Mẹ tớ cũng thích.

- Cứ lấy bao nhiêu tùy thích. Nhiều thế ba con tớ chẳng ăn hết được đâu.

- Cảm ơn nhé. À mà nè, lần này nấu canh nhớ chú ý thời gian, đừng để khổ qua chín nát như lần trước Trâm nấu canh bí đỏ nhé.

Tôi cầm con dao dứ dứ đe dọa, nhưng Hàng xóm đã kịp linh đi, để lại một tràng cười chế nhạo giòn tan như pháo nổ. Tôi nghe một tiếng "bộp". Hàng xóm đã chạm đất sân nhà mình.

Nhà tôi chỉ có tôi và ba. Má tôi mất mấy năm trước vì tai nạn giao thông. Chuyện xảy ra đã lâu nên lòng ai cũng nguôi ngoai rồi. Chúng tôi sống hai cha con nhưng vui vẻ. Tôi học lớp 10, cùng khối với Hàng xóm. Mỗi sáng, hăn của đời tôi ở cổng rồi đi chung. Ba tôi là quản lý của một siêu thị nhỏ gần nhà, mất mười lăm phút đi xe máy. Hôm nào ít việc, ba sẽ tranh thủ về nấu cơm trưa. Còn khi nào bận quá, sau khi đi học về, tôi sẽ nấu cơm rồi xách cà mèn đến siêu thị cho ba. Vì cơm siêu thị rất khô mà hầu như ngày nào cũng chỉ có mỗi món thịt kho, ăn ngán muốn chết. Chủ nhật được nghỉ làm, ba chiếm luôn cái bếp, nấu đủ các món từ mặn đến ngọt, rồi kêu Hàng xóm qua ăn cùng. Xong xuôi còn để dành một ít để cậu ta mang về cho bố mẹ. Tôi tin là nếu không phải vì mưu sinh gầy dựng gia đình, có nhiều thời gian cho mình và rèn luyện tử tế, ba hăn sẽ là một đầu bếp giỏi. Má đã từng kể với tôi, trở thành đầu bếp là ước mơ khi còn trẻ của ba. Nhưng ba nói trở thành đầu bếp của nhà hàng Ngàn sao mang tên "Gia đình" đã là một hạnh phúc rồi.

Kể từ ngày tủ lạnh chất đầy kem chuối, hầu như ngày nào Hàng xóm cũng qua để ăn một cái. Hôm nay, cậu ta vào bếp khi tôi đang nấu món sườn xào chua ngọt.

- Ủi, thơm thế, tay nghề của Trâm tiến bộ hơn rồi đấy. Tớ ăn thử được không?

Tôi định xùy xùy đuổi đi như đuổi ruồi, nhưng chẳng hiểu sao vẫn gắp cho hăn một miếng nhỏ. Vừa hay ba về. Không dừng tôi nhăn nhó, nhưng mặt đỏ bừng, vội rút tay về, tỏ ra như không. Ba chỉ tùm tùm cười. Hàng xóm thì cười toe, sốt sảng.

- Hôm nay bác về ăn trưa ạ?

Ừ. Ở lại ăn cơm luôn đi cháu.

Hàng xóm chưa kịp nói gì đã nghe tiếng mẹ vọng sang: "Tuấn Anh hhhhhhhh! Đi đâu rồi? Lại qua nhà bác Thành ăn chực đấy phải không?"

- Tôi cháu về, mẹ cháu nấu cơm rồi, không ăn là không xong đâu ạ. Với lại, món sườn này hơi mặn Trâm nhé.

Tôi tức muốn xì khói.

- Đi về, ngay và luôn! Từ nay về sau đừng có mà qua đây ăn kem chuối nữa đấy.

Bố lên tiếng bênh vực.

- Ô hay, Tuấn Anh không ăn thì ai giải quyết đồng kem chuối này cho ba đây?

Hàng xóm khoái chí đưa ngón tay cái lên với ba tôi, ra hiệu đồng ý. Rồi cậu ta chào ba và nhảy về nhà mình. Từ trong bếp, tôi nghe rõ tiếng chân cậu ta đánh "bộp", và một tiếng "Ui da". Chắc là quá đà bị trật chân rồi.

Tôi liếc ba thì ba chỉ cười to. Rồi vui vẻ ăn cơm. Suốt bữa ăn đó, ba cứ luôn miệng gật gù: "Đúng là hơi mặn thật, hơi mặn." Trời ạ, không biết tôi với Hàng xóm, ai mới là con ruột của ba đây. Lần trước cũng vậy, thấy tôi than thở điểm số môn Hóa vẫn không cải thiện được xít nào, ba khen Hàng xóm học giỏi môn đó và bảo: "Hay là nhờ Tuấn Anh kèm cho". Thấy cái mặt tôi xì ra, ba vui vẻ móc ví để tôi đi học thêm.

Mấy hôm sau, ba bảo sẽ làm tặng ca. Thế là hôm nào cũng mười giờ tối, khi tôi chuẩn bị đi ngủ thì ba mới về.

Trưa đó không thấy ba về nên tôi định ninh là ba không về nhà nấu cơm trưa được. Như mọi hôm, tôi nấu vài món đơn giản rồi xách cà mèn đến siêu thị. Vừa đến nơi, đã thấy mấy chú đồng nghiệp của ba bảo hồi sáng ba tôi đột nhiên ngất nên đã được đưa đi bệnh viện. Bác sĩ nói ba không sao, chỉ lao động quá sức, dẫn đến mệt mỏi và kiệt sức, tỉnh dưỡng là khỏi. Ba không sao hết, vậy mà tôi cứ khóc rấm rứt khi ngồi đợi ở bên ngoài. Khóc cho đến khi Hàng xóm tới. Cậu ta dỗ tôi như dỗ con nít.

- Thôi, có gì đâu mà khóc. Bác không sao hết mà.

Tôi vẫn sụt sịt.

- Tớ không biết nấu món cà ri ngon như ba nấu.

- Dĩ nhiên rồi, món đó khó nấu lắm. Trâm phải học từ từ thì mới được. Đợi bác khỏe thì bác huấn luyện cho.

- Món sườn xào chua ngọt của tớ vẫn mặn.

- Lần sau lúc nêm, bỏ bớt muối là ổn hết mà.

- Tớ còn chẳng bao giờ ăn kem chuối ba làm nữa.

- Trâm đã ăn hết những món khác cơ mà. Còn kem chuối thì để tớ ăn hết cho.

Tôi không nói được những gì tôi thật sự muốn nói. Rằng tôi sợ. sợ lắm. Tôi chỉ còn có ba thôi. Tôi sợ mình sẽ lẻ loi giữa thế giới này. Tôi sợ đến chết đi được. Thế nhưng việc mà tôi có thể làm lúc đó là khóc không ra tiếng, mà nước mắt thì chảy hoài không dứt.

Dù vậy, có vẻ Tuấn Anh hiểu. Cậu ấy cứ vỗ nhẹ lên vai tôi. Thật dịu dàng.

Ba được bác sĩ cho về nhà. Tôi cùng Hàng xóm, ba mẹ của Hàng xóm chuẩn bị một bữa ăn nhỏ ấm cúng. Ai cũng vui. Tôi bảo ba không cần làm tăng ca nữa. Tôi chỉ cần ôm vợ Hóa qua cho Hàng xóm kèm cặp là sẽ khá môn đó ngay thôi. Ba cười, chỉ khen món sườn xào chua ngọt của tôi hôm nay đã hết mặn.

Tối đó, khi tôi rửa chén xong thì ba đã ngủ. Tôi mang hai bịch kem chuối ra trước hiên nhà. Cho tôi một cái, Hàng xóm một cái. Chúng tôi ngồi ở đó ngắm sao trên bầu trời trong vắt không một gợn mây. Hàng xóm ngửa cổ tìm cái lưng cong cong của Thần Nông. Còn tôi chậm chạp tách lớp vỏ ni lông của bịch kem chuối và cũng chậm chạp cắn một miếng. Kem chẳng mềm mịn, chẳng tan trên đầu lưỡi, chẳng có bánh mochi hay dâu tây lẫn kiwi, chỉ có mùi chuối.

Đây vẫn là món kem chuối chán nhất thế giới.

Nhưng đây cũng là món kem chuối tôi yêu thích nhất thế giới.

Và tôi luôn yêu việc chiếc tủ lạnh nhà mình chất đầy kem chuối do chính ba tôi làm.

NHƯ MÙA ĐÔNG RƠI XUỐNG

Fuyu
www.dtv-ebook.com

Tưởng Cậu Sẽ Chẳng Bao Giờ Hỏi

Chín giờ ba mươi phút có lẽ, Quỳnh vẫn đang cặm cụi làm cho xong đồng bài tập. Với mí mắt chỉ chực chờ sụp xuống, trong đầu cô bạn lúc này chỉ có một ao ước duy nhất là được lên giường ngủ ngay tắp lự. Đúng lúc ấy thì bố gọi với lên là có điện thoại. Chẳng biết ai. Vậy là nó vội chạy xuống cầu thang, thương bạn chờ lâu tốn tiền điện thoại, suýt thì vấp té. Cái tật nhanh nhẩu đoảng mẹ mắng hoài vẫn không chữa.

Hạ Quỳnh chưa mua điện thoại di động, mà cũng thấy chưa cần phải mua nên mọi liên lạc với bạn bè đều qua điện thoại bàn đặt ở đầu cầu thang. Cái điện thoại này, ba mẹ mua từ khá lâu rồi. Bây giờ ba mẹ đều có di động riêng nên hầu như chỉ có mỗi Quỳnh dùng điện thoại này.

- Alo, Quỳnh nghe.

- Khang nè.

- Khang gọi có việc gì không?

- Ừ, Quỳnh cho Khang hỏi là mình phải ôn những bài nào cho bài kiểm tra một tiết môn Sinh ngày mai vậy.

- Chờ Quỳnh chút.

Nói rồi cô bạn vội chạy trở ngược lên lầu với tốc độ tên lửa, rồi cũng với vận tốc đó chạy xuống, cầm cuốn sách giáo khoa Sinh học trên tay. Quỳnh lật nhanh đến phần mục lục.

- Học hết chương ba và bốn luôn. Đừng nói là Khang chưa học chữ nào nha.

- Đâu, Khang học hết rồi. Hỏi lại... cho chắc thôi.

- Ủ. Vậy Quỳnh đi ngủ đây. Tạm biệt.

- Khoan, tớ còn muốn hỏi cái này nữa.

- Ủ?

Tự dưng đầu dây bên kia ngập ngừng một chút.

- Tớ muốn hỏi là... ờ... là trước tớ có thấy Quỳnh đọc cuốn sách của Mark Twain nhưng không nhớ tựa là gì. Mai cậu có thể mang cho tớ mượn cuốn đó được không?

- Tớ có vài ba cuốn của Mark Twain lận, không biết cuốn Khang hỏi là cuốn nào, để mai mang hết lên cho. Vậy chào nha. Chúc Khang ngủ ngon.

- Chúc Quỳnh ngủ ngon.

Hạ Quỳnh cúp máy, rồi chậm rãi đi lên phòng, chẳng chạy ầm ầm nữa. Ba mẹ nó ngồi xem tivi cũng ngạc nhiên sao hôm nay cô con gái mình lại thế. Chả bù suốt ngày cứ phải mắng yêu: "Tưởng mẹ sinh nhầm con là con trai chứ."

Bây giờ Hạ Quỳnh phải làm cho xong đồng bài tập đã, còn một ít nữa thôi. Nhưng xong rồi thì cũng chưa đi ngủ vội. Hôm nay cô bạn sẽ dành thêm chút thời gian để ngắm bầu trời. Đêm nay trời quang đãng, không có mây nên chắc chắn là sẽ nhiều sao lấp lánh lắm. Cũng không phải lãng mạn gì, chỉ là tự dưng tâm trạng vui vui nên vậy thôi.

Ở một nơi khác, có một thằng con trai đang đập đầu xuống gối vì không

dám hỏi điều cần hỏi. Điều mà cậu ta đã tập đi tập lại đến mức tưởng như thuộc lòng trước khi quyết định bấm số gọi. Và thậm chí là đã đủ can đảm để vượt qua giọng nói của người bố.

Sáu giờ mười lăm phút sáng, tại căng tin. Phong phá ra cười chế nhạo khi nghe Khang thuật lại cuộc nói chuyện tối qua. Cười đến trào nước mắt, suýt thì sặc luôn miếng bánh mì đang nhai và văng những thứ còn sót lại trong miệng vào mặt thằng bạn thân - là Khang đang ngồi đối diện.

- Tao đang thế này mà mày còn cười được à?

Nhưng Phong chưa kịp nói gì thì hai thằng đã giật bắn như bị bắt quả tang lúc đang ăn trộm. Hạ Quỳnh đang đứng sau lưng Khang, cầm một túi ô mai.

- Tớ có mang sách cho cậu rồi đấy.

- Ừ, tớ biết rồi, cảm ơn Quỳnh nah. Cậu muốn ăn bánh flan không? Tớ đãi thay lời cảm ơn.

Vừa nói Khang vừa lén dẫm lên chân thằng bạn. Phong hiểu hành động không có tình gây thương tích đó (nhưng đau bỏ đời) là đuối khéo nên định đứng dậy. Ai dè Quỳnh thản nhiên bảo:

- Tớ có ô mai rồi.

Cô bạn còn cầm túi ô mai giơ lên làm bằng chứng không thể chối cãi. Khang chẳng còn biết phải níu kéo sao, đành cười trừ. Quỳnh đi thẳng về lớp, còn dừng lại vì một tên lớp bên tới bắt chuyện. Thậm chí cô bạn còn cho một tên đó mấy hạt ô mai. Chẳng biết nói chuyện gì mà cô bạn bật cười.

Phong cười đều.

- Lộn ruột không? Ra xin một hạt đi.

- Đẹp mà đi.

- Có mà đẹp mà đi đấy. Rủ người ta đi chơi thôi cũng không nên cơm nên cháo, không ra ngô ra khoai gì sất. Không khéo cứ lần lữa mãi, rồi đến ngày hoa đã trồng trong chậu thì quá muộn rồi, hiểu không? Tao thấy Quỳnh vô tư lắm, mà cứ xa xôi thế thì có khi nhỏ chẳng hiểu được tâm ý của mà đi đâu. Mà nếu có đoán ra được thì cũng mơ mơ hồ hồ, không dám khẳng định. Có khi nhỏ lại cho là mình tưởng tượng. Chuyển qua tấn công trực diện đi mà đi.

Khang chẳng nói chẳng rằng, ngậm ngùi nhớ lại "thành tích" của mình.

Khang thích Quỳnh. Không phải như kiểu bạn bè, mà đặc biệt hơn thế. Đủ để cậu không bao giờ dám nhìn vào đôi mắt nâu tròn long lanh của Quỳnh lâu. Đủ để cậu cảm thấy những câu chuyện Quỳnh kể thật thú vị. Và cậu khó chịu với tất cả những tên con trai nói chuyện riêng với Quỳnh quá mười phút.

Nhưng mọi nỗ lực bật đèn xanh của cậu đều thất bại. Khi cậu muốn mời Quỳnh đi ăn món gì đó thì lại bảo là tự đứng có tiền tiêu vặt không biết làm gì, thôi thì đi ăn, rủ thêm Quỳnh cho vui. Kết quả là cô nàng rủ thêm bạn đi cùng với lập luận "càng đông càng vui". Hôm ấy, phải cố lắm cái mặt Khang mới không xì xuống vì bị mất cơ hội riêng tư với người mà mình thích, lại hụt hẫng vì một lũ tiểu yêu ăn cứ như bị bỏ đói lâu năm. Muốn gần gũi với Quỳnh hơn, loại bỏ những đối thủ khác nên cứ hôm nào có tiết Anh văn là Khang lại nhờ cô bạn hướng dẫn. Nhưng hóa ra với ai cô bạn cũng nhiệt tình. Ai hỏi bài cũng hướng dẫn.

Có lần, cậu đánh bạo đợi cô bạn đi học về. Vì cậu biết Quỳnh luôn thích là người về muộn nhất. Cứ khi sân trường chẳng còn bóng áo trắng nào thì cô bạn mới lững thững dắt xe ra. Việc đấy giúp cô bạn tránh phải chen lấn, xô

đẩy ở nhà xe, lại còn được chậm rãi ngắm sân trường trong nắng trưa.

Quỳnh tròn mắt ngạc nhiên khi thấy Khang đứng dựa vào tường, bên cạnh là xe đạp.

- Khang sao còn chưa về?

-Mình chờ Quỳnh.

- Chờ tớ làm gì?

- À, tớ muốn mượn Quỳnh mấy đĩa nhạc.

Cô bạn bật cười.

- Trời đất, vậy thôi mà cũng chờ? Thì nói tên đĩa nhạc rồi hôm sau tớ mang lên lớp cho. Nhà tớ xa hơn nhà cậu mà.

- Có sao đâu.

Cuối cùng, lời nói "Vì tớ muốn về chung với cậu" cứ nằm im trong cuống họng, và rồi nó biến mất hẳn, mất luôn. Hai đứa cũng không nói chuyện nhiều. Chỉ có âm thanh của những vòng xe là rõ ràng nhất trong một buổi trưa nắng đẹp. Cứ quay đều. Quay đều. Nắng cứ tràn ra, sóng sánh như mặt ong nguyên chất được đựng trong một chiếc hũ đầy tràn.

Phong động viên tinh thần nhiều lắm, Khang mới đủ can đảm đợi Quỳnh ở cổng trường. Cặp vé xem phim nắm chặt trong tay. Hôm trước cậu đã tự tập trước cái gối của mình những gì cần nói mà sao giờ này lại thấy không vững tâm.

Vừa nhác thấy bóng Khang, cô bạn đã cười.

- Cậu định mượn tớ cái gì nữa hả?

- Đâu có.

Cậu gãi đầu, nói thêm.

- Mình chờ Quỳnh về chung cho vui.

- Năng quá trời chứ có gì đâu mà vui. Khang điên quá.

Khang vội chống chế.

- Tại tớ ghé văn phòng Đoàn, giờ mới ra nên về chung với Quỳnh luôn.

Hai đứa lại đạp xe đi. Chầm chậm. Và nói nhiều chuyện hơn lần trước, nhưng toàn những chuyện vụn vặt, chẳng đầu chẳng đuôi. Chẳng ai đề cập gì đến vé xem phim cả. Đôi vé xem phim nhẹ hều mà sao ở trong túi Khang nó lại nặng như đá tảng.

Chỉ còn một ngã tư nữa thôi là đến nhà Quỳnh rồi. Ý nghĩ đó tiếp thêm cho Khang can đảm.

- Cậu có thích Tin Tin không?

- Có.

- Rạp đang chiếu đấy.

- Ừ. Tớ biết.

- Tớ đang định đi xem.

- Tớ cũng vậy.

Khang vội chớp lấy cơ hội.

- Hay hai đứa mình đi xem phim chung cho vui?

- Ừ. Ý kiến hay đó. - Cậu chưa kịp mừng thì đã giật mình khi cô bạn hồn nhiên nói thêm. - Rủ thêm Phong với mấy đứa bạn nữa nha? Cho vui.

Tự dừng cái từ "cho vui" nó cứ như là đang dối. Cậu cũng tự dừng thấy mình đang dối.

- Thôi, thôi đi.

- Sao vậy? Càng đông càng vui mà.

- Hẹn hò ai lại đi nhiều người bao giờ?

Về sau, khi kể lại chuyện này cho Phong nghe, Khang quả quyết lúc đó cậu không định nói vậy mà là do ma xui quỷ khiến.

Quỳnh mở tròn mắt nhìn cậu. Đôi mắt nâu to long lanh mà chưa bao giờ cậu dám nhìn thẳng và nhìn lâu. Lần này cũng vậy, nên Khang quyết định nhìn đăm đăm về phía trước, lặp lại câu hỏi.

- Vậy hai đứa mình đi xem ha?

Cậu có cảm giác mình đang nín thở chờ đợi câu trả lời. Chỉ vài giây thôi mà cứ như thời gian đang trôi qua rất chậm, thậm chí là nó còn không thèm trôi. Hai gò má cô bạn hơi ửng hồng. Và Quỳnh mỉm cười nghịch ngợm. Nụ cười của một cô gái lém lỉnh đã chờ quá lâu một người chưa bao giờ can đảm để nói một cái gì đó rõ ràng, dù là một lời mời. Nụ cười của một cô gái đã từng rất bối rối chẳng biết người ta đang nghĩ gì, và giờ thì đã biết.

- Tưởng cậu sẽ chẳng bao giờ hỏi chứ.

Tối hôm đó, có hai thằng con trai ngồi nói chuyện điện thoại với nhau. Và một tên gật gù rằng đó là lời đồng ý xem phim dễ thương và nhiều hàm ý

nhất mà hẳn được nghe.

Cứ như có ai đó vừa tỏ tình và được đáp lại vậy.

NHƯ MÙA ĐÔNG RƠI XUỐNG

Fuyu
www.dtv-ebook.com

Vị Khách Bánh Su Kem

1. Cửa hàng bánh ngọt tình yêu nằm ở ngay ngã tư đường, đơn giản với bảng hiệu đèn neon, tỏa sức hấp dẫn riêng biệt từ những chiếc bánh ngon lành đủ mọi hình dáng và mùi vị, màu sắc. Nó lôi kéo, ngoài những vị khách có ý định từ trước, còn có những người trong lúc đứng chờ đèn đỏ, hoặc đi ngang qua không cầm lòng được trước đủ loại bánh mà ghé chân vào.

Tuyết là nhân viên partime ở đây. Cô nàng, dù thừa nhận mình không nữ tính và yêu thích việc bếp núc, lại có niềm say mê dành cho bánh. Đủ các loại. Bánh quy bơ, bánh ga tô với đủ kiểu trang trí, bánh táo, bánh su kem,... Tuyết luôn muốn tự tay làm ra những loại bánh ngon lành ấy nên mùa hè này, cô nàng đi học làm bánh. Ba lần một tuần vào buổi sáng. Còn buổi chiều muộn ngày, từ bốn giờ chiều đến mười giờ đêm, cô nàng làm việc ở tiệm bánh Hạnh Nhân. Nhiệm vụ chỉ đơn giản là lấy bánh mà khách chọn cho vào túi giấy, thu tiền. Công việc kể ra cũng nhẹ nhàng. Nhưng gặp những lúc đông khách, Tuyết phải luôn tay và đau hết cả đầu với việc nhẩm tính tiền, thối tiền thừa. Ghét môn Toán chỉ sau môn Hóa nên khả năng tính nhẩm của cô nàng bằng tốc độ di chuyển của ốc sên. Tuy nhiên, tình hình có vẻ được cải thiện sau một tuần làm việc. Tuyết quen dần với những con số và hết than thở với mẹ: "Bán hàng, con chẳng mệt gì ngoài mệt óc".

2. Trời mưa từ chiều đến tận sáu giờ mới tạnh hẳn. Quán vắng tanh. Đứng mãi sau quầy tủ kính trông ra đường cũng chán. Tuyết thấy buồn tay. Cô nàng chợt nảy ra một ý tưởng, đưa bàn tay trái lên, co các ngón tay lại rồi ngoắc ngoắc như "mèo mời khách" của Nhật Bản. Chị Thúy, quản lý cửa hàng, thấy vậy thắc mắc:

- Em đang làm gì vậy?

- Kéo khách vào.

Chị Thúy phá ra cười. Tuyết hơi phật ý, nhưng chưa kịp giải thích về chú mèo mời khách thì có một cậu nhóc ghé tiệm. Tuyết ngay lập tức mỉm cười.

- Em muốn mua gì nào?

- Em muốn mua một cái bánh sinh nhật.

- Ở đây này, nhiều loại lắm, em chọn đi.

Tuyết chỉ vào tủ kính riêng đựng toàn bánh kem. Lớn có, nhỏ có, phủ chocolate có, trang trí bằng kem hình dáng hoa hồng có, người tuyết có, trang trí bằng trái cây tươi có,... Một vị khách vào sau, vừa rũ mái tóc hơi ướt vừa yêu cầu Tuyết lấy cho cậu ta mười chiếc bánh su kem.

- Chị ơi, không có cái nào rẻ hơn nữa ạ? Em không đủ tiền.

- Em có bao nhiêu?

- Mười nghìn thôi ạ.

Vị khách đến sau nhịp nhịp tay lên mặt quầy sốt ruột.

- Lấy cho tôi mười cái bánh su kem, nhanh nhanh giùm.

Tuyết quay sang nói thật từ tốn.

- Quý khách đến sau, vui lòng đợi một chút ạ.

Quay sang cậu nhóc, cô nàng nghĩ thật nhanh. Bánh kem nhỏ nhất của cửa hàng, to hơn nắm tay một chút, có trang trí bằng chocolate phủ viết chữ lên

trên, giá là mười lăm nghìn. Cô nàng lấy cho cậu nhóc cái bánh kem đó.

- Hôm nay khuyến mãi cho riêng em đấy nhé. Và chỉ hôm nay thôi.

- Cảm ơn chị! - Hai mắt cậu nhóc lấp lánh.

Tuyết bỏ mười nghìn của cậu nhóc và năm nghìn của mình vào ngăn kéo rồi nhanh tay lấy mười chiếc bánh su kem. Cô nàng đưa túi bánh cho vị khách đến sau - một cậu bạn trạc tuổi - với một nụ cười tươi, hy vọng cậu ta không khó chịu lắm vì đợi.

- Chúc quý khách ngon miệng.

Hình như cậu ta nhận túi bánh với một ngỡ ngàng thì phải.

3. Mới đầu Tuyết không chú ý mấy nhưng vì sự việc cứ lặp đi lặp lại nên cô nàng nhận ra rằng, vị khách đó - cậu bạn trạc tuổi hôm mưa - ngày nào cũng mua bánh su kem. Không cố định giờ giấc, nhưng luôn mua hai chiếc. Tuyết gọi cậu ta là Su.

Một lần, sau khi cậu ta đã mua bánh xong và rời khỏi, Tuyết chống cằm nhìn theo lưng cậu ta, không khỏi thắc mắc.

- Cậu ta chắc phải thích bánh su kem lắm chị nhỉ?

Chị Thúy nhún vai.

- Chắc thế.

- Dẫu em thích một món gì đến thế nào đi chăng nữa mà ăn liên tục ba ngày liền, liệu em có phát ngấy lên không. Thế mà... Cậu ta thích món bánh này dữ vậy sao trời?

Mặc cho Tuyết thắc mắc, Su vẫn ngày ngày đến mua bánh. Cô nàng có lẽ

vì khâm phục tình yêu của cậu ta dành cho bánh su kem nên hôm nào cũng để riêng hai chiếc, sợ người khác mua mất.

4. Bị ốm, Tuyết xin nghỉ hai ngày. Đến ngày đi làm lại, xe đạp thùng lổp giữa đường nên cô nàng phải dắt bộ tìm chỗ vá, và gọi điện xin phép đến muộn. Lúc đến tới quán là đã năm giờ hơn. Tuyết, sau khi khóa xe và dựng nó sát vào một góc, chạy vội vào cửa hàng. Su đang đứng trước quầy, không hay biết Tuyết đứng sau lưng mình.

- Cô bạn hay bán thường ngày ở đây nghỉ làm luôn rồi hả chị?

Nghe nhắc đến mình, Tuyết ngạc nhiên:

- Cậu tìm tôi có chuyện gì?

Nhận ra sự có mặt của Tuyết, Su có vẻ lúng túng và bối rối kinh khủng, trông như đang làm điều gì vụng trộm và bị phát hiện vậy. Cậu ta nuốt nước bọt.

- Tôi mua bánh su kem.

Tuyết mở tròn hai con mắt.

Chị Thúy lấy bánh cho cậu ta và không thềm che dấu nụ cười đầy ẩn ý của mình. Nhận bánh xong là cậu ta vội vã rời khỏi. Suốt buổi tối hôm đó, chị Thúy cứ thấy Tuyết là lại cười. Tuyết nhăn nhó.

- Em xin chị đấy. Đừng có trêu em nữa đi.

- Cậu ta đến đây không chỉ để mua bánh su kem.

Chị Thúy cười đến nỗi chảy cả nước mắt. Còn Tuyết, vừa lau quầy, vừa càu kỉnh, mà hai gò má nóng bừng lên.

Khi này Tuyết hoàn toàn không để ý. Nhưng khi cậu ta đi rồi thì cô nàng mới xâu chuỗi các sự kiện lại với nhau và có được một cái kết luận. Thú thật, nó làm cô nàng hơi choáng váng.

Nếu không ăn dưa bở, Tuyết nghĩ mình có một "cái đuôi".

5. Sau hôm đó, Su không đến mua bánh nữa. Hễ vắng khách, rảnh tay một chút là chị Thúy lại suy luận lung tung. Theo chị, Su hẳn là một anh chàng nhút nhát, ngại ngùng, vì thế đã lặn mất tăm khi bị "phát hiện". Mỗi lần kết thúc, chị luôn cười và nhận xét chốt hạ, thẳng nhóc dễ thương thật.

Tuyết vẫn chăm chỉ làm công việc của mình. Thực sự thì cô nàng chẳng có xú rung rinh nào với Su cả. Không biết tên, không biết tuổi, không rõ tính tình. Nhưng khi nghĩ mình có một "cái đuôi", Tuyết thấy vui vui. Như một thói quen, cô nàng vẫn để phần hai chiếc bánh su kem. Rồi sau đó sức nhớ cậu ta sẽ không đến nữa.

Công việc bán hàng giúp Tuyết gặp đủ dạng "Thượng đế". Có những vị khách thực sự làm cô nàng cảm thấy dễ chịu và vui vẻ. Như khi nhận được một lời cảm ơn, một câu bông đùa... Nhưng cũng có những vị khách làm đầu cô nàng muốn nổ tung ra. Họ luôn miệng hỏi thúc nhanh nhanh dù chỉ vừa đặt chân đến, cứ như thể vài giây nữa thôi là tận thế đến nơi. Họ hạch sách đủ chuyện.

Hôm nay, Tuyết gặp phải một khách hàng như thế. Bà ấy mua một chiếc bánh kem nhưng liên tục đòi đổi cái khác. Thế rồi cuối cùng, bà ấy chọn lại cái đầu tiên. Bà cúi kính đưa tiền, cúi kính cầm bánh và cúi kính rời đi. Cơn giận của Tuyết mà đem đi đun nước thì có khi sôi ừng ục trong vài phút. Vậy mà phải nuốt cục tức xuống, cố gắng nặn một nụ cười.

Tan giờ làm, Tuyết dắt xe đi bộ một quãng để hít thở bầu không khí đêm mát lạnh. Hy vọng cục tức sẽ dịu đi. Bỗng, Tuyết có cảm giác ai đó đang theo

mình. Thoạt đầu, đang sẵn cơn giận, Tuyết định quay lại mắng cho một trận. Nhưng lí trí nhắc cô nàng cẩn thận, nhớ đâu là người xấu. Tim cô nàng đập thành thịch. Thu hết can đảm, và vì trên phố xe cộ vẫn tấp nập nên Tuyết quay đầu lại hỏi, cố giữ giọng không run.

- Ai đấy? Nói trước, tôi có võ đấy.

Trong ánh sáng đèn đường, Tuyết nhận ra người quen.

- Là tôi đây - Su mỉm cười - Tôi nghĩ cậu về một mình vào ban đêm sẽ nguy hiểm nên đi theo.

Cậu đi theo bộ không nguy hiểm chắc, Tuyết định bộp chát lại như thế. Nhưng có một điều Tuyết muốn hỏi hơn.

- Cậu đi theo tôi mỗi ngày à?

Thay cho câu trả lời, Su gãi đầu và cười.

Thật lạ lùng, một cảm giác ấm áp đột ngột xuất hiện trong Tuyết. Có lẽ, cô gái nào cũng cảm thấy như vậy khi có một người lặng lẽ đi theo bảo vệ mình. Cứ như câu chuyện về hoàng tử và công chúa vậy. Ấy là Tuyết chẳng thích những câu chuyện cổ tích đấy nhé.

6. Su tên thật là Khoa. Cậu ta từng học chung trường cấp một với Tuyết, dù cô nàng chẳng nhớ mặt. Bây giờ không chung trường nào cả. Cậu ta vẫn đến cửa hàng mua bánh. Và công khai đến đón Tuyết đi làm về. Chẳng còn ngại ngùng nữa khi hai đứa đã thân hơn. Nhưng là mối quan hệ bạn bè.

Thú thật, Tuyết cảm thấy... hụt hẫng.

Tuyết không thích con trai quá ngốc, quá nhút nhát, như những gì cô nàng lầm tưởng về khoa lúc đầu. Nhưng Khoa không như vậy. Khi cậu ta đã có thể

cởi mở như bạn bè, Tuyết nhận thấy cậu ta khác hẳn hươc, tự tin về bản thân, một chút ma quái ranh mãnh. Và việc cậu ta đến đón Tuyết đi làm về nữa, thật sự làm cô nàng rung rinh chút đỉnh. Bất ngờ nhất là cậu ta cũng thích đọc sách của Dan Brown.

Một ngày như mọi ngày, Khoa đến chờ Tuyết đi làm về. Nhưng hôm nay có chút khác biệt vì cô nàng đã chuẩn bị sẵn một thứ ở nhà. Một gói bánh quy bơ nướng.

- Cậu ăn thử xem.

- Cậu làm à?

Đúng là như vậy, nhưng Tuyết không trả lời. Không hiểu sao, cô nàng cảm thấy nếu thừa nhận thì... mất mặt quá.

- Nếu là cậu làm, tớ sẽ không ăn đâu.

- Mua đấy. - Giọng Tuyết lên cao hơn bình thường, có vẻ đang dối.

- Dù sao đi nữa tớ cũng sẽ không ăn đâu.

Tuyết thúi cho cậu ta một cái vào vai, Khoa nhăn mặt vờ đau rồi cười.

- Tớ cảm ơn và sẽ ăn hết.

- Sao lúc trước cậu lại... ừm, hay đến cửa hàng mua bánh vậy? Đừng có bảo là để mua bánh.

Tuyết nhìn thẳng về phía trước, không dám nhìn thẳng hay hỏi thẳng sao cậu lại làm "cái đuôi" của tớ. Nhưng có vẻ Khoa hiểu câu hỏi, bởi vì cậu trả lời.

- Vì cậu cười trông xinh.

- Chỉ thế thôi?

- Lúc đầu là thế nhưng dần dần thấy cậu có nhiều điểm thú vị hơn nụ cười xinh ấy nhiều.

- Lúc trước cậu thích tớ à?

Tuyết vẫn nhìn thẳng về phía trước, tự nhủ, mình đào đâu ra can đảm để hỏi vậy nhỉ? Nhưng có một điều gì đó vẫn khiến người ta phải nói hết những gì giữ trong lòng.

- Ừ.

- Thế bây giờ thì sao?

- Có bao giờ thay đổi đâu.

Tuyết quay sang nhìn Khoa. Và cậu ấy đặt lên trán cô nàng một nụ hôn nhẹ nhàng nhưng ấm áp.

NHƯ MÙA ĐÔNG RƠI XUỐNG

Fuyu
www.dtv-ebook.com

Viết Tiếp Một Câu Chuyện Cũ

Tự dừng hôm nay gặp lại đứa bạn thời cấp ba ở siêu thị. Hồi đó cũng không thân nhau lắm, thậm chí Phương phải mất một lúc để nhớ tên, nhưng bạn cũ gặp lại cũng tay bắt mặt mừng, rồi ngồi uống cà phê ôn lại chuyện xưa, điểm lại những gương mặt mà bây giờ không còn nhớ rõ đường nét ra làm sao nữa. Phương không còn nhớ cậu ta ngồi ở vị trí nào trong lớp, đã làm điều gì hay ho, giỏi cái gì và tệ cái gì. Nhưng một điều Phương nhớ rất rõ: cậu ta là bạn thân của Trâm Anh, và theo như cậu ta kể thì đến giờ vẫn còn giữ liên lạc với bạn ấy, nếu không muốn nói là thường xuyên. Vậy là Phương xin số điện thoại của Trâm Anh.

Suốt một buổi chiều, cậu hết cầm điện thoại lên lại đặt xuống, suy nghĩ xem có nên gọi không. Cuối cùng, thu hết can đảm, cậu bấm nút.

- Alo, Trâm Anh nghe.

Tự dừng Phương thấy một cảm xúc kì lạ trào lên. Cậu ấp úng mãi không biết phải nói gì khi nghe lại giọng nói lâu lắm rồi đã không được nghe.

- Alo, xin hỏi ai đấy ạ? - Trâm Anh có vẻ sốt ruột và có chút đề phòng.

- Mình đây. Phương.

- Phương? Phương nào? Xin lỗi, nhưng mình có khá nhiều bạn tên Phương.

- Bạn cùng lớp thời cấp ba đây.

Trâm Anh à lên một tiếng. Phương đã biết cậu ấy sẽ dễ dàng nhớ ra cậu. Cậu tự tin mình có vị trí quan trọng trong trí nhớ của cô bạn.

Từ hôm đó, thỉnh thoảng Phương nhắn cho cô bạn vài tin nhắn về thời tiết, mẩu chuyện hài, hỏi han thông thường, chúc ngủ ngon, chào ngày mới... Đôi lúc, cô bạn trả lời lại, hoặc không. Rồi một ngày cậu không nhắn nữa. Thực ra đó là cách để gây ấn tượng đối với một người khác giới khá khôn ngoan mà Phương tự đúc kết được (hay củ chuối đây?). Những tin nhắn sẽ làm đối phương thấy thú vị, được lặp đi lặp lại sẽ trở thành một thói quen. Rồi đột nhiên một ngày không nhận được nữa, họ sẽ thắc mắc tại sao, và cảm thấy thiếu thiếu một cái gì đó. Đó là lúc họ nhận ra họ nhớ bạn. Thế là bước đầu của kế hoạch sẽ thành công.

Được một khoảng thời gian thì Phương, cầm điện thoại lên, quyết định đến lúc nên gặp mặt rồi.

"Hôm nào bạn bè gặp nhau đi!"

"Ừ, được thôi."

Chỉ chờ có thế, Phương nhắn vội thời gian và địa điểm.

Không phải tự kiêu, nhưng Phương biết mình thuộc dạng con trai được nhiều con gái thích. Bề ngoài ổn, học hành không tệ, tài lẻ thì nhảm vài màn bắt mắt là đủ gây ấn tượng rồi. Ngoài ra, Phương còn ăn nói lưu loát (nói hơi khó nghe một chút là "dẻo miệng") và hài hước nữa. Phương biết, theo cách này hay cách khác, có nhiều bạn gái thích mình thời còn học trung học. Có người thể hiện điều đó ra cho cậu thấy. Cũng có những cô nàng nhút nhát chỉ dám giữ điều đó cho riêng mình nhưng biểu hiện rõ ràng đến nỗi không thể

thoát khỏi cặp mắt cú vọ của mấy bà tám. Và thế là những lời đồn thổi, trêu ghẹo chạy dọc khắp lớp. Chỉ để cho vui thôi. Trâm Anh thuộc dạng thứ hai.

Trâm Anh, trong trí nhớ của Phương là một cô bạn không đảm nhiệm vai trò gì nổi bật trong lớp, cũng không hát hò nhảy nhót, không xinh lung linh lộng lẫy, không nắm tóc đánh nhau với con gái lớp khác. Điều khiến Trâm Anh không mờ nhạt rồi chìm hẳn là vì bạn bè đều biết cô là một con một sách chính hiệu. Hầu như lúc nào cô cũng dành thời gian rảnh để đọc một cái gì đấy. Nghĩa là cô bạn nổi bật ở một khía cạnh nào đó nhờ... khác biệt một cách không "cool" cho lắm. Thật ra Trâm Anh cũng khá xinh nhưng thoát trông lại hơi chán vì thường tết bím tóc để qua một bên và đeo kính cận.

Cách mà Trâm Anh biểu hiện rằng cô bạn dành cho cậu một tình cảm đặc biệt rất nhẹ nhàng. Thậm chí Phương còn chẳng biết nếu hội bà tám ông tám không rỉ tai nhau điều đó. Đôi lúc, cậu phát hiện ra cô bạn đang nhìn mình, khi bị cậu phát hiện thì vội vã quay đi. Đôi lúc Phương lười, nhờ Trâm Anh chép bài giùm thì cô bạn cũng đồng ý. Đôi lúc tiện thể, Phương hay nhờ Trâm Anh ghé căng tin mua cho cậu chai nước sau khi chơi bóng đến ướt cả áo. Thật ra không phải mỗi mình Phương, bạn bè nào nhờ giúp đỡ, c

ô bạn cũng giúp trong khả năng có thể, nhưng nếu là giúp Phương thì sẽ cẩn thận hơn. Trâm Anh thật thà và hiền lành, luôn tử tế với mọi người, đến tội nghiệp. Phương không biết những bạn khác thì sao, nhưng nói trắng ra, cậu chỉ lợi dụng tình cảm của cô bạn nhỏ.

Phương không có chút cảm xúc nào với Trâm Anh cả. Hay nói đúng hơn, mới bắt đầu thì là như vậy. Cậu thích con gái xinh và nổi bật. Với một "vị trí" như cậu thì bạn gái hẳn phải là một người nổi bật không kém để đám bạn bè phải nhìn vào cậu mà ngưỡng mộ. Hoàn toàn không phải là cô nàng thích dành thời gian đọc một cuốn sách dày cộp của một ai đó và phân tích nó. Cuối năm 11, Phương và Loan - hoa khôi lớp bên trở thành một đôi.

Valentine năm 11, buổi sáng, Phương đi học sớm. Thấy Trâm Anh đang quét lớp, cậu quăng cho một viên kẹo, định đùa một chút cho vui.

- Quà cho cậu nó.

Trâm Anh lóng ngóng chụp viên kẹo, rồi nhoẻn miệng cười thật xinh.

- Cảm ơn Phương.

Nụ cười vô tư đó đột nhiên làm Phương cảm thấy xấu hổ vì hành động không mấy tốt đẹp của mình. Cậu cười trừ đáp lại.

Đó là lần đầu tiên Phương thấy Trâm Anh xinh. Và hình ảnh ấy lưu lại trong cậu khá lâu theo cách mà chính cậu cũng không thể nào hiểu nổi.

Phương rất tự tin về khả năng học Toán của mình. Những bài khó, thầy lướt mắt khắp lớp rồi gọi cậu lên giải, những điểm số kiểm tra cao vượt trội... cậu được bạn bè chạy sang nhờ giảng lại, được kỳ vọng là hạt giống trong đội tuyển Toán của trường... Có thể nói, môn Toán là điều khiến Phương thấy thích thú và tự hào khi mình giỏi chứ không như bóng rổ - cậu chơi cho ra dáng con trai, để hòa nhập với lũ trai chứ không thích mấy. Chính vì vậy, chuyện bị đá khỏi đội thi học sinh giỏi quốc gia Toán toàn trường ở phút cuối cùng khiến cậu buồn hơn bất cứ điều gì.

Phương bùng học một ngày. Hôm sau đi học thì thấy Trâm Anh đưa cho mình mấy cuốn vở của ngày học trước.

- Phương đem về chép lại, có gì không hiểu cứ hỏi mình. Đừng buồn nhiều, rồi cũng qua thôi.

Có một cô bạn gái hoa khôi cũng không phải là một chuyện quá may mắn. Phương nhận ra mình không thích Loan theo kiểu như người khác thích nhau. Cậu không cảm thấy một nỗi vui sướng ngại ngùng khi Loan sang tìm. Cậu không thích dành ngày Chủ nhật đi xem phim với Loan, cũng không đầu tư công sức chọn quà sinh nhật cho Loan. Phương nghĩ đơn giản là mua một con gấu bông, hay chọn một nhánh hoa là xong, con gái đứa nào chả thích cái đó. Nhưng kết cục là cậu quên bém luôn chuyện đó.

Loan giận dữ. Phương cũng chẳng thèm xin lỗi.

Thật ra, cậu có thể trọn vai một anh bạn trai hoàn hảo với Loan nếu không có một hình ảnh khác chen ngang. Phương nghĩ nhiều hơn về Trâm Anh, về nụ cười giản dị, dễ thương, những hành động nhỏ bé nhưng chân thành. Nhưng Phương không bao giờ thừa nhận những điều đó, những cảm xúc đó. Đơn giản vì Trâm Anh không phải một cô nàng xinh xắn và nổi bật như cậu mong muốn.

Phương mua một chú gấu bông làm quà xin lỗi Loan.

Trước khi nghỉ Tết năm cuối cấp, Trâm Anh tự tay làm thiệp tặng những người bạn thân, trong đó có Phương. Tấm thiệp của Phương to hơn, đẹp hơn người khác một chút. Lũ ông tám bà tám trong lớp trở chứng gào lên gán ghép "ông xã, bà xã", hú hét ầm ỉ cái phòng học bé nhỏ. Dẫu biết chỉ là trò đùa, đáng lẽ như mọi lần, cậu chỉ việc cười khẩy rồi bỏ đi. Nhưng hôm đó, như bị nhìn thấy tim đen, cậu nổi đóa lên, trả lại tấm thiệp.

- Trâm Anh mang về đi.

Tiếng cười nín bặt. Cậu bạn thân của Trâm Anh đẩy Phương ngã, trông rất giận, suýt thì xảy ra một cuộc ẩu đả. Trâm Anh kéo tay cậu bạn lại, nhìn

Phương đầy tổn thương.

- Chỉ là một tấm thiệp chúc mừng năm mới thôi mà.

Học đại học, cậu chia tay với Loan, cô bạn xinh xắn cũng chẳng thêm níu kéo. Điều mà Phương không thể biết được là cậu nhớ hoài về Trâm Anh, theo cách này hay cách khác. Thật ra, mọi chuyện đã nhạt từ hồi lớp 12. Hình ảnh về Trâm Anh mà cậu nhớ hoài là khi cô bạn bước ra khỏi cửa lớp ngay cái hôm bị trả lại tấm thiệp. Không quay đầu nhìn lại, dẫu chỉ một lần.

Phương đã tự nhủ, nếu có cơ hội gặp lại, nhất định cậu sẽ không lừa dối bản thân mình một lần nữa.

Chủ nhật, Phương đến chỗ hẹn sớm hơn mười lăm phút. Cậu tự cười mình sao tự dưng lại hồi hộp vớ vẩn như thế. Đúng giờ, Trâm Anh đến. Cô bạn vừa giống, lại vừa khác với hình ảnh cuối cùng mà cậu còn lưu giữ. Trâm Anh (dĩ nhiên) cao hơn và xinh hơn với mái tóc được cắt ngắn ngang vai. Bây giờ cô bạn không đeo kính nữa, chắc đã chuyển sang đeo kính áp tròng. Hôm nay, Trâm Anh mặc một chiếc áo T-shirt Hello Kitty màu hồng nhạt và jeans đen, trông rất xinh. Thật sự là Phương không nhớ Trâm Anh từng xinh như thế.

- Trâm Anh, ở đây này.

Cô bạn nhìn thấy cậu, liền nở một nụ cười tươi, vẫn là nụ cười giản dị, dễ thương, vẫy tay chào.

- Chào cậu.

Trâm Anh gọi một kem chocolate đắng. Câu chuyện diễn ra vẫn là những câu hỏi mà ta thường hỏi khi gặp một người bạn cũ: nhớ chuyện ngày xưa không, dạo này thế nào, học hành làm sao. Vẫn cách nói chuyện với âm

lượng vừa phải, nhưng Phương nhận ra cô bạn không còn nhút nhát như ngày nào. Trâm Anh trở nên tươi tắn, tự tin hơn.

Phương ấp úng mãi mới nói tròn được câu xin lỗi đáng ra phải nói từ lâu.

- Hồi đó dở tệ quá.

Trâm Anh bật cười.

- Hồi đó cậu là một kẻ rất vô tâm.

Câu nói nửa đùa nửa thật đó đột nhiên làm Phương thấy nhói.

- Nhưng tớ quên rồi, thật đấy. Hồi đó đứa nào chẳng trẻ con, phải không?

Điện thoại Trâm Anh rung lên. Cô bạn đọc nhanh tin nhắn.

- Mình xin lỗi nhé, nhưng mình phải đi rồi. Mười lăm phút nữa mình có giờ học tiếng Nhật. Bạn trai đến đón mình rồi.

- Bạn trai?

- Ừ, là Hoàng đó. - Trâm Anh hơi đỏ mặt khi nói điều đó, nhưng không che giấu niềm vui trong ánh mắt.

À, là cậu bạn thân. Cậu bạn Phương đã gặp ở siêu thị.

Phương vẫn ngồi trong quán nhìn theo dáng Trâm Anh bước qua cánh cửa. Hoàng đã đến, và đang đợi phía trước. Nhìn cái cách cô bạn vẫy chào khi Hoàng xuất hiện, cá cách cậu ta cài dây mũ bảo hiểm giùm cô bạn khiến cho Phương có cảm giác ai đó vừa đấm cho mình một phát. Đau nhói.

Chẳng hiểu sao Phương lại liên tưởng, hình ảnh Trâm Anh đẩy cửa đi về giống hệt hình ảnh cô bạn bước ra khỏi cửa lớp của một ngày nào đấy đã xa

lầm. Không quay đầu nhìn lại, dẫu chỉ một lần.

Khi mười bảy tuổi, Phương chỉ là một cậu nhóc trẻ con vô tâm chẳng biết điều gì là quan trọng với mình. Mười tám tuổi, cậu cũng chẳng khá hơn bao nhiêu. Cậu chẳng bao giờ thật lòng với người khác, vì vậy cũng chẳng ai thật lòng với cậu. Cậu chưa bao giờ dũng cảm thừa nhận tình cảm của mình, dù thật lòng rất muốn. Đến khi sửa sai thì đã muộn màng, mọi chuyện đã thuộc về ngày hôm qua. Chẳng có ai còn đứng đợi cậu lâu như thế.

Nhưng ít ra, ở tuổi hai mươi này, Phương biết mình sẽ theo những sai lầm mà lớn lên, theo một cách tốt hơn.

NHƯ MÙA ĐÔNG RƠI XUỐNG

Fuyu
www.dtv-ebook.com

Vượt Chiều Thời Gian

Trong một phút, đầu óc vẫn còn choáng váng, tôi tự hỏi nơi đây là đâu. Phía tay trái chiếc ghế đá mà tôi đang ngồi là bụi sao nhái trổ hoa vàng rực rỡ, gần như thêm tươi vì màu nắng. Ngẩng đầu lên là tán bàng xanh mượt, vòm lá rộng bao trùm che mát cả một khoảng sân rộng, rơi rụng những bông hoa li ti. Và từ vị trí đó nhìn thẳng, sẽ thấy phía xa xa một phòng học hơi cũ, trên gắn cái bảng "Thư viện". Nơi này đối với tôi cứ vừa lạ vừa quen.

Quen vì nơi này giống y chang trường cấp ba mà tôi tốt nghiệp sắp được tròn một năm. Không chệch đi mi - li - mét nào cả. Nhất là chiếc ghế đá này. Nó y hệt chiếc ghế đá trước đây tôi thường ngồi nói chuyện vu vơ với cô bạn thân, đọc vài trang trong cuốn sách vừa mượn từ thư viện, và ngắm ai đó mỗi ngày đi qua khoảng sân này để đến sân bóng. Lạ là vì gần gần đây nhất ghé thăm trường, với tư cách là sinh viên năm thứ nhất, mọi thứ ở đây đã có chút đổi thay. Nơi từng là thư viện kia đã được dời sang phòng khác rộng hơn. Người ta cũng nhổ hết bụi sao nhái đi, thay vào đó là màu tím của vô số hoa bách nhật. Chỉ có tán bàng này là vẫn ở lại chào đón tôi.

Tôi ngồi trên ghế đá một lúc để đầu óc nguôi lại, bình tĩnh và sắp xếp mọi chi tiết. Cách đây vài phút, tôi chắc chắn rằng mình vẫn còn đang ở phòng, dọn dẹp, lau bụi hũ kẹo gừng, tiện tay đội á mũ lưỡi trai màu đỏ trên bàn. Và tôi phát hiện ra cái đồng hồ Hello Kitty màu hồng - món quà Khang tặng sinh nhật mười tám tuổi - chạy sai giờ. Tôi vừa vặn kim lại cho đúng thì một lớp bụi lấp lánh từ đâu thối ngược lên, liền sau đó là một luồng sáng rọi thẳng vào mặt chói lóa. Theo phản xạ, tôi nheo mắt, và khi mở mắt ra đã thấy mình ở đây.

Ngồi mãi cũng không chắc chắn thêm được điều gì, tôi quyết định dạo quanh một vòng. Càng đi càng thấy quen. Đến khi nhìn thấy cổng trường thì không còn nghi ngờ gì nữa, đây là trường cấp ba của tôi. Dựa theo ngày tháng in trên bài báo tường mà cứ mỗi tuần sẽ có một lớp phụ trách, tôi biết mình đã trở về quá khứ bằng cách nào đó không rõ. Đây là thời điểm sau sinh nhật mười tám tuổi vài ngày. Tôi ngạc nhiên, nhưng không hoảng sợ. Lạ lùng thay, tôi cảm thấy tin tưởng rằng sớm muộn gì mình cũng trở về được đúng mốc thời gian. Vấn đề chỉ là khi nào mà thôi.

Và việc quay trở lại mốc thời gian cũ làm những ký ức của khoảng thời gian ấy bỗng trở nên sống động kỳ lạ. Những vật, những người, những kỷ niệm, những cảm xúc đều rõ ràng như đang đứng trước mắt, như sờ thấy được. Và lúc nào cũng vậy, mọi thứ về Khang luôn rõ nét nhất.

Lê Nguyên Khang là tên cậu con trai ngồi cùng bàn với tôi suốt mấy năm cấp ba. Cậu cao khoảng 1m74, hơi gầy, sinh nhật là một ngày đầu tháng Sáu, thộc cung Song Tử, thích nhạc Maroon 5, thành viên đội bóng đá của trường, trong túi hầu như lúc nào cũng có kẹo gừng dẻo. Mỗi khi suy nghĩ nghiêm túc về một bài tập nào đó khó nhằn, cậu ấy thường vô thức gõ bộp bộp cây bút chì vào vở. Cậu không thích nói nhiều nhưng sẽ lập tức luyện thuyên nếu chủ đề liên quan đến bóng đá và những siêu anh hùng. Một fan cứng của Dị Nhân và Người Nhện. Cậu ấy chẳng bao giờ có ý kiến gì khi tôi tự tiện lấy đồ của cậu làm của riêng. Từ bút chì, bút bi, đến cái mũ lưỡi trai đỏ cậu hay đội cũng đưa tôi nốt. Tôi nhớ hôm ấy đồng hồ đã chỉ trời đã sang chiều mà bên ngoài vẫn còn rất nắng. Thế là tôi giả vờ nghịch, lấy mũ cậu ấy đội lên đầu mình, Khang chỉ cười, và tôi giữ luôn. Và thói quen đáng yêu nhất của cậu ấy, đối với tôi, là hề thấy mặt tôi xụ ra vì bất cứ lý do gì, cậu ấy sẽ đưa cho tôi một viên kẹo gừng.

Tôi thích cậu ấy, rất nhiều. Thích gương mặt trầm tư nghĩ ngợi điều gì đó

thật sự quan trọng, nhăn trán suy nghĩ một bài tập hóc búa, khịt mũi xấu hổ khi làm điều gì đó ngớ ngẩn. Nhưng tôi vẫn thích nhất nụ cười tươi, nửa mơ hồ, nửa trẻ con, rất gần gũi, nhưng cũng rất khó nắm bắt ấy. Tôi đã từng ngây thơ tin rằng tất cả những gì mình thấy chỉ có Khang mà thôi.

Dù thích cậu ấy nhiều như vậy, nhưng tôi chưa bao giờ nghĩ đến việc sẽ nói cho cậu ấy biết điều đó. Tôi hài lòng với việc cậu ấy ngồi bên cạnh mình mỗi ngày, nghe cậu ấy nói, nhìn cậu ấy cười. Tôi nghĩ mọi thứ cứ êm đềm như thế này thì tuyệt lắm rồi. Tất cả những điều đó đã thay đổi khi Dung xuất hiện.

Đó là cô bạn mới chuyển đến lớp tôi, khi đầu năm 12 vừa bắt đầu. Cô giáo xếp cho cô bạn ngồi trước mặt tôi, thay chỗ của tên Thắng vừa bị cận thị phải chuyển "hộ khẩu" lên bàn đầu. Mới học được hai tháng, cô bạn đã tỏ vẻ đặc biệt thân thiết với Khang. Ý tôi là đặc biệt hơn những bạn - con - trai khác trong lớp. Cứ có bài tập gì khó là cô bạn lại quay xuống nhờ Khang giảng hộ. Tặng cậu ấy một túi bánh quy tự làm vì "tớ lỡ tay làm nhiều quá ăn không hết". Đến cả khi Khang đi đá bóng, Dung cũng mang tới sân bóng một chai nước sâm mát lạnh. Khang thì chẳng có vẻ gì là từ chối hay không thích những điều đó cả.

Có một hôm, Dung lại mang bài tập Toán xuống nhờ Khang giải giùm. Ghế chỉ đủ chỗ cho hai người ngồi, nên như mọi lần, tôi lịch sự đứng lên nhường chỗ, nhưng trong lòng rõ ràng không vui. Hình như hôm ấy tôi không giấu giếm cảm xúc, mọi thứ cứ hiện hết lên mặt. Khang hỏi.

- Mai Anh bị mệt hả? Ăn kẹo gừng không?

Tôi thấy giọng mình lạnh tanh.

- Tớ hết thích kẹo gừng rồi.

Dung vui vẻ cầm viên kẹo ấy, bóc vỏ và ăn ngon lành.

- Tớ thì thích lắm.

Thế là cơn giận dữ của tôi vượt mức báo động, kêu inh ỏi, rồi bùng nổ. Tôi lặng lặng một mạch đi ra ngoài, đến ghế đá ngồi, tiện tay ngắt một bông hoa sao nhái và... vặt từng cánh. Khi chỉ còn một mình, bình tĩnh lại, tôi tự thấy mình vô lý đùng đùng. Chẳng có lý do gì để giận như vậy cả. Tôi cũng không có tư cách để giận dữ. Người khác can đảm thể hiện cảm xúc là đáng khen đấy chứ. Còn bản thân nhút nhát, không dám nói ra tâm sự của chính mình thì trách ai được. Tội nghiệp bông hoa sao nhái bé nhỏ.

Tuy vậy, vào lớp, tôi vẫn làm mặt lạnh, giả vờ chẳng quan tâm đến cái gì ngoài sách giáo khoa. Khang chẳng chấp cái tính tự ái trẻ con vợ vẫn rất con gái của tôi. Cậu ấy cố làm mọi thứ để tôi cười. Như hếch cái mũi lên thành mũi heo và nói chuyện bằng giọng của vịt Donal. Tôi không thể giả làm mặt lạnh được nữa, nở một nụ cười. Cậu ấy nhoẻn miệng cười theo.

- Ủ, đúng thế đấy. Cậu cười mới xinh chứ.

"Đồ ngốc, chẳng phải tất cả là vì cậu đấy còn gì."

Tôi "hậm hực" nghĩ thế nhưng lòng đã hết giận rồi. Suốt buổi học còn lại, tôi có cảm giác như tâm trạng mình như được treo bởi một quả bóng bơm đầy khí he-li bay lơ lửng trên những đám mây xốp ngoài cửa sổ kia.

Cuối năm học 12, trường tổ chức cuộc thi "Miss and Mister". Lớp chọn Khang và Thùy Dung đi thi. Nghe đến tên mình, cậu ấy ngạc nhiên, và ra sức xua tay từ chối nhưng cuối cùng vẫn bị cả lớp bắt ép đi thi. Cuối buổi học, chẳng hiểu sao, cậu ấy nín áo tôi lại, thì thầm, giọng năn nỉ.

- Mai Anh sẽ giúp tớ trang phục và những thứ khác nhé.

- Tớ không giúp được gì đâu.

- Có cậu, tớ sẽ tự tin hơn.

Có gì đó trong ánh mắt cậu ấy làm tôi bối rối gật đầu.

Hai người ấy sẽ hát song ca bài Cứ ngủ say để thi phần tài năng. Trước khi lên sân khấu, Khang nói nhỏ với tôi: "Xong chương trình, cậu đợi tớ ở cổng trường nhé." Chưa kịp để tôi nói gì, các bạn cùng lớp đã kêu cậu ấy lên sân khấu. Họ hát rất hay, cứ như hai người đang có cảm tình với nhau thật sự. Trước khi tiếng nhạc kết thúc, Dung kiễng chân, hôn lên má cậu ấy. Phía dưới sân khấu hú hét ầm ĩ. Hai má cô bạn ửng hồng. Biểu hiện của Khang, tôi không nhìn thấy. Còn tôi thì như chết trân trong cánh gà. Tôi lặng lẽ đi về. Và cố tình quên lời hẹn trước đó.

Sáng hôm sau, tôi vừa ngồi xuống bên cạnh, Khang nói.

- Hôm qua tớ đợi cậu mãi.

"Tại sao cậu không đến?" Tôi đọc được trong ánh mắt cậu như thế.

Tôi vờ như mình vừa nhớ ra: "Chết. Thế mà tớ quên mất. Xin lỗi nhé", rồi cố gắng nhoẻn miệng cười. Khang không cười. Cậu ấy có vẻ hết sức thất vọng và buồn bã.

Và từ khoảnh khắc đó, chúng tôi dường như bị một điều gì đó vô hình đẩy nhau ra xa mãi. Dù vẫn ngồi cạnh nhau, nói chuyện như trước, nhưng mọi thứ trở nên rất gần mà cũng thật xa.

Hai đứa đậu tốt nghiệp với điểm cao. Và cùng đầu đại học. Tôi nhắn tin chúc mừng, cậu ấy chúc mừng lại. Thế thôi.

Môi trường mới, bạn bè mới, việc học và làm part time cuốn tôi đi, thổi vào tôi một điều gò đó khác. Có lẽ là một tính cách khác. Năng động hơn, mạnh mẽ hơn. Tôi quên bằng Khang, có lẽ vậy, dù đôi lúc quay đầu nhìn lại vẫn thấy thấp thoáng bóng dáng của cậu ấy đâu đó. Nhưng chút thấp thoáng ấy cũng tan nhanh như sương mù khi nắng lên. Chỉ cho đến hôm nay, khi ở giữa khung cảnh cũ, tôi nhận ra mình vẫn nhớ cậu. Và điều đó làm tôi cảm thấy một niềm nuối tiếc về sự trẻ con, tự ái vớ vẩn ngày nào. Về một lời chưa bao giờ được nói ra.

Có tiếng lao xao vọng lại cổng trường. Tôi sực nhớ hôm nay là Chủ nhật, học sinh không đến trường, nhưng đội bóng tập. Trong đội bóng có Khang. Đột nhiên, tôi nghe tim mình đập. Nếu gặp mặt cậu ấy thì đây là lần đầu tiên gặp lại sau một quãng thời gian khá dài. Một năm trôi qua, tôi đã nhuộm tóc sang màu hạt dẻ, cắt kiểu mới ngắn hơn, nhưng chắc cũng chẳng thay đổi gì nhiều lắm để đến mức cậu ấy không nhận ra. Nhưng người tương lai có được gặp người quá khứ không? Lỡ như bị phát hiện, tôi sẽ không thể trở lại đúng mốc thời gian của mình?

Nghĩ thế, tôi kéo cái mũ lưỡi trai xuống che nửa mặt. Định bước ra ngoài thì đám đông cũng vừa tới. Thường thì giờ này chẳng có ai ở trường ngoài đội bóng nên sự có mặt của người lạ làm ai cũng tò mò.

Tôi nghe Quân, tên bạn cùng lớp, hỏi:

- Em chào cô. Cô là cô giáo mới đến ạ?

- À... ừ, cô mới đến, định đi tham quan trường. Nhưng xong rồi định về.

- Cô dạy môn gì vậy ạ?

- Anh văn. - Để tránh tên bạn huyền thuyên, tôi nói nhanh. - Bây giờ cô có việc gấp phải đi rồi. Chào các em.

- Vậy em chào cô.

Những người khác chào tôi rồi đi về phía kho chứa dụng cụ. Có một người vẫn chưa đi. Tôi không dám ngẩng lên nhìn, nhưng nghe thấy giọng nói, tôi biết đó là Khang.

- Mai Anh?

Tôi giật mình.

- Tên cô không phải là Mai Anh.

- Đúng là cậu mà. Tôi không nhầm giọng cậu được đâu.

Khang đưa tay ra, định gỡ cái mũ tôi đang đội lên để chứng minh mình đúng. Nhưng tôi dùng hai tay giữ chặt lại.

- Đừng. Đúng, tôi là Mai Anh. Nhưng tôi đến từ tương lai. Có lẽ tôi không được phép để người trong quá khứ thấy mình, nếu không chuyện sẽ trở nên tồi tệ. Trong các bộ phim thường thế mà.

Khang bỏ tay xuống, im lặng một chút để xác định xem tôi nói đùa hay nói thật. Và rồi tôi nghe giọng cậu ấy rất nhẹ. Tôi có cảm giác, có lẽ, cậu ấy đang mỉm cười.

- Thảo nào mà mái tóc của cậu có màu lạ thế. Nhưng mà đẹp lắm.

Cậu ấy luôn có kiểu tin tưởng người khác dịu dàng như vậy.

- Vậy có việc gì mà Mai Anh từ tương lai quay về đây vậy?

Đó là câu hỏi mà tôi đã tự hỏi chính mình khi mới đến đây và hoàn toàn mù tịt. Nhưng chẳng hiểu sao, ngay lúc đó, tôi đã biết câu trả lời. Rất rõ ràng. Rất giản đơn.

- Có lẽ, để tớ không còn tiếc nuối khi nghĩ rằng trong suốt ba năm, tớ đã không nói với cậu điều này. Tớ thích cậu, có lẽ là nhiều lắm. Rằng tớ luôn giữ những viên kẹo gừng cậu đưa, thành một hũ đầy, đến bây giờ có lẽ là chúng đã hết hạn sử dụng rồi. Rằng tớ đã quá trẻ con khi giận dỗi cậu vô lý. Tớ xin lỗi.

Có tiếng gọi Khang từ đằng xa, của Quân. Cậu ấy quay đầu đáp lại. Đúng lúc ấy, làn bụi lấp lánh ở đâu thối ngược lên, bao lấy tôi. Âm thanh xung quanh tôi mờ dần. Một luồng ánh sáng rơi thẳng vào mắt chói lóa. Tôi nheo mắt, khi mở ra đã thấy tất cả biến mất không vết tích. Tôi đang ở phòng mình, đầu vẫn đội chiếc mũ lưỡi trai đỏ, chiếc đồng hồ vẫn chạy sai giờ. Tất cả giống như một giấc mơ. Nhưng đó hẳn là một giấc mơ đẹp. Ít ra, nó đã cho tôi một cơ hội đối diện với chính mình.

Điện thoại reo. Tôi vội tay cầm điện thoại, và suýt làm rơi nó khi nhận ra người gọi đến là Khang.

- Mai Anh nè, tớ vừa trải qua một giấc mơ rất lạ. Lạ lắm. Nhưng cũng rất thật. Trong giấc mơ ấy, tớ đã gặp cậu đến từ tương lai, với mái tóc màu hạt dẻ, đội chiếc mũ lưỡi trai đỏ từng là của tớ. Và Mai - Anh - tương - lai nói... nói là thích tớ. Thật sự tớ đã rất ngạc nhiên. Cậu nói xem, có phải là tớ đã nằm mơ không?

- Nếu không phải là mơ thì sao?

Khang im lặng một chút.

- À, tớ thắc mắc là Mai Anh tương lai đã về đến nhà an toàn chưa vì tớ có điều cần nói. Cô ấy biến đi nhanh quá, đến nỗi tớ còn chưa kịp hết sững sờ.

- Ừ, cô ấy vừa mới về.

- Tớ cũng thích Mai Anh, dù là quá khứ, hay tương lai. Nhiều lắm.

Rồi cậu ấy nói thêm một vài điều gì đó. Tôi cũng nói thêm một vài điều gì đó. Nhưng tôi chẳng còn nhớ được bất cứ điều gì cả. Chỉ có dòng ghi chú bằng mực đỏ trên tờ lịch bàn về ngày giờ địa điểm mà chúng tôi hẹn gặp nhau là rõ nét nhất mà thôi.

NHƯ MÙA ĐÔNG RƠI XUỐNG

Fuyu
www.dtv-ebook.com

Gửi Lại Cho Mùa

Sân trường vắng hoe, những lớp học và hành lang cũng chẳng khác gì. Cảnh tượng ấy có chút lạ lẫm khi trước nay mọi thứ đều ồn ào đến tưởng chừng không chịu nổi vì đám học trò, cả trai lẫn gái. Hầu như ngày nào chúng cũng chọc ghẹo nhau, rượt nhau, chí chóc nhau... Thậm chí cả những tiếng thì thầm cũng ồn ào theo một nghĩa riêng. Giờ đây, khi vắng chúng rồi, ngôi trường im lìm đến khó tin. Những băng ghế đá nằm dưới tán bàng xanh mượt óng ánh. Trong sân, hai cây phượng cổ thụ nở hoa kín các cành, gần như chẳng chứa một chút xanh nào. Xác phượng rơi đỏ sân, nhiều vô kể, lẫn với mấy quả bàng vàng ươm... Tất cả như đang say ngủ sau một lời nguyện và đợi để được đánh thức lần nữa. Chỉ có bầu ve ẩn nấp đâu đó trong những vòm cây là ra rả liên hồi, là âm thanh sống động nhất. Thế nhưng âm thanh đó không làm không khí vui lên, ngược lại, cảm giác nó mang đến chỉ là buồn man mác.

Đến hôm nay, chẳng còn ai đi học nữa, năm học đã kết thúc rồi, kỳ thi tốt nghiệp cũng vừa qua và My đã biết kết quả. Nhưng hôm nay nó vẫn đến trường, để lấy tấm ảnh chụp chung với các bạn thư ký lớp khác vào lễ tổng kết tại phòng thầy văn thư. Hôm tổng kết cuối năm học, thầy đã gọi tất cả lại để chụp làm kỷ niệm. Thầy chẳng dạy học, quanh năm chỉ làm công việc sổ sách cho trường nên không có học trò nhớ đến, chỉ những thư ký lớp hay làm việc chung với thầy là có chút kỷ niệm. Bây giờ đang dịp nghỉ hè nên đa số các thầy cô khác cũng tạm nghỉ, chỉ có mỗi thầy Tâm vẫn còn ở trường với rất nhiều giấy tờ. My chẳng biết thầy làm gì làm nhiều thế, nhưng lại không tiện hỏi nên thôi. My thò đầu vào phòng và bắt gặp nụ cười hiền của thầy

dưới cặp kính.

- My hả con?

- Dạ. Thầy ơi, con đến lấy tấm ảnh.

- Chà, hai đứa đi chung hả? Thân thiết ghê ta.

Thầy cười, có chút châm chọc khi nhìn thấy Tuấn lấp ló đằng sau. Khi này My đã đạp xe ngang qua nhà và lôi anh chàng ra khỏi đồng bài tập Toán luyện thi đang khiến cậu stress muốn phát điên. Lúc Tuấn dùng dằng không chịu đi, My đã lý sự rằng cậu ta có ngồi đồng đến Tết cũng không nghĩ ra cái gì, khi mà đầu đã đặc sệt như thế, phải ra ngoài thư thả đi thôi. Thế là Tuấn uể oải dắt xe ra khỏi nhà. Cậu ta vừa nghe thầy nói thế liền băng quơ đi chỗ khác, đáp, giọng nhỏ xíu trong cổ họng.

- Thân gì đâu thầy ơi, tiện đường bọn con đi chung thôi.

Thầy lục lọi tập hồ sơ để gần máy photocopy một lúc và rút ra một tấm ảnh đưa cho My, một tấm khác đưa cho Tuấn. Mười bốn thư ký của mười bốn lớp 12 đang cười thật tươi, trong đó chỉ có một anh chàng là con trai, vẻ lúng túng như thanh gươm lạc giữa rừng hoa.

My nhận tấm ảnh, cười toe.

- Con cảm ơn thầy.

- Hai đứa nhớ thi tốt nha. Cầm giấy báo đỗ đại học về cho thầy.

My mỉm cười, gật đầu, dạ một tiếng thật to. Tuấn cũng đáp lời, vẫn bằng một âm thanh nhỏ hơn. Cùng là thư ký lớp nhưng My thân với thầy hơn, với lại là con trai nên cách biểu hiện tình cảm của cậu cũng không thể tự nhiên như My được. Dù không học thầy, không mấy khi gặp thầy, nhưng ở thầy

vẫn có một điều gì đó thân thương mà hai đứa đều cảm thấy bùi ngùi khi nghĩ đến việc không còn gặp lại.

Trước khi đóng cửa lại, My đột ngột nói.

- Thầy ơi, con rời trường rồi vẫn sẽ không quên thầy đâu.

Thầy hơi bất ngờ, nhưng mỉm cười xúc động. Đáp lại, thầy đơn giản xoa tay bảo hai cô cậu về đi cho tôi còn làm việc. Ánh mắt hiền từ lấp lóa sau cặp kính.

Rời khỏi phòng thầy văn thư rồi, hai đứa vẫn chưa về ngay. My kéo Tuấn đi chụp ảnh quanh trường. Cậu nhú mày, uể oải. Mấy hôm nay thức khuya ôn thi, ngủ ít nên lúc nào trông cũng có vẻ mệt mỏi.

- Để làm gì?

- Để nhớ chứ nhì. Sau này chúng mình có còn được học ở đây nữa đâu. Lần trước tớ chỉ kịp chụp mấy cảnh trong lớp tớ, chụp chung với cả lớp một tấm rồi bận rộn tốt nghiệp còn gì.

Cầu nhàu đôi chút, nhưng Tuấn vẫn theo cô bạn đi chụp ảnh.

My muốn ghi dấu tất cả những gì thân thương với mình vào chiếc máy ảnh mang theo. Hành lang dài vốn nhộn nhịp nói cười, nơi áo dài rướt đầu đình mỗi giờ giải lao. Sân trường được chụp từ trên cao, ở ngay cái góc My vẫn nhìn xuống xem Tuấn và bạn bè chơi đá cầu. Tán phượng đỏ rực một mảnh trời con con xanh biếc khi ngẩng đầu lên...

Tuấn im lặng đi theo, không nói gì, chậm rãi nhìn quanh. Cậu đuổi bắt những ý nghĩ của riêng mình ở đâu đó trong những tiếng ve xơ xác ngoài kia.

Và trong một khoảnh khắc cậu không chú ý, My chụp gương mặt nghiêng nghiêng của cậu.

- Đừng có chụp tớ.

- Đã chụp rồi. Cậu không bắt tớ xóa được đâu. - My giữ chặt chiếc máy ảnh đây thách thức.

Tuấn nhún vai, như muốn nói tùy cậu. Rồi cậu mỉm cười. Rất nhẹ. Như nắng vừa lọt xuống tán phượng đã lại biến mất. Nhưng vẫn đủ lấp lánh và ấm áp. Như rất nhiều lần My nhìn thấy nụ cười ấy. Cô bạn thầm tiếc đã không chụp lại được nụ cười ấy, nhưng rồi tự an ủi mình sẽ nhớ, mình sẽ không quên.

Các cửa phòng đều đóng kín nên hai đứa không vào bên trong được. Tuấn cố nhìn vào khe hở. Thấy mờ mờ bàn ghế lẫn bảng đen.

- Không biết cái tên mình khắc trên bàn có bị đứa nào gạch xóa không nhỉ?

- Đồ phá hoại tài sản chung.

- Kệ. Dù sao cũng đã làm rồi.

Không thể vào trong lớp chụp ảnh, cũng không thể cứ đứng mãi bên ngoài cửa lớp, My và Tuấn đành thôi. Cả hai đi dọc hành lang, qua thư viện, leo lên tầng hai rồi lại quay xuống tầng một, Cứ đi hết mọi nơi như để khắc sâu thêm một chút, như để nhớ thêm một chút. Mùi quả bàng chín rơi rụng. Mảng rêu trên một mảnh tường cạnh chiếc vòi nước mà hằng ngày vẫn giặt giẻ lau bảng, lấy nước tưới hoa. Đi mãi chán, My chọn một cái ghế đá, ngồi xuống và tiếp tục chụp hai cây phượng đỏ.

- Tí nữa hay đứa mình chụp hàng bằng lăng trước cổng trường luôn nhá.

- Cậu muốn làm gì cứ làm đi, tớ cản được chắc.

- Nói cứ như tớ là phát xít ấy nhờ?

- Không đúng chắc? Thế ai hồi nãy lôi tớ đi đến trường cho bằng được? Thế ai hồi nãy đã bảo đi về rồi mà vẫn nhất quyết đòi đi chụp hình? - Tuấn châm chọc.

- Tuấn, leo lên cây phượng hái vài búp xuống chơi đá gà đi.

- Đây, cho xin, bảo muốn làm gì cứ làm không có nghĩa là sai người ta như ô sin nhà.

My bĩu môi. Rồi lại mãi mê chụp ảnh. Sắc đỏ của phượng đẹp vừa choáng ngợp, vừa rực rỡ, vừa vui tươi, vừa sâu muện. Tuấn ngồi im cho My chụp ảnh. Đột ngột, cậu nói.

- Điểm thi tốt nghiệp cao nhá. Chúc mừng.

- Cậu cũng thế còn gì.

- Chuyện, tớ vốn thông minh mà.

- Lại chảnh đấy.

Hai đứa bật cười. Biết bao lần đấu khẩu kiểu đấy rồi, còn lạ gì nhau nữa. My thôi không chụp nữa. Nó quay sang nhìn Tuấn, mắt hai đứa chạm nhau đột ngột đến nỗi Tuấn ngoảnh đi chỗ khác. My cũng giả vờ sầm soi cái máy ảnh.

- Nè, thi đậu đại học đấy nhé.

Tuấn thở dài.

- Chả biết. Đừng có nói trước. Áp lực lắm rồi.

Mỹ ngẫm nghĩ một lát. Thì nó cũng có khác gì đâu. Dạo này nghĩ về kì thi đại học cũng lo lắng. Nhiều đêm không ngủ được. Nhiều lúc thấy con đường phía trước sao mịt mù quá. Rồi thấy sợ khi phải bước đi, nhưng chẳng có cách nào quay đầu lại. Cô nàng hít một hơi, sửa lại câu chúc.

- Vậy, thi đại học tốt vào nhé.

- Kiểu đừng để mình ân hận ấy hả? Kiểu sau khi thi xong không tự đập đầu mình vào gối và lẩm bẩm: "Đơn giản thế mà cũng làm sai"?

- Ừ. Kiểu đó đó. Phải thi kiểu mà sau khi xong rồi thở phào và tự nhủ: "Dù gì mình cũng đã làm hết sức rồi".

Tuấn vẫn không nhìn Mỹ, nhưng môi cậu khẽ cong lên thành một nụ cười. Đôi khi những áp lực có thể đột nhiên biến mất chỉ vì một câu nói, một cái nhún mày, một nụ cười như thế. Như vài lần trong suốt ba năm qua. Như khi cậu đánh mất suất đi thi đội tuyển Lý, hay sau trận tranh luận với ba về nghề nghiệp tương lai... Những lúc khó chịu, nặng nề đó, Mỹ thường xuất hiện, nói vài ba câu trêu tức cậu, làm trò để cậu phải cười một chút.

Hai đứa ngồi thêm một lúc nữa, nói vu vơ về kì thi sắp tới: ngày khởi hành, ôn bài đến đâu rồi, tưởng tượng đề thi sẽ gồm những gì... Và ôn lại những kỷ niệm cũ. Bật cười vì một điều gì đó khôi hài trong cái khuôn viên bé nhỏ bình yên này. Ba năm đã trôi qua, không phải là lúc nào cũng là những kỷ niệm vui. Như lần Tuấn vô tình bảo Mỹ đẹp như Thị Nở, Mỹ giận suốt hai tuần. Như lần Mỹ quên mất sinh nhật Tuấn, không tặng quà, làm cậu đột nhiên thấy tủi thân... Vậy mà chẳng hiểu sao lúc này đây, đọng lại chỉ toàn là những điều tốt đẹp nhất, ngọt ngào nhất.

Trong cuốn lưu bút, Tuấn viết cho Mỹ chỉ vồn vện vài dòng: "Hẹn gặp lại

khi mùa thi kết thúc, để được gọi cậu là tân sinh viên." Tuấn không làm lưu bút nên My chỉ kịp chạy sang lớp cậu vào buổi chiều, níu tay áo trước khi cậu bước xuống cầu thang và bảo: "Thi đại học xong, nhất định phải gặp lại đây nhé, tân sinh viên". Tuấn chẳng đáp, chỉ cười.

Lời hẹn đó là một phần động lực cho My chống lại cơn buồn ngủ, hay chán nản, hay sợ hãi. Tuấn cũng thế. Nếu không phải là "tân sinh viên", sẽ không đủ can đảm gặp lại người kia. Và như thế, những điều muốn nói sẽ không có cơ hội bày tỏ. Sợ rằng thời gian sẽ cuốn trôi chúng đi, và rồi sau nghĩ lại sẽ hối tiếc. Như có một cô nàng vẫn luôn từ hành lang nhìn xuống sân bóng rổ dưới sân trường xem một cậu nam sinh chạy qua chạy lại, lưng áo ướt đầm mồ hôi. Mỗi lần ghi điểm, cậu lại cười thật tươi, sáng lấp lánh như nắng. Như một cậu nam sinh thường mìn qua ô cửa sổ mỗi khi cô bạn cậu thích trực nhật, vì cứ mỗi tiết cô bạn lại đi giặt giẻ lau, lại đi ngang qua lớp cậu. Cô bạn đi qua hành lang vắng, gió làm mái tóc tung bay nhẹ. Lúc đó cậu có cảm giác như thời gian vừa ngưng đọng một khắc. Sau đó, cậu xin xỏ để được làm thư ký lớp, chỉ để mỗi ngày được cùng cô bạn kia đi cất sổ. Thậm chí lén khắc tên cô bạn đó lên bàn.

Trời chuyển sang chiều. Tuấn đứng dậy, nói dứt khoát.

- Về thôi. Nãy giờ chụp cũng đủ nhiều rồi đúng không?

My ngoái lại nhìn phòng học của mình.

- Ừ. Về.

Khi hai đứa dắt xe ra, My chụp thêm hàng bằng lăng đang trổ những chùm hoa tím xinh đẹp dịu dàng trước cổng trường. Và cổng trường thân thương đã ba năm sớm tối ngang qua. Khoảnh khắc My bấm máy ảnh, đột nhiên như hiện ra hình ảnh một chiều nào đó tan trường, áo dài trắng phấp phới như một đàn bướm trắng ủa xuống phố. Chớp mắt một cái, My mở to

mắt nhìn lại, nhưng giờ phía trước trống trơn. Chỉ có nắng và những cánh hoa tím lơ thơ trên đất. Cảm giác mất mát đâu đó ùa về.

- Tuấn ơi.

- Gì?

- Muốn khóc quá.

Như mọi lần, cậu bạn sẽ cốc đầu My và bảo đồ con gái. Nhưng lần này cậu không nói gì. Chính cậu cũng không biết làm gì với cảm giác bùi ngùi trong lòng mình. Cậu chỉ chìa tay ra, đưa cho My vài búp phượng để cô bạn chơi đá gà.

Hai đứa nhìn lại một phần tuổi trẻ đã rực rỡ, sống động, và cất sâu vào một góc nào đó. Hành trình phía trước đang đợi rồi.

Tuấn chờ My về, hát vu vơ.

... Là bài thơ còn hoài trong vở

Giữa giờ chơi mang đến lại mang về...

Ai đó đã từng nói, phượng đỏ nở trước đón hè về là con trai nhanh nhẩu, vô tư đến vô tâm, chẳng ưu phiền điều gì. Còn bằng lăng tím man mác nở sau là con gái ưu tư, nhiều hoài niệm. Giờ đây, cả phượng và bằng lăng đều nở rộ dưới nắng chiều vẫn vàng tươi tắn, cả hàng cây đều ngơ ngác lặng buồn.

Chỉ có bí mật mà mùa tạm cất giữ là tạm lấp lánh ở đó, vui tươi và hy vọng, đợi người đến lấy về.

NHƯ MÙA ĐÔNG RƠI XUỐNG

Fuyu
www.dtv-ebook.com

Nhánh Cây Tầm Gửi

Còn tận ba tuần nữa mới đến Giáng sinh, nhưng không khí lễ hội rõ rệt đến mức ngỡ là chỉ cần nhắm mắt lại và mở ra là đã thấy Giáng sinh ai đem đặt ở ngay trước mặt rồi. Ngoài đường phố, các cửa hàng thi nhau giăng đèn, bật sáng, treo vô số những quả châu lấp lánh, trưng bày cây thông và cả những người tuyết bằng xốp. Một số trung tâm mua sắm lớn đã thuê những ông già Tuyết đứng rung chuông trước cửa trong bộ đồ đỏ. Chỉ thiếu tuyết nữa là sẽ thành một Giáng sinh hoàn hảo. Nhưng chỉ cần thế này thôi cũng đã khiến Mai Anh thấy mùa đông trọn vẹn rồi.

Tâm trạng Mai Anh những ngày này lúc nào cũng vui vẻ lạ thường. Nó hay mỉm cười, và thỉnh thoảng khe khẽ hát theo những giai điệu nhạc Giáng sinh đầy ắp trong playlist. Mùa yêu thích nhất trong năm của nó đã đến rồi. Nó nhận ra điều đó không bằng ngày tháng trên tờ lịch bàn mà bằng một buổi sáng sương giăng se lạnh đạp xe đến trường, và những hàng cây trơ lá mỗi chiều đạp xe về từ trung tâm ngoại ngữ. Lễ hội nó yêu thích nhất năm cũng theo mùa mà về. Dường như cả một năm dài, nó chỉ đợi mùa này và ngày này đến. Lễ Giáng sinh như một mảnh ghép sẽ vừa khít bức tranh một năm. Nếu để lỡ Giáng sinh thì Mai Anh có cảm giác mình đã lỡ hẹn với một điều gì đó thân thuộc, quan trọng và gần gũi lắm. Và thường thì Mai Anh chẳng để lỡ bao giờ.

Năm nào cũng thế, Mai Anh sẽ lặp lại chuỗi hành trình quen thuộc nhưng chưa bao giờ nhàm chán của mình: trước Giáng sinh, nó sẽ đi bộ trên những con phố lớn để hòa mình vào đường phố sáng rực ánh đèn. Chỉ còn vài ba ngày nữa là đến Giáng sinh thì lang thang nhà sách mua thiệp tặng bạn bè.

Tối Giáng sinh, mua một cái bánh kem ăn cùng gia đình. Và cuối cùng là xem lại danh sách DVD phim đã chuẩn bị từ trước.

Những ngày đó, mọi người thường ùa hết ra đường. Nhưng như thế là ồn ào, là kẹt xe, là chen lấn. Nên Mai Anh chọn đón Giáng sinh một mình như đang chậm chạp nhấm nháp một mình miếng bánh ngon, để nó từ từ ta dần ra trong miệng. Chưa bao giờ Mai Anh nghĩ đến việc sẽ đón Giáng sinh cùng một ai đó khác hay làm một điều gì đó khác. Cũng có thể đôi lần đã nghĩ đến, nhưng nhanh chóng bị cô gái nhỏ lắc đầu xua đi.

Không khí lễ hội cứ ngày một rộn ràng hơn nhưng bọn học sinh đâu được thanh thoi mà ăn chơi. Cuối năm cũng có nghĩa là thi cử. Tuy đến Giáng sinh là kỳ thi cũng kết thúc rồi, nhưng trước đó thì vẫn cứ phải ôn tập đầy đủ nên chẳng đứa nào đủ tâm trạng mà nghĩ đến chơi bời. Vậy là đứa nào cũng cặm cụi học thi. Lớp 11 chương trình nặng nên đứa nào cũng bơ phờ ra mà học. Nghỉ lễ Giáng sinh trở thành một điều rất xa xỉ. Tiếng rì rầm tụng bài, hỏi bài nhau lan ra khắp hành lang tựa như tiếng một bầy ong vo ve chăm chỉ.

Nhưng mùa cũng trở nên ngọt ngào thật yêu. Như có cậu học trò đang học đột nhiên đứng dậy kéo cửa sổ lại, ngăn cho gió lạnh ùa vào khi cô giáo xuyết xoa than lạnh. Hay sáng nay ai đó đặt vào ngăn bàn Mai Anh một thanh kẹo bạc hà khi hôm qua nó đến lớp ho khan. Nghĩ mãi mà Mai Anh chẳng dám đoán là ai. Đầu óc nó không nghĩ ra cái tên nào cụ thể, ngoài Minh. Nhưng điều đó thật là xa vời.

Mai Anh nhìn mãi tấm áp phích quảng cáo về buổi tiệc Giáng sinh sẽ được tổ chức dán ngay ở bảng tin trường. Bên cạnh vô vàn những tờ thông báo khác, áp phích nổi bật rực rỡ vì sắc đỏ cũng như nội dung thông tin của

nó. Qua Giáng sinh một ngày, nhà trường sẽ tổ chức một buổi tiệc cho toàn thể học sinh trong trường, và mỗi lớp sẽ tự biến phòng học của mình thành một nơi phù hợp cho buổi tiệc đó, từ năm đến tám giờ tối. Mọi người trong lớp đều háo hức trước thông tin đó. Chủ đề buổi tiệc trở thành tâm điểm trên hành lang, trong căn tin... xen lẫn với tiếng rì rào như bầy ong chăm chỉ. Đi đâu cũng nghe mọi người nói về bộ váy sẽ mặc, ước sẽ cùng đón Giáng sinh cùng ai.

Mai Anh cho phép mình đứng ngoài sự rộn ràng đó. Nó thật sự không quan tâm đến buổi tiệc lắm. Dù rằng nó định sẽ có mặt, nhưng chỉ để ở cạnh bạn bè. Vậy thôi, vì nó biết mình không thuộc về thế giới quá ồn ào hay náo nhiệt. Và người mà nó muốn ở cạnh vào dịp đó, chắc là cũng không thể ở cạnh được.

Mấy ngày gần đây, chẳng hiểu sao thời tiết Sài Gòn cũng se se lạnh chứ không nắng ấm như những ngày khác. Mặc dù không đến nỗi khiến dân tình phải trốn trong những chiếc áo len to đùng, nhưng Mai Anh cũng phải khoác thêm một chiếc áo len mỏng khi đến lớp. Đôi lúc, nó khẽ rung mình vì một cơn gió thổi đến. Và đôi lúc bàn tay nó lạnh toát theo gió, đến nỗi cô bạn thân mỗi khi nắm lấy cũng phải ngạc nhiên. Nhưng Mai Anh không thấy phiền, ngược lại, còn thích ủ ấm đôi bàn tay trong túi áo. Hôm qua trời đổ một cơn mưa lớn đột ngột và lạnh buốt. Chỉ đội mưa một chút nhưng sáng nay Mai Anh cũng đau họng, và ho. Thế mà Mai Anh vẫn yêu mùa đông này không chịu được.

Mùa đông làm ai cũng trở nên mềm lòng, và gần gũi nhau hơn. Như sáng hôm nay, Minh mua giùm gói xôi nóng hổi ở căn tin và ngồi bên cạnh nó ở ghế đá.

- Cậu đang nghe bài đấy?

Thay vì trả lời, Mai Anh nhẹ nhàng đưa một bên tai nghe cho Minh Giai điệu ngọt ngào dễ thương của Baby it's cold outside. Cậu ấy đưa cho Mai Anh một thỏi kẹo bạc hà để ngậm cho khỏi đau họng. Hai đứa không nói gì nữa, chỉ im lặng ngồi cạnh nhau trong buổi sáng mùa đông ấy.

Sáng nay là tới phiên Mai Anh trực nhật. Nó cầm cùi quét sạch hàng lang, tiệt nuôi gom vài lá bàng đỏ vào thùng rác. Sân trường còn vài lá sót lại sẽ đẹp hơn nhiều, sao cứ quét sạch làm gì. Còn sớm nên sân trường vắng và trời hơi lạnh. Nó còn phải xách xô nước để nhúng giẻ lau bảng. Nhưng Minh vừa đến, thấy nó xách xô thì cầm lấy.

- Để tớ đi cho.

- Thôi, không sao đâu. Để tớ xách được rồi.

Tự dưng Minh nhìn nó và mỉm cười.

- Bên ngoài trời lạnh lắm đấy Mai Anh ạ.

Nó ngơ ngác chẳng hiểu gì. Mãi đến tối ấy, trước khi đi ngủ, nghe vài bản nhạc, nó mới nhớ đến một sáng nọ, hai đứa cùng nghe Baby it's cold outside. Thì ra là một kiểu trêu đùa của cậu ấy. Nó mỉm cười, thu mình trong chăn, cho phép mình nghĩ vu vơ đến một người.

Nhưng chỉ thế mà thôi, Mai anh không để mình nghĩ đến điều gì đó xa xôi hơn thế. Vì Minh không thuộc về thế giới của nó. Cậu ấy thuộc về một thế giới khác rộn ràng hơn, có nhiều người quan tâm hơn chứ không phải là một thế giới bình dị, thích thu nhặt những gì nhỏ bé. Mai Anh hài lòng với việc mình là cô bạn nhỏ mà cậu ấy sẽ nhìn thấy, sẽ dành chút thời gian nói chuyện vào một lúc nào đó. Chưa bao giờ Mai Anh có tham vọng sẽ giữ cậu ấy cho riêng mình.

Tình cờ, trên đường đến lớp, Mai Anh nghe cô bạn lớp bên rủ Minh đi cùng cô bạn ấy vào đêm tiệc Giáng sinh. Không biết có phải do tưởng tượng hay không, nhưng Mai Anh có cảm giác Minh nhìn mình. Chẳng nghe câu trả lời, nó vội rào bước. Cố bình thản như chuyện chẳng liên quan đến mình, như biết bao lần đã cố thể. Nhưng vẫn nghe tiếng bước chân nặng nề. Và buồn.

Tối hôm ấy là Giáng sinh. Và ngày mai sẽ là ngày diễn ra buổi tiệc. Mai anh thực hiện trọn vẹn chuỗi hành trình của mình, nhưng sao vẫn thấy trống vắng. Nó đã đón mùa đông về, đã tận hưởng lễ Giáng sinh của mình, nhưng cứ như nó đã lỡ hẹn với một điều gì đó quan trọng lắm. Xem hết Love Actually, Mai anh chui vào chăn, cố ngủ nhưng vẫn cứ nhìn nhánh cây tầm gửi treo ở cửa phòng. Mấy hôm trước, nó tình cờ nhìn thấy một cửa hàng bán nên đã mua rồi treo ở đấy. Mai Anh để ý nghĩ của mình trôi miên man đến một ô cửa nào đó khác.

Đẹp qua mọi bản khoản liệu có nên đi hay không, Mai Anh vẫn đến buổi tiệc Giáng sinh sớm để phụ mọi người trang trí. Những bộ bàn ghế được dọn lại một góc, dây kim tuyến giăng khắp các ô cửa sổ, một cây thông xấp được dán lên tường, vài chùm bóng bay điểm xuyết... Vẫn là không gian mà mỗi ngày nó hiện diện, nhưng sao hôm nay bỗng trở nên khác lạ. sau khi mọi thứ đã xong xuôi, Mai anh bí mật treo nhánh tầm gửi ở cửa lớp, để Giáng sinh trọn vẹn hơn.

Vài hôm trước cả lớp bốc thăm may mắn để chọn ra những người may mắn được trình bày các bài hát trước lớp hay chuẩn bị quà để tặng ai đó. Mai Anh bị buộc phải hát song ca với một bạn nam bí mật bài hát All I want for Christmas is you, mà phải đến tận hôm đó mới được biết người ấy là ai. Biết không trốn được nên đến giữa buổi tiệc, nó thu hết can đảm đứng giữa lớp.

Mai Anh nghĩ là tay cầm micro của nó hơi run.

I don't want a lot for Christmas

There is just one thing I need

Don't care about the present

Underneath the Christmas tree...

Hết phần của nữ, Mai Anh chờ đợi giọng nam sẽ song ca với mình. Trong một thoáng, nó nghĩ, nếu bạn nam kia không đủ can đảm lên hát, chắc là nó phải hát một mình. Tự dừng một giọng nam vang lên, quen thuộc, ấm áp khiến nó giật mình. Nó nhận ra giọng hát đó.

I won't ask for much this Christmas

I won't even wish for snow

I'm just gonna keep on waiting

Underneath the mistletoe...

Minh đang đứng dưới, lẫn vào trong những bạn khác. Cậu ấy đang hát. Cả lớp vỗ tay rầm rầm. Hơi hoảng hốt một chút, nhưng Mai Anh vẫn hát cho xong. Phía dưới cả lớp hò hét vỗ tay Minh cầm lấy tay nó, cúi xuống chào khán giả. Những ngón tay lạnh toát đột nhiên ấm trở lại.

Hai đứa rẽ đám đông, đến bàn thức ăn toàn đồ ngọt. Minh cắt và đưa cho nó một miếng bánh. Mai Anh cười, bảo.

- Cậu hát hay quá, bây giờ tớ mới biết đấy.

- Mai Anh hát cũng hay.

- May mà giọng hai đứa mình hợp nhỉ? Chứ tớ không dám nghĩ, nếu phải hát với Hùng "rè" thì sẽ ra sao nữa.

Nói rồi, Mai anh bật cười. Minh cũng cười,. Cậu ấy cắt một miếng cho riêng mình, nhưng bé hơn.

- Tớ là người làm bốc thăm đấy. Và tớ đã cố tình để được song ca với cậu.

Mai Anh không cười nữa.

- Tớ muốn đón Giáng sinh với người mà tớ thích chứ không phải là một ai đó khác. Merry Christmas, Mai Anh!

Minh nhìn nó cười, đưa ra một gói quà nhỏ. Tự dưng chỉ vậy thôi mà nó cũng đỏ mặt. Nó cũng chìa hộp quà màu xanh lá cây với cái nơ đỏ chót cho cậu ấy.

- Merry Christmas!

Minh nhìn nó chờ đợi. Mai Anh biết cậu ấy chờ đợi câu trả lời. Cậu ấy đã nói ra lòng mình. Nhưng chẳng hiểu sao, mọi ngôn từ của Mai Anh đều biến mất hết. May thay, khi ngược mắt lên, Mai Anh nhận ra hai đứa đang đứng dưới nhánh cây tầm gửi chính tay nó đã cài lên.

- Tụi mình đang đứng dưới nhánh cây tầm gửi đấy, cậu biết không?

Minh ngược lên nhìn, ngơ ngác.

- Thế thì sao?

Thu hết can đảm, Mai Anh nhẹ nhàng đặt lên má cậu ấy một nụ hôn. Nhẹ như gió vừa lướt qua. Nhưng đọng lại thật sâu. Ngọt ngào và dịu dàng như mùa đông ngoài ô cửa.

Đó chính là câu trả lời.

NHƯ MÙA ĐÔNG RƠI XUỐNG

Fuyu
www.dtv-ebook.com

Sang Đông Không Còn Hoa Sữa

Trường cấp ba mà tôi đang học nằm trên đỉnh một con dốc thoải thoải. Từ đó xuống thẳng xuống khoảng chừng sáu mươi mét sẽ gặp một con đường lớn chạy qua, cắt ngang và tạo thành một ngã tư rộng thênh thang. Tôi gọi con đường cắt ngang đó là đường "Hoa Sữa" rồi dần dần quên mất tên thật của nó luôn. Tôi gọi thế vì người ta đã trồng những cây hoa sữa, chẳng biết từ bao giờ mà cây nào cũng cao lớn, xanh tốt chạy dọc theo chiều dài con đường.

Tôi rất yêu con đường đó, nhất là khi mùa đông đến.

Những ngày này, phố đang ở trong những ngày gần cuối thu đẹp đến ngỡ ngàng. Đường như bất kì điều gì cũng trở nên nhẹ nhàng, dịu dàng, ngay cả gió và lá. Và rồi mùa thu mang đến một món quà thân quen vào lúc tôi không ngờ đến nhất. Một tối đạp xe về nhà sau buổi học luyện thi Toán, tôi nhận ra mùi hương mà tôi đã chờ đợi rất lâu ẩn mình trong những cơn gió chạy ngang qua. Hương hoa sữa ngọt ngào, hơi nồng, hơi gắt làm choáng váng những người lần đầu tiên biết đến. Nhưng khi đã quen, hương thơm ấy lại ám ảnh, thân thuộc len lỏi cả vào trong giấc mơ và làm người ta ngóng đợi nó mỗi khi thu đến. Ngẩng đầu lên nhìn, nhưng trời đã tối và đèn đường không đủ sức soi rõ nên tôi chẳng nhìn thấy gì ngoài những tán lá sẫm đen. Nhưng qua mùi hương nồng nàn, tôi biết hàng cây đã vào mùa đẹp nhất trong năm của mình - mùa nở rộ.

Ngay trưa hôm sau, tan học, tôi thích mê ngắm hàng cây của mình. Dưới ánh sáng ban ngày, hàng cây đẹp ngỡ ngàng với những chùm hoa sữa nở

bung từng chùm, từng chùm khắp cây, như cô dâu mặc váy cưới trắng tinh cổ điển trong ngày trọng đại nhất. Đứng từ đầu đường nhìn suốt chiều dọc, càng thấy con đường như sáng bừng lên khi cây nào cũng phủ một màu trắng sữa duyên dáng. Tôi đã từng rất nhiều lần ước mơ sẽ cùng người mình thích đi trên con đường này. Chắc hẳn, cảm giác sẽ chẳng khác gì những cặp đôi nắm tay nhau đi dưới hàng cây anh đào nở rộ ở xứ sở xa xôi nào đó vậy.

Và như những mùa hoa trước, khi hoa nở rộ, tôi chẳng vội xỏ dốc rồi rẽ trái ở ngã tư để về nhà như mọi lần. Ngược lại tôi nhấn bàn đạp quẹo phải, đạp đến đầu đường rồi chạy tới cuối đường, rồi lại vòng lên. Cứ thế cho đến khi nào chán thì thôi.

Tôi đang đạp xe chậm chậm, ngắm những chùm hoa trắng muốt trên cao, thì có một chiếc xe chạy từ phía sau lưng, đi song song, và hỏi.

- Cậu đang làm gì thế, Quỳnh Như?

Là Vinh. Cậu ấy đang nhú mồm nhìn tôi khó hiểu. "Trời đất ơi, cậu ấy nhớ tên mình", tôi suýt thì kêu lên thành tiếng. Không hiểu sao thay vì trả lời, tôi hỏi lại.

- Làm gì là làm gì cơ?

Vinh dùng ngón tay chỉ về đầu đường, rồi cuối đường, rồi xoay vòng tròn liên tục, cứ như cậu đang xoay một cái gì vô hình trên tay.

- Chạy lên, chạy xuống, vòng vòng, rồi lại vòng vòng, như này giờ cậu đang làm đó. Tớ đã quan sát cậu được ba phút và vẫn thấy cậu đạp xe vòng vòng.

Tôi trả lời một câu khá... củ chuối.

- À, tớ... tập thể dục.

Vinh bật cười.

- Thôi, đừng nói dối nữa. Tớ hỏi chơi thôi chứ thấy cậu vừa đi vừa ngẩng đầu lên nhìn cái-mà-cậu-cũng-biết-là-gì-rồi-đấy và cứ cười tùm tùm là tớ cũng tự đoán được rồi. Coi chừng tai nạn đấy, với lại về nhà đi, trưa cũng khá nắng đấy, cô bạn lãng mạn à.

Tôi cũng không biết nói sao, đành nhoẻn miệng cười gật đầu.

Tôi và Vinh học khác lớp. Chúng tôi chỉ học chung lớp luyện thi môn Toán. Nhưng học nửa năm cũng chỉ có một lần duy nhất ngồi chung bàn, vì hôm đó Vinh đến lớp trễ mà bàn của tôi còn trống. Đó cũng là lần duy nhất tôi nói tên mình với cậu ấy, khi cậu ấy hỏi vài câu xã giao. Tôi cứ chắc mẫm cậu ấy chẳng nhớ đâu, hỏi vu vơ thôi, thế mà cậu ấy nhớ thật. Điều đó khiến cho tôi có cách nhìn khác về người mà mình chưa từng nói chuyện ấy. Vinh không phải là một cậu con trai hời hợt rộng tuếch như tôi đã trót nghĩ.

Vinh khá nổi tiếng ở trường, đặc biệt là với đám con gái. Cậu ấy khá dễ thương với nụ cười rất tươi, học lực lọt vào Top 10 toàn trường, và còn là tay cờ tướng mang về nhiều giải thưởng cho trường mỗi lần đi thi đấu. Trước giờ tôi vốn có ác cảm với những cậu con trai đẹp vẻ ngoài, vì vậy tôi chỉ phục đầu óc của Vinh thôi. Cậu ấy thông minh. Tôi đã chứng kiến khá nhiều lần Vinh giải những bài toán khó với tốc độ nhanh ở lớp luyện thi trong khi mình còn đang cắn bút. "Thân thiện: và "tốt tính" là những ưu điểm khi đã thành bạn, tôi mới biết Vinh có.

Từ cái hôm bị bắt gặp đó, tôi và Vinh trở thành bạn. Thỉnh thoảng hai đứa ngồi cạnh nhau ở lớp luyện thi và cậu ấy hướng dẫn tôi vài điểm mà tôi còn yếu. Chúng tôi chung nhau một quãng đường về nhà nên mỗi khi tan lớp luyện thi Toán là lại cùng nhau đạp xe song song. Đến khi đi hết con đường

"Hoa Sữa", gặp một ngã tư khác, chúng tôi mới tạm biệt nhau. Tôi tiếp tục đi thẳng, còn cậu ấy quẹo phải.

Tôi chẳng phải là một cô gái lãng mạn như Vinh nói vào cái hôm đầu tiên hoa sữa nở bung. Nếu có thì chỉ một xíu thôi. Nhớ hồi bé ngồi xem phim Hàn Quốc bị thương với mẹ, khi nhân vật chính gặp đủ tai ương, hiểu lầm, bệnh tật... và khóc sướt mướt thì tôi ngồi cười rúc rích vì thấy nó không thật tí nào. Tôi cũng chẳng tin vào câu chuyện hoàng tử - công chúa trong cổ tích khi họ dễ dàng vượt qua khó khăn và đạt được hạnh phúc. Tôi là một người khá thực tế thì đúng hơn.

Nhưng tôi chưa kịp nói điều đó thì cậu ấy cũng tự biết. Dường như những kẻ thông minh luôn biết mọi điều trước khi người ta kịp nói. Như khi cậu ấy biết lúc nào tôi đói để rủ đi húp xì xụp bánh canh chả cá. Hoặc ngồi bên bếp than hồng nướng bắp và rưới mỡ hành kêu xèo xèo, ăn thêm một cái bánh tráng nướng thơm phức tép ruốc. Như khi cậu ấy biết tôi buồn và rủ hãy cùng nhau đạp xe vài vòng, để nỗi buồn rớt dần về phía sau, cho đến khi tất cả rớt hẳn và thấy lòng nhẹ vơi.

Một hôm, thầy có việc bận nên cho lớp nghỉ đột xuất, hai đứa quyết định mang tập Toán ra quán nước mía ngồi giải. Dưới hàng cây hoa sữa có rải rác vài quán nước mía, sinh tố dành cho học sinh. Ngồi được một lúc, Vinh ngẩng đầu lên nhìn. Cậu ấy bảo trước đây cậu ấy chẳng thích hoa sữa, và cũng không thích mùi của nó. Nhưng giờ quen rồi.

- Thế này là vừa được ngắm hoa vừa không sợ tai nạn, nhỉ?

Tôi ngẩng đầu lên nhìn theo, gật đầu đồng ý.

Dịu dàng như mùa thu và đến không báo trước, tôi nhận ra mình thích Vinh. Hôm đó cậu ấy không đến lớp luyện thi Toán, và tôi cứ ngóng hoài ngoài cửa sổ. Tối đó về nhà, tôi nhận được tin nhắn của Vinh: "Tớ bị ốm nên

ngủ hôm nay. Ngày mai Như mang cho tớ mượn chép lại bài hôm nay nhé". Một ngày không có ai đó trở nên dài lạ lùng, đó là lần đầu tiên tôi biết điều đó. Và cũng là lần đầu tiên tôi biết nhớ ai đó là như thế nào. Hình như không chỉ có gió và lá, mùa thu cũng làm tôi trở nên dịu dàng hơn.

Lần này, Vinh không biết được những cảm xúc mới nhú mầm trong tôi. Và tôi thì tập làm cô gái lẳng mạn. Khi viết vào nhật kí rằng mỗi khi cùng đạp xe song song với cậu ấy về nhà, tôi luôn có cảm giác rằng cậu ấy thuộc về riêng mình, như một đôi cùng ngắm hoa anh đào ở xứ sở xa xôi. Dù chỉ là trong tưởng tượng.

Câu chuyện của tôi và Vinh có một nhân vật khác xen ngang, tạo thành một "ngã ba" không mong đợi. Đó là cô bạn Vinh tình cờ gặp ở đâu đó mà cậu ấy không kể cho tôi. Vinh giữ nó lại như một bí mật. Vinh chỉ hay hỏi tôi con gái nghĩ gì trong đầu, con gái thích gì... rồi thường xuyên trầm tư. Tôi chẳng biết trả lời thế nào. Người ta thích hoa hồng, hoa cúc... nhưng tôi chỉ thích những chùm hoa sữa đến vào cuối thu. Chẳng cô gái nào giống cô gái nào hoàn toàn. Nhưng tôi cũng cùng Vinh đi mua gấu bông, mua hoa, những món quà nhỏ xinh, lắng nghe những tâm sự của cậu như một người bạn.

Rồi một ngày Vinh hồ hởi khoe với tôi, hôm nào sẽ dẫn cô bạn ấy đến cho tôi gặp. Vinh hẹn một cuộc trà sữa vào cuối tuần. Tôi tự hiểu, như thế nghĩa là cậu ấy đã thành công. Và cũng tự hiểu đáp án cho tình cảm của mình. Tôi không thông minh bằng Vinh, nhưng tôi biết khi nào nên dừng đúng lúc.

Sau khi tan cuộc trà sữa, tôi về nhà một mình. Đột ngột, chẳng biết điều gì thôi thúc, khi đã gần về đến nhà, tôi lại đột ngột quay đầu xe và đạp một mạch lên "Hoa Sữa". Tôi đạp khoảng hai vòng trên con đường ấy, thật chậm, và rồi nhận ra mùa thu đã rời đi từ bao giờ. Và mùa đông thì không còn hoa sữa. Không còn những chùm hoa trắng. Không còn mùi hương ngọt ngào ám

ảnh cả trong mơ. Chỉ còn những tán lá xanh mướt như thể mùa thu chưa bao giờ ghé qua đây.

Tôi biết từ hôm nay, sẽ có nhiều điều đổi thay. Như việc không có ai làm bài tập cùng, không có ai đạp xe song song bên cạnh, hay cùng ngẩng đầu lên nhìn những chùm hoa trắng. Ai đó sẽ chẳng thuộc về tôi nữa, dù chỉ là trong tưởng tượng.

Nhưng tôi cũng biết, hoa sữa chỉ tàn chứ không kết thúc. Mùa thu rời đi bây giờ, nhưng năm tới thu sẽ lại về. Và khi đó, những chùm hoa sữa trắng sẽ lại nở rộ trên con đường này. Tôi chỉ cần học cách chờ đợi mọi thứ đúng thời điểm, như đợi một mùa thu khác đến, một mùa hoa khác nở và tìm thấy người chỉ thuộc về riêng mình để cùng ngẩng đầu lên ngắm những chùm hoa nở bung.

NHƯ MÙA ĐÔNG RƠI XUỐNG

Fuyu
www.dtv-ebook.com

Tớ Yêu Cậu Lắm, Doraemon À

Lâm chuyển đến sát nhà tôi khi những giọt nắng cuối hè còn đọng lại óng ánh trên lá mạn. Khi đó, tôi đang ngồi vắt vẻo trên lan can tầng ba đọc Doraemon, bị âm thanh ồn ào của những chiếc xe tải gây xao nhãng. Phóng tầm mắt xuyên qua đám lá của cây mạn trồng giữa sân, tôi thấy một cuộc chuyển nhà. Căn nhà bên cạnh trước đây chẳng có ai, giờ dọn đến là một gia đình ba người. Ông bố to, cao, nước da ngăm ngăm; bà mẹ nhỏ người, khá gầy, da trắng bệch; và một cậu nhóc con trông ngơ ngác trạc tuổi tôi. Trong khu phố, không nhà nào có trẻ con. Đa phần là những anh chị học cấp hai, cấp ba không thềm chơi với con nít nên khi thấy có một kẻ trạc tuổi mình thì tôi khá phấn khích vì sẽ có bạn chơi cùng. Nhưng Lâm chuyển đến một tuần rồi mà tôi không bắt chuyện được với cậu ấy. Mỗi lần trông thấy tôi, không hiểu sao cậu ấy lại lùi đi mất. Sau này cậu ấy mới nói, cậu ấy ngại.

Từ ban công tầng ba, nơi tôi vẫn hay ngồi đọc manga, tôi có thể nhìn thấy cậu bạn hàng xóm lui cui quét cái sân trước đầy hoa và lá của giàn hoa giấy đủ màu, lạch bạch xách cái xô đi tưới mấy bụi cây kiểng, đem quần áo ra phơi và thu quần áo về. Có một lần, cậu ta vấp té khiến cả người lảo đảo lăn kềnh ra. Hình ảnh ấy ngộ nghĩnh đến nỗi tôi không nhịn được cười. Cậu nhóc ngẩng lên nhìn con nhóc trên cao, mặt đỏ bừng lùi vô nhà. Một lúc sau lật đật chạy ra, mang cái xô vô cất. Hôm sau lại thấy cậu ta xách xô ra tưới cây kiểng, tôi gọi với xuống: "Này, đằng ấy có muốn đọc Doraemon không?" Đoạn giờ cao cuốn truyện tranh đầy hăng diện. Cậu nhóc mất một lúc mới gật đầu. Và từ đó, chúng tôi trở thành bạn của nhau. Hai đứa dành những ngày hè cuối cùng đó đọc Doraemon, chơi trò bán hàng với những cái bánh đúc từ đất

và được trả tiền bằng lá mạn. Mùa thu đến, chúng tôi cùng đi học lớp 3. Bố mẹ Lâm xin cho cậu con học chung trường với tôi. Dù không chung lớp nhưng cứ tan trường là Lâm đứng đợi tôi ở cửa lớp và chúng tôi sẽ rảo bộ về nhà.

Tôi vốn là đứa cứng đầu, nghịch ngợm, hiếu động. Lâm lại hiền lành, ngoan hơn và giỏi nhường nhịn. Thế mới có hình ảnh tréo ngoe là một đứa con gái lại chuyên trào cây mạn, nghịch ngợm té trầy tay trầy chân và một đứa con trai ở dưới cầm cái rổ hứng mạn, rồi bậm môi bôi thuốc cho cái đầu gối bị trầy của đứa kia. Vừa bôi Lâm vừa rầu rĩ: "Như vậy má Như có đánh đòn Như không?" Tôi lắc đầu an ủi: "Không, má chỉ mắng vu vơ thôi."

Tôi hay bắt nạt cậu ấy, như một thú vui. Đi học mệt, bắt Lâm cầm luôn cặp về. Hay giành đồ ăn với lâm, từ cái kẹo đến quả táo mẹ cậu ấy bỏ trong cặp. Đến khi bố Lâm mua cho cái xe đạp màu xanh biển, cậu nhóc trở thành xe ôm miễn phí của tôi. Thậm chí khi đã có xe đạp rồi, tôi vẫn để nó đóng bụi ở nhà vì thích được Lâm đèo đi đèo về. Thỉnh thoảng mẹ tôi hay nấu chè, bún bò giò heo cho cả hai đứa cùng ăn. Chúng tôi xì xụp trước cái ti vi chiếu phim hoạt hình Doraemon, và tôi bắt cậu ấy nhường phần giò heo vào bát mình. Cậu ấy ngoan ngoãn làm theo.

Một hôm tan học, trời vừa mưa xong nên đường phố sạch bong, tôi thích thú cầm cái ô đỏ mẹ mới mua, xoay tít như múa trên đường đi mua rau cải cho mẹ về nhà. Đến khúc cua gần nhà, tôi thấy Lâm với mấy tên con trai. Trông chúng không thân thiện lắm.

- Sao hôm nay mày dám ghi tên tao đi học trễ hả?

Trước khi Lâm kịp lên tiếng thì tôi đã nói, gần như hét.

- Đi học trễ thì phải ghi là đi học trễ chứ ghi cái gì được nữa. Nếu không thích bị ghi tên thì sáng mai mày cố mà dậy sớm hơn đi. Hay là nhà mày

không có đồng hồ báo thức? Ở đầu đường này có một cửa hàng bán đấy.

Tôi vừa nói xong vừa quét từ đầu đến chân đối thủ để ước lượng. Hăn cao hơn tôi một cái đầu, tướng đồ con, lại là con trai, xấp lá cà là thua chắc. Thú thật, tôi cũng hơi sợ một tí. Nhưng tôi đã tính đến kế kéo Lâm cùng chạy nếu đánh không lại.

- Tao không nói chuyện với đồ con gái.

- Tao cũng đâu có muốn nói chuyện với đồ đầu óc đặc sệt cámlợn như mày. Nhưng biết sao được, mày kiếm chuyện trước đây chứ. - Tôi vênh mặt lên.

Lâm xanh mặt. Cậu ta khẽ lắc đầu, ý bảo tôi đừng có xen vào. Tôi lờ tịt đi. Mặt tên côn đồ tí hon đỏ bừng lên vì tức giận. Nhắm đánh con gái thì không đẹp mặt lắm nên hăn quay qua nắm cổ áo Lâm định đấm cho bở tức. Nhưng tôi đã nhanh tay hơn. Tôi cầm cái ô quất thẳng vào mông hăn, hai phát, bằng tất cả sức lực. Rồi tôi chĩa mũi ô vào hăn đầy đe dọa.

- Để cho cậu ấy yên. Coi chừng tao mách cô giáo thì mày sẽ gặp rắc rối với cái ô của má mày đấy. Dám cá là bà ấy sẽ tuốt xác mày ra.

Không biết là hăn sợ cái dù của tôi hay sợ bị má đánh nên buông cổ áo Lâm ra rồi đi mất, không quên ném lại một cái nhìn hăn học. Đến lúc đó, tôi mới dám thở phào một cái. Lâm vẫn chưa hoàn hồn, cứ nhìn tôi trân trân kiểu: "Cậu nghĩ cái quái gì mà một đứa con gái lại nhảy vào một cuộc đánh nhau của bọn con trai cơ chứ?" Tôi kéo tay Lâm.

- Đi về thôi. Làm gì đứng như trời trồng vậy?

Suốt đường về, Lâm chẳng nói gì, trông suy tư ghê lắm. Tôi cố gợi chuyện.

- Cậu vẫn còn sợ tên Jaian đó á? Không sao rồi, Nobita, có Doraemon tớ đây rồi, à, với cái ô của má tớ nữa.

Nhưng Lâm chẳng trả lời. Mãi một lúc, cậu ấy mới nói.

- Tớ sẽ là Doraemon.

Tôi chẳng hiểu cậu ấy nói gì, nhưng trông cậu ấy nghiêm túc đến nỗi tôi biết mình không nên phản đối.

Cây mận vẫn cần mẫn rụng lá, ra hoa, kết quả. Chẳng biết bao mùa trôi qua, nhưng hai đứa nhóc ngày nào đã lớn. Tôi bớt nghịch, bớt hiếu động, cố gắng để trở nên nữ tính hơn. Nhưng đôi lúc vẫn bị má la rầy vì trèo cây mận, chiên cá để cháy sém một góc, ngủ nhiều... Lâm vẫn hiền lành như vậy, vẫn để tôi muốn bắt nạt thế nào cũng được. Cậu ấy vẫn đợi tôi ở cửa lớp mỗi giờ tan học, vẫn là tài xế chăm chỉ đèo tôi về nhà. Suốt cả cấp hai, suốt cả cấp ba. Tôi thích cảm giác được ngồi ở đằng sau vu vơ hát bài nào đó và ngắm mọi thứ xung quanh, nhất là hai hàng cây bằng lăng. Nhưng cậu ấy cũng có đôi chút đổi thay. Cao hẳn lên, ít nói hơn trước, tham gia đội bóng của trường, và thường giành phần trèo hái mận. Lâm hay bảo: " Để tớ hái cho, kéo má cậu mặng đấy."

Tôi nhận được lá thư tỏ tình đầu tiên khi năm học lớp 10 bắt đầu. Chủ nhân lá thư là tên côn đồ tí hon năm nào đã bị tôi cho ăn hai phát vào mông bằng cái ô đỏ. Lá thư ngắn ngủn, tôi đọc vậy thôi, chẳng bao giờ trả lời, cứ cất ở đâu đó kín đáo đến mức một thời gian sau quên khuấy cả nơi cất. Đem kể cho Lâm nghe thì cậu ấy chỉ cười.

- Lần sau đừng dại dột đánh ai bằng ô nữa. Biết đâu nó là mũi tên thần Cupid ngụ ý trang.

Tôi nhéo Lâm một cái đầu thấu trời đất. Tay lái cậu loạn choạng. Thế là tôi thôi.

- Nhưng cậu có chút nào thích tên đó không? - Lâm e dè hỏi.

- Không. Tôi chỉ thích Doraemon thôi.

Năm lớp 11, Lâm nhận được món quà sinh nhật từ một cô nhóc lớp 10. Cô nhóc đàn em thích anh Lâm đá bóng giỏi và có nụ cười dịu dàng. Cái khăn len đan bằng tay, màu ghi, có chữ "L" màu đỏ ở đuôi khăn nổi bật lên. Tự dưng tôi khó chịu. Đến lúc Lâm hỏi quà sinh nhật của tôi đâu thì tôi trả lời cụt ngủn: "Quên rồi", dù từ hồi chơi với nhau đến giờ, chưa khi nào tôi quên. Hôm đó tôi không đợi Lâm đèo về mà lẳng lặng leo lên xe buýt. Trên xe buýt, tôi lôi cái ly sứ trắng có hình Doraemon ra ngắm nghía. Một món quà sinh nhật tầm thường. Làm sao so được với một cái khăn đan bằng tay 100%.

Đang ăn trưa, mẹ chất vấn tôi có việc bận về trước mà sao không nói với Lâm, "bắt thẳng nhỏ đứng đợi nắng nôi nửa tiếng đồng hồ". Tôi chẳng nói gì, nhưng thấy có lỗi. Nghĩ ngợi thế nào, tôi mang món quà sang đưa cho má Lâm, dù sao cũng đã mua rồi. Xong về trùm mền đọc Doraemon rồi ngủ khì.

Sáng hôm sau, vừa bước ra cổng đã thấy Lâm đợi. Cậu cười toe.

- Sao cậu biết tớ cần cốc uống cà phê hay vậy?

Chỉ vậy thôi mà cơn giận dữ vô cớ của tôi xẹp xuống nhanh còn hơn người ta xả hơi một quả bóng. Và tôi thấy vui như trẻ con nhận quà. Tôi còn vui hơn khi cậu ấy đã từ chối khéo cô bé lớp dưới. Quãng đường về hôm đó, tôi hát suốt, những bài hát trong phim hoạt hình Doraemon. Bài hát tôi thuộc và thích nhất là Doraemon no uta. Tôi thích lúc lắc cái đầu ngân nga "A aa, Tottemo daisuki, Doraemon".

"A aa, tớ yêu cậu lắm, Doraemon à".

Chớp mắt một cái, năm 12 đến. Hai đứa quay cuồng trong guồng quay học, thi, học, lại thi. Hai bà má cũng cuống lên, nấu ăn tẩm bổ cho hai đứa. Một hôm, Lâm lôi đầu về hai cái bánh xe tải cũ, hì hục suốt buổi chiều rồi làm thành cái xích đu ngộ hết biết. Cậu ấy bảo ngồi thế này ngắm sao cho mát, nhưng khi ngồi thử trông lên lại chỉ thấy toàn lá mạn. Thế là nó trở thành nơi để chúng tôi ôn bài mỗi trưa. Mỗi đứa ngồi một cái, kiểm tra nhau công thức tiếng Anh hay công thức Toán, rộn rã một góc sân. Những lúc tôi lơ mơ ngó trên cao, Lâm sẽ cầm bút gõ nhẹ vào trán tôi.

- Mạn bị cậu ăn hết từ mùa trước rồi còn đâu mà ngó.

Tôi hừ mũi.

- Tớ ngó nắng chớ bộ.

Mùa hè đến, nhanh và bất ngờ như vị khách gõ cửa không báo trước. Một lần ngồi sau xe Lâm, tôi đếm từng gốc bằng lăng một. Tôi đi qua con đường này quá nhiều lần rồi nhưng chẳng biết có bao nhiêu cây cả thảy. Và tôi ngẩn ngơ nhìn màu hoa tím hồng xinh đẹp rơi rụng từng chùm. Tự nhiên thấy băng khuâng. Tôi lại hát Doraemon no uta và ngân cao câu "Tottemo daisuki, Doraemonnnnnnn". Lâm phì cười: "Cậu làm người đi đường nghĩ tớ đang đèo một cô nhóc xinh xắn nhưng bị tâm thần đó". Tôi nhéo vào hông cậu ấy. Tay lái loạng choạng.

Chúng tôi trải qua kì thi đại học trót lọt. Hai đứa đều đậu, nhưng khác trường. Má tôi với má cậu ấy cùng chuẩn bị một bàn tiệc vĩ đại để ăn mừng. Mặc kệ người lớn uống bia và hát karaoke sau khi dùng cơm tối, tôi và Lâm lén ra trước nhà ngồi ở cái xích đu tự chế dưới cây mạn.

- Sắp đi học xa nhà, cậu có lo lắng không?

- Một chút. - Tôi ngẫm nghĩ rồi trả lời.

- Đừng lo, Nobita, có Doraemon tớ đây rồi.

Lâm im lặng một chút, rồi cười, nói tiếp.

- Cậu nhớ lời tớ đã nói hồi còn nhỏ không? "Tớ sẽ là Doraemon" ấy? Hồi đó, tớ là con trai nhưng hầu như lúc nào cũng phải để cậu lo lắng. Thật là xấu hổ. Lúc đó tớ đã quyết tâm phải mạnh mẽ hơn, chăm sóc cậu nhiều hơn, nhưng đến giờ vẫn chưa được như thế. Nhưng tớ sẽ vẫn cố gắng. Cậu có thể đợi đến lúc ấy không? Không lâu đâu. Nếu đến lúc đó tớ vẫn là Nobita vô dụng thì cậu có thể tìm một Doraemon khác.

- Cậu nói cứ như là đang tỏ tình với tớ ấy?

Lâm tự nhiên im bật, lúng túng như gà mắc tóc.

- Ủ, cũng gần giống thế. Nhưng tớ muốn khi trở thành Doraemon thật sự rồi thì mới có thể tự tin hơn để nói một lời chính thức. Cậu có thể đợi được không?

Tôi ngẩn người. Thật ra ngày đầu tiên Lâm chuyển đến căn nhà bên cạnh, tôi đã nghĩ cậu ấy hẳn là được ai đó gửi đến hết như Doraemon được gửi đến từ tương lai, chui qua cái ngăn bàn của Nobita vậy. Cậu ấy đã làm thay đổi cuộc sống buồn tẻ trước đó của tôi như Doraemon đã làm thay đổi thế giới của Nobita. Tôi đã không còn phải đọc truyện tranh một mình, xem phim một mình, học bài một mình. Tôi có người bạn để trò chuyện, để bắt nạt, để bảo vệ và được bảo vệ. Tôi lúc nào cũng xem cậu ấy là Doraemon.

Trời ơi, không lẽ tôi phải nói với tên ngốc ngồi cạnh rằng: "Cậu không thấy là ngày nào mà tớ chẳng hát Tottemo daisuki, Doraemon hay sao?"

"Tớ yêu cậu lắm, Doraemon à".